

BERXWEDAN

HER TÎŞT JI BO ENÎYA RIZGARÎYA NETEWA KURDÎSTAN

Sayı 28 / Kasım 1986 / 1.50.- DM

ULUSAL DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KESİNTİSİZ VE YOĞUNLAŞARAK DÜŞMANA KAN KUSTURUYOR

Yeni bir sonbahar atılımını yaşadığımız, içinde bulunduğumuz dönemde ulusal kurtuluş mücadelemiz, Kürdistan'ın dört bir yanında şanlı eylemlerimizle her gün daha da güçlenerek yükselmeye devam ediyor. Kürdistan Kurtuluş Birlikleri, Dersim'den Hakkari'ye, Kars'tan Adıyaman'a kadar vatan toprağının her bir karışını güçlü intikam eylemlerimizde canlandırıyor, Kürdistan'ı, faşist ordu sürüleri ve yerli uşakları için her geçen gün daha da yaşanmaz hale getiriyor. Buna karşılık halkımız giderek kökleşen ulusal kurtuluş savaşımız içinde yeniden doğuşun ve bağımsızlığı için ayağa kalkışın coşkusunu yaşıyor.

Sömürgeci-faşist Türk devleti elindeki tüm kozların bir bir tükenişinin çaresizliğini yaşıyor. Yeni yeni yöntemlerle mevcut gerçekliğin yönünü değiştirmenin çaresiz çırpınışı içinde bulunuyor. Büyük umutlarla giriştiği ancak kendisi açısından tam bir fiyasko olan hava saldırısının ardından faşist Türk devleti Kürdistan'daki tüm güçleri alarma geçirdi. İçişleri Bakanı adına ve Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük imzasıyla tüm valiliklere gönderilen bir genelgede, PKK'nin yeni bir atılıma hazırlandığı; sömürgeci ordu güçlerine, ajan-muhbirlere, askeri ve siyasi tesislere yönelik eylemlere girişeceği belirtilerek tedbir alınması istendi. Sömürgecilerin tüm telaş ve korkularını ele veren genelgede ayrıca, HRK güçlerinin 50-60 kişilik gruplar halinde birçok alanda faaliyet yürüttükleri ve bazı karakollar hakkında istihbarat topladıkları da belirtilmektedir. Sömürgeciler, basına da yansıyan bu genelgeleri ile kendi yalan iddialarını açıkça ortaya seriyorlar. Daha birkaç gün önce hava saldırısı ile "köklerini kazıdıklarını" iddia ettikleri HRK partizan ve savaşçılarının giderek güçlendiklerini ve sayılarının arttığını itiraf etmek zorunda kalmışlardır. Aynı şekilde, Kürdistan'ın dört bir alanında bu birliklerin dolaştığını belirtmekle, "yalnızca sınır alanlarında varlar ve eylem yapıp sınır ötesine kaçıyorlar" iddiasını kendi dilleri ile çürütmüş oluyorlar. Diğer taraftan, "halktan insanlar" diye adlandırdıkları hainlerin ulusal kurtuluş savaşımızın hedeflerinden olan ajan-muhbir olduklarını da bizzat kendileri belirtiyorlar. Bütün bunlar sömürgecilerin yalanlarının tutmadığını, bunu bizzat kendilerinin de itiraf etmek zorunda kaldıklarını açıkça ortaya koymaktadır.

Faşist Türk ordusunun HRK birlikleri karşısında her geçen gün daha çok kayıp vermesi ve etkisiz kalması sömürgecileri savaşa yeni güçler sürmek zorunda bırakmaktadır. Savaş uçaklarını harekete geçirmekle kara kuvvetlerinin çıkmazını belgelemiş olan TC, şimdi de 1000 kişilik özel timler oluşturarak Kürdistan'daki sömürgeci savaşından sonuç almayı hedeflemektedir. Geçtiğimiz günlerde Türk burjuva basınında çıkan haberlere göre, ABD'de özel olarak eğitilen subaylar denetimindeki ve

Devamı 3. sayfada

Avrupa'da Ulusal Direniş Geceleri

Geride bıraktığımız ekim ayı boyunca Avrupa'nın birçok ülkesinde yapılan **"Ulusal Direniş Geceleri"** alanda geniş yankılar uyandırdı. Ulusal direniş savaşımız ülke zemininde gelişip boyutlandıkça; kahraman HRK birliklerinin, halkımızın geleceğini karartmaya çalışan sömürgeci-faşist düşmana vurduğu darbeler büyüdükçe, Avrupa alanında yaşayan Kürdistanlı emekçiler de birlik ve beraberliğini pekiştirerek ERNK saflarında daha sıkı kenetlenmektedir.

Kürdistan halkı artık şunu iyice bilmektedir ki; geçen her yeni gün sömürgeci Türk burjuvazisinin çöküşe, PKK-ERNK-HRK önderliğindeki KUKM'nin ise zafere bir adım daha yaklaştığı anlamına gelmektedir. Bu inanç ve bilinçle, Kürdistan'da olduğu gibi yurt dışında ve (bu arada) Avrupa alanında da yurtseverler adeta yarışırcasına öncüsüne destek sunmakta ve ona sahip çıkmaktadır. Girilen bu çetin ve uzun halk savaşında halkımız giderek rolünü kavramakta ve gereğini daha yetkin bir biçimde yerine getirmektedir.

Devamı 5. sayfada

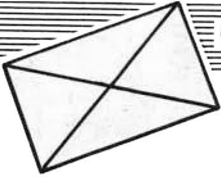
9. Kuruluş Yıldönümünde

PKK ZAFERE DAHA DA YAKIN

Yazısı 16. sayfada

Kiryarên Me Yên Berxwedanê Bi Hilpişkîna Payizê Li Çar Cîgehên Kurdistanê Bilind Dibin

Nivîst Rûpel 26'an de

Sömürgecilerin Güvendiği Dağlara Kar Yağıyor

Bu mektupta Mardin'in iki köyünde HRK savaşçıları tarafından gerçekleştirilen iki eylemden kısaca söz edeceğim. Bilindiği üzere, ülkemizin birçok yerinde olduğu gibi düşmanın Kürdü Kürde kırdırtma politikası olan köy korucuları adını verdiği politika Mardin ve köylerinde de hayata geçirilmiştir. Ve yine bilindiği gibi düşmanın en fazla güvendiği politika da bu olmuştur. Fakat düşmanın HRK savaşçıları karşısında girdiği çıkmaz ve panikten dolayı oluşturulan köy korucularına, *"Ordumuz güçlüdür, hiçbir şey ordumuzun elinden kurtulamaz, bize güvenmelisiniz, en ufak bir olayda hemen yanınızdayız"* vb. sözlerin boş ve kocaman yalanlardan öteye bir şey olmadığının halkımız başta olmak üzere, birçok köy korucusu da farkına varmakta ve düşmana olan güvenleri sarsılmaktadır.

Şimdi bu duruma ışık tutacak iki örnek üzerinde duralım: Temmuz ayında HRK savaşçıları Mardin'in Gercüş ilçesine bağlı Gêrê adlı bir köye inerler. Savaşçıların köye indiklerini gören bazı köylüler ve kendisine telsiz verilmiş köy muhtarı, köye yakın başka bir köyde bulunan TC'nin karakoluna telsizle HRK gerillalarının köye indiklerini bildirip hemen köye gelmelerini ister. Fakat muhtara olur cevabı verilmesine rağmen, HRK savaşçıları karşısında içine girdikleri korku ve panikten dolayı köye gitme cesaretini gösteremezler. HRK savaşçıları ise köyde yaygın bir propaganda yaptıktan sonra geri çekilirler.

İkinci örnek de şu: Bu eylemden birkaç gün sonra yine Gercüş'e bağlı, Kürtçe ismi Kanyamezın olan bir köye HRK savaşçıları iner ve telsiz verilmiş olan köy muhtarının evine giderek, evde yatan muhtarı uyandırıp, damda dikili olan telsiz direğinin ne güzel olduğunu, nereden aldığını, neyin direği olduğunu vb. sorar ve daha sonra telsizi alıp muhtara, bir daha böyle işlerle uğraşmaması gerektiği, bunların düşmanın oyunları olduğu şeklinde açıklamalar yaparak geri çekilirler.

Bu durumdan ancak iki gün sonra köy muhtarı karakola gider ve karakolu durumdan haberdar eder. Fakat karakol muhtara, kendilerine neden daha önce haber vermediğini sorar, anında bize bildirseydin hemen gelirdik vb. teranelerden sonra muhtara küfürler yağdırarak muhtarı tahrik ederler. Bunun üzerine muhtar da bu duruma daha fazla dayanamayıp onlara şunları söyler: *"Eğer bilseydim ki bu kadar cesaretlisiniz ve zamanında gelirsiniz, ben de size bildirirdim. Fakat cesaretsiz olduğunuzu bildiğimden size bildirmedim. Çünkü daha birkaç gün önce aynı adamlar Gêrê adlı köye inerlerken, size bildirilmesine rağmen sizler gitme cesaretini gösteremediniz."* Muhtarın bu konuşması karşısında iyice çılgına dönen karakoldaki tüm askerler muhtarın üzerine çullanır ve muhtarı yarı ölü olarak serbest bırakırlar.

Muhtarın öldüresiye dövülmüş olduğunu gören köylüleri, bugüne kadar düşmanı iyi tanıyamadıklarını, bu olaydan sonra daha iyi tanıdıklarını belirtirler. Bu iki örnekten de anlaşılacağı gibi, TC devletinin ve ordusunun prestiji ve etkinliği sadece halkımız üzerinde değil, aynı zamanda birçok köy korucuları üzerinde de yok olmaya yüz tutarken HRK savaşçılarının prestiji ve etkinliği gittikçe yükselmektedir, böylece TC'nin güvendiği dağlara çoktan kar yağmıştır.

– Zafer HRK'nin, yenilgi ise Türk ordusunun olacaktır.

Nêçirvan
9.9.1986

Cefakar Bir Köylünün Çağrısı

Kürdistan halkının düşman tarafından tarihten silinmeye çalışıldığı bir anda bu halkın içinden PKK gibi bir önderin çıkması ve her gün düşmana vurulan darbeler ile modern Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini dosta düşmana kabul ettirmesinden bir Kürdistanlı olarak gurur duymaktayım.

Ülkemizde verilen modern ulusal kurtuluş savaşı düşmanı çıldırtmaktadır ve kahretmektedir. Düşman yüzlerce sene Kürdistan halkıyla uğraştı, onu tarihten silmek için okullar yaptı. Kürdistan'da körpecik çocukların beyinlerine Kemalizmin zehrini şırınga etti. Kürdistan'ın en ücra köşelerine kadar karakollarını kurarak halka gözdağı verdi, anneler bebelerini asker korkusuyla uyuttu. 18 yaşında olan Kürdistan gençleri kutsal vatan görevi diye askerliğe götürülüp ülkesine, halkına karşı düşman edildi. Ve Kürdistan gençleri, 2 sene askerlik hikayesini 80 yaşına gelene kadar anlatıp durmaktadırlar. Diğer yanda Kürdistan'da fabrikalar yerine topraklarımızda zindanlar yaparak, binlerce Kürdistanlıyı bu zindanlara doldurdu. Yine, düşman bilerek Kürdistan'da feodalizmi ayakta tuttu. Kürdistan'da feodal-uşak bir kesimi kendine işbirlikçi edip maddi-manevi alanda destekledi ve Kürdistan halkı bu işbirlikçi, uşak ruhlu kesim aracılığıyla yüzlerce yıl kahredilerek kaos altında tutulmaktadır.

Kürdistan kitlesi çok kısa bir zamanda çağdaş proletarya düşüncesiyle PKK önderliğinde mücadeleye sarılıp tarihten beri kaybettiği her şeyini kerte kerte elde etmeye çalışırken, çığ gibi büyüyen mücadele içinde hiçbir şahsi çıkarı gözetmeden kendi toplumsal geleceği için savaşa karar vererek bundan gurur duymuştur. Ben de Kürdistan'ın bir neferi olarak PKK'nin önderlik ettiği KUKM'de üzerime düşeni yapmayı bir görev olarak görüyorum.

KUKS'nin eşsiz kahramanlıklarla ve acılarla günümüze kadar geldiği her Kürdistanlı yurtsever demokrat tarafından kavranmalı. Ve bununla yetinmeyip üzerine düşen görevi hiçbir gerekçe önüne çıkarmadan seve seve yapmalı, iradesini zorlayıp kendi insanlık görevini yerine getirmeli, gereken yerde de seve seve ölümü kucaklamalıdır. Ancak ve ancak yaratılmış değerlerin cevabı bu şekilde yerine getirilmiş olacaktır. Eşsiz önderlerimiz bunu emretmektedirler.

Altı sene oldu, Kürdistan ve Türkiye halkları faşist Türk devletinin barbar baskıları altında inim inim inlemekte, tüm demokratik hakları gaspedilmektedir. Generaller, Hitler faşizmini çok gerilerde bırakan bir yöntem kullanmaktadırlar halkımız üzerinde. Diğer yanda binlerce yurtsever, demokrat zindanlara doldurulmaktadır.

Türk devleti, pişmanlık yasası çıkardı ve tarihinde ne kadar barbar, sinsi yöntem varsa uygulamaktadır. Tüm kurumlarına azgın faşistleri yerleştirmektedir. Bu kadar kudurmuş bir haydut ve insanlık düşmanı bir devleti kesinlikle yaşatmamalı ve parçalamalıdır.

Bu barbar devleti kim parçalayacak? Marksizm-Leninizm balyozu ile, bu balyozu kaldırıp vuracak olan da PKK'dir.

Türk devletinin halklar ve halkımız üzerinde uyguladığı katliamların hesabını soracak olan da yine şanlı önderimiz PKK'dir. Genelde bölge, özelde Türkiye ve Kürdistan halklarının üzerine çöken kara bulutları parçalayıp dağıtan ve özgürlük çiçeklerine hayat suyu veren yine şanlı önderimiz PKK'dir. Böylesi kurtarıcı bir güce her yönüyle can ve kan verip güçlendirelim.

Bölge halkını, kurtarıcı gücümüz PKK ile dayanışmaya çağırıyorum. Bu şanlı güce, kendine demokrat, devrimci ve yurtsever diyen herkesin destek vermesi bir görevdir.

– Yaşasın Ulusal Önderimiz APO!

– Yaşasın Kürdistan Halkının Kanla Yaratılmış Öncüleri PKK-ERNK-HRK!

Kürdistanlı cefakar bir köylü
Celle'den Xweşnav

ULUSAL DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KESİNTİSİZ VE YOĞUNLAŞARAK DÜŞMANA KAN KUSTURUYOR

Baştarafı 1. sayfada

"Terörle Mücadele Daire Başkanlığı"na bağlı olarak oluşturulan bu "Anti-terör timleri" helikopterler, panzerler, modern silahlar ve özel eğitilmiş köpeklerle donatılarak PKK önderliğindeki mücadeleyi bastırmakla görevlendirilmişlerdir. Sömürgecilerin, bugüne kadar yüzbinlerce kişilik orduları, "Köy Korucuları", "kelle avcıları", "Pişmanlık Yasaları", ajan-muhbirleri, savaş uçakları ve benzeri yollarla önüne geçemedikleri ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmakta umutlarını en nihayet bu özel timlere bağlamış olmaları onların umutsuzluklarının en açık kanıtıdır. Onlar ellerindeki tüm güçlerin bir bir başarısızlığa uğramasının verdiği çökmüş ruh haliyle her yeni yola dört elle sarılmakta ama sonuçta her defasında hezimete uğramaktan kurtulamamaktadırlar. Onlar çok iyi biliyorlar ki bu "çok iyi eğitilmiş" özel timleri de diğerlerinin akibetine uğramaktan kurtulamayacaklardır. Ama, büyük bir moral çöküntüsü içinde bulunan savaş güçlerine biraz güç verebilmek ve "bitirdik, bitireceğiz" safsatalarına artık inanmayan Türk kamuoyunu biraz daha oyalayabilmek için bu tür yöntemlere ihtiyaç duymaktadırlar.

Türk sömürgecileri, HRK birlikleri karşısında eli-ayağı birbirine dolanan, peşpeşe kayıplar veren ve iç çekişmeleri giderek artan ordularını da artık eskisi kadar yoğun bir şekilde partizanların üzerine sürememektedirler. Karakollara, kışlalara doldurulan askerlerinin güvenliğini sağlamak için "fiziki engeller" sistemini giderek daha çok uygulamakta, binaların etrafını hendekler, teller, kum torbaları ile donatmaktadırlar. Halktan insanların belirttiğine göre, bu sistemi şimdi daha da etkili kılmak için tellere bir de çanlar asmaya başlamışlar! Bundan amaç ise karakollara yaklaşan olursa daha uzaktayken gelişlerini duyarak önlem almak!.. Evet, halk arasında yoğun alaylara konu olan bu son önlem bakalım "aslan mehmetçik"i kurtarabilecek mi!?

"Köy Koruculuğu" sistemi de sömürgeciler için yeni yeni sorunlara kaynaklık etmeye devam ediyor. HRK partizanlarının son aylarda bu güçlere karşı yoğunlaştırdıkları mücadele sonucu bu yapı iyice felce uğratıldı. Yüzlerce köyde halka ve "Köy Korucuları"na yönelik olarak yapılan toplantılarda sömürgeci düşmanın ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik komploları ve bunların bir parçası olarak "Köy Koruculuğu" teşhir edildi; düşmandan silah alarak ona alet olanlar suç işlemekten vazgeçmeye ve silahlarını kurtuluş kuvvetlerine vermeye çağrıldı. Bu toplantıların yarattığı güçlü etkilerle sömürgecilere büyük darbeler vuruldu: Yüzlerce korucunun silahına el kondu. Bunların bir kısmı silahlarını gönüllü olarak HRK güçlerine verip, burjuva gazetelerinin de yazdıkları gibi, onları öperek uğurladılar. Bir kısmının silahına ise zorla el kondu. Yine bunların en iflah olmazları, birçok ajan-muhbirle birlikte halkın istemi üzerine ölümle cezalandırıldılar. Bu gelişmeler üzerine sömürgeciler birçok alanda dağıttıkları silahları geri toplamak zorunda kaldılar. Bu, sömürgecilerin nasıl bir çıkmaz içinde olduklarını gözler önüne sermektedir.

Sonbahar Atılımımızın sömürgecilerin askeri güçleri ve yerli uzantılarının yanısıra birçok askeri ve sivil tesise yönelik gerçekleştirilen eylemlerle de sürmesi sömürgecilerin telaşını bir kat daha artırmış bulunmaktadır. Başta NATO'ya ait askeri üsler olmak üzere barajlar, petrol boru hatları, rafineriler, önemli askeri ve sivil binalar yoğun güvenlik önlemleri ile koruma altına alınmış; Kürdistan'daki üslerde bulunan ABD'li askerlerin de aralarında olduğu yerli-yabancı birçok resmi görevli uyarılmıştır.

Bütün bu gelişmeler, tüm Kürdistan sathında emin adımlarla gelişme kaydeden ve sömürgecilere büyük darbeler vuran ulusal kurtuluş mücadelemizin gelecekteki daha büyük ve etkili eylemlerini müjdeleyen gelişmelerdir.

Yoğun eylemlerle dolu geçen Yaz Atılımımızın son dönemleri ve içinde bulunduğumuz Sonbahar Atılımımız sürecinde gerçekleştirilen eylemler ile ilgili olarak her geçen gün elimize yeni bilgiler ulaşmaktadır. Bu bilgilere göre; gerçekleştirilen eylemlerin yerleri ve sonuçları şöyledir:

1) 13-14 Temmuz gecesi bir grup HRK savaşçısı, Hakkari merkezinde bulunan polis lojmanını silahla taramış; eylemde bir polis yaralanmıştır. Aynı gece bir ajanın evine de baskın düzenlenerek ajan ağır yaralanmıştır. Partizanlar geri çekilme sırasında şehir merkezine bir de bombalı pankart asmış ve hiçbir kayıp vermeden eylem yerinden uzaklaşmayı başarmışlardır.

2) Hakkari'nin Keletan köyüne temmuz ayı içerisinde bir baskın düzenleyen HRK savaşçıları 3 çetenin silahlarına el koymuşlardır.

3) Yine temmuz ayı içerisinde Hakkari'nin Karne köyü muhtarı ile iki oğlu ölümle cezalandırılmışlardır. Düşmanın alandaki en azılı işbirlikçilerinden olan bu hain muhtar, Agit yoldaşın şehit düşmesinden sonra düşmanın alçakça propagandalarının sürdürücülüğünü yapmış, devrimcilerin artık bittiğini söyleyerek mevlüt okutmuştur.

4) Ağustos ayında Uludere'-

nin Kaval köyü yaylasında 20 kadar HRK savaşçısı, köylülerle bir toplantı yapmış; halkı düşman oyunlarına karşı uyanık olmaya ve KUKM'ne daha aktif destek sunmaya çağırmış; 30 köy korucusunun silahlarını kamulaştırmışlardır.

5) Aynı dönemde Beytüşşebap'ın Cevizdibi; Uludere'nin Silal ve Bucakbaşı köylerinde benzeri toplantılar yapılmış; 10 kadar köy korucusu silahsızlandırılmıştır.

6) 23 Ağustos'ta Karakoçan'ın Zevikan köyü Golan mezrasında bir HRK birliği ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çatışma çıkmış; 1 subay ve 2 asker yaralanmıştır. Halk arasında, yaralı askerlerin daha sonra hastanede öldüğü yolunda söylentiler vardır.

7) Sömürgeci ordu güçleri ile HRK birlikleri arasında Beytüşşebap'ta bir çatışma meydana gelmiş; 7 düşman askeri ölümle cezalandırılmıştır.

8) 23 Ağustos'ta Karakoçan'ın Zelxeden köyünün ajan muhtarı ağır yaralanmıştır.

9) Ağustos ayında Erzurum-Erzincan demiryoluna bombalı pankart asılmıştır. Üzerinde, **"Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!"**, **"Yaşasın Bağımsızlık!"** sloganlarının yazılı olduğu HRK imzalı pankartla birlikte Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN'ın büyük boy bir posteri de asılmıştır.

10) 7 Eylül 1986 günü, Dersim-Erzincan karayoluna, üzerinde **"Ulusal Kurtuluş Cephesinde Birleş!"**, **"Yaşasın PKK-ERNK-HRK!"** yazılı bir bombalı pankart asılmıştır.

11) Eylül ayı başlarında Ovacık ilçesinin Yenisöğüt köyünde Ali Rıza Polat adlı bir ajan ölümle cezalandırılmıştır. Seyit Rıza'nın torunu olan bu hain, direnişçi geleneğe sürdüğü lekeyi böylece hayatıyla ödemiştir.

12) 20 Eylül 1986 gecesi Ovacık şehir merkezindeki polis komiserliğine bir saldırı düzenleyen HRK savaşçıları 1 komiser yardımcısını ölümle cezalandırmış; 1 polisi ise ağır yaralamışlardır.

13) 1 Ekim 1986 günü Şemdinli'nin Ortaklar köyü Solo yaylası mıntıkasında, operasyondan dönen bir özel düşman birliğine saldırı düzenlenmiştir. 15 kadar HRK savaşçısının düzenlediği saldırıda 1 jandarma çavuşu ile 1 köy korucusu ölümle cezalandırılmış, 4 asker ise ağır yaralanmıştır.

14) 9 Ekim günü Bingöl il merkezinin 8-10 km dışındaki Atapark mevkiinde bir polis aracını yaylım ateşine tutan HRK güçleri 1 polisi öldürürken, 1'ini de ağır yaralamışlardır.

15) 10 Ekim günü bir HRK birliği, Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Dadaklı köyüne bir baskın düzenlemiş, ihaneti örgütleyen ve halka baskı yapan köy muhtarı Mehmet Sait Kurbağa'yı ölümle cezalandırıp bu hainin evinde sürekli üslenen köy korucularından Mehmet Güney ile Abdullah Naz'ı da ağır yaralamıştır.

16) 11 Ekim günü Uludere ilçesine bağlı Taşdere köyündeki bir bekçi-korucunun evine baskın düzenlenmiştir. Ancak evinde bulunamayan Nasır Kaya isimli bu hain şerefsizce ölmekten şimdilik kurtulmuştur. HRK savaşçıları haine son bir ihtar olarak, karısını ve çocuklarını dışarıya çıkardıktan sonra, evini ateşe vermişlerdir.

17) 12 Ekim günü Şırnak'ın Cinaver mezrasını basan HRK savaşçıları İsmail Çalvan isimli hainle iki oğlunu ölümle cezalandırmışlardır.

18) 15 Ekim günü Mardin'in Ömerli ilçesi İkiler köyü yoluna pusu kuran HRK birlikleri, operasyona çıkan köy korucularının içinde bulunduğu bir aracı mayınla havaya uçurmuşlardır. Olayda en az 5 köy korucusu ölmüş veya yaralanmıştır.

19) 18 Ekim günü Diyarbakır'ın Dicle ilçesi Uğrak köyünde HRK savaşçıları ile sömürgeci koluk kuvvetleri arasında bir çatışma çıkmış; 1 köy korucusu öldürülürken, 1 jandarma üsteğmeni ise ağır yaralanmıştır.

20) 19 Ekim 1986 gecesi Mardin kalesinde bulunan Türk-NATO ortak hava radar üssü'ne roketlerle bir saldırı düzenlenmiştir. HRK birliklerinin kale dibindeki bir mahallede gösteri düzenledikten sonra gerçekleştirdikleri eylem radarda ağır hasara yol açarken sömürgecileri de derin bir panik içerisine düşürmüştür. Eylem sonrasında sömürgeciler alarm durumu ilan ederek, Diyarbakır-Pirinçlik Askeri Üssü, Adana-İncirlik Üssü, Batman Rafinerisi, Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hattı, Keban ve Karakaya barajları vd. askeri-ekonomik tesislerde yoğun güvenlik önlemleri almışlardır. Eylemin yankıları büyük olmuş; HRK birliklerinin gücünü bir kez daha gözler önüne sermiştir.

21) 21 Ekim günü Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Dikboğaz mevkiinde HRK güçlerince düşmanın bir jandarma birliğine karşı saldırı düzenlenmiş; 1 jandarma eri öldürülürken, 1'i de yaralanmıştır.

22) Yine aynı gün Adıyaman-ANAP il başkanına ait bir benzin istasyonuna baskın düzenlenmiş; 1 kişi öldürülmüştür. Eylem sonucunda benzin istasyonunda ağır maddi hasar meydana gelmiştir.

23) 20 Ekim günü Kızıltepe-Şenyurt yol ayrımında, devriye gezen bir jandarma ekibine ateş açılmış; 1 onbaşı öldürülürken, 1 er de yaralanmıştır.

24) Aynı dönemde, Nusaybin ilçesinde düşmana milislik yapan 5 çete, halkın talebi üzerine ölümle cezalandırılmıştır.

25) Derik şehir merkezinde düşmanın çeşitli kuruluşlarına yönelik saldırılar düzenleyen HRK birlikleri 30 milyon TL'si halk adına kamulaştırmışlardır.

26) Kars'ın Tuzluca ilçesinde bir HRK partizanını düşmana teslim ederek karşılığında para almak isteyen Zahir Gültekin isimli bir uşak ölümle cezalandırılmıştır.

Sonbahar Atılımımız döneminde daha da yoğunlaşan ve bir kısmını yukarıda verdiğimiz şanlı eylemlerimiz Kürdistan halkı için bir onur ve güven kaynağı olurken, halkımızın mücadele etrafındaki kenetlenmesini daha da hızlandırmaktadır. Halkımızın silahlı güçleri HRK birlikleri yine halktan aldıkları güçle mücadelemizi günden güne daha da ileri götürmenin kararlılığı ile savaşı tüm Kürdistan sathında coşkuyla sürdürmektedirler. Gelecek günler, Kürdistan'ın yeni eylemler dalgası ile düşmana daha çok kan kusturduğuna tanıklık edecektir.

Sömürgeciler Bir Yurtseveri Daha Katlettiler

PKK Direniş Şehitlerinden Şükrü SEVER'in babası M. Ali SEVER, 2 Eylül 1986 tarihinde Kiğı'nın Dalbasan köyünde, sömürgecilerin KUKM'ne karşı oluşturdukları özel kontr-gerilla timleri tarafından alçakça katledildi.

M. Ali SEVER, halkı tarafından sevilen ve saygı duyulan bir yurtseverdi. PKK önderliğindeki mücadeleyi candan destekleyen ve ikisi cezaevinde tutuklu, biri şehit üç evladını bu mücadeleye adayan M. Ali SEVER'in intikamı düşmandan kat kat fazlısıyla sorulacaktır.

Geçen **Berxwedan** sayısında M. Ali SEVEN ismiyle ve değişik bir şekilde verdiğimiz olayın aslında bu bu şekilde meydana geldiğini öğrenmiş bulunuyor ve haberi düzeltiyoruz.

AVRUPA'DA ULUSAL DİRENİŞ GECELERİ

Baştarafı 1. sayfada

İşte bunun bir uzantısı olarak, çeşitli Avrupa ülkelerinde düzenlenen **"Ulusal Direniş Geceleri"**nde bir araya gelen binlerce Kürdistanlı emekçi, tek ses ve tek yürek halinde tüm dünyaya mücadelemizin haklılığını ve yenilmezliğini yeniden haykırdı.

Hollanda-Arnheim:

"Ulusal Direniş Geceleri"nin ilki Hollanda'nın Arnheim kentinde yapıldı. 11 Ekim tarihinde yapılan geceye 500'ün üzerinde emekçi katıldı. Hep bir ağızdan güçlü sloganlar haykıran ERNK sempatizanı Kürdistanlı yurtseverler, düşmanın ve işbirlikçilerinin yüreğine korku saldılar.

Merkezden destekleyen iki ozanın dışında tamamen kendi olanaklarıyla güçlü bir program da ortaya çıkaran yurtseverler, yaratıcılıklarını bir de bu alanda kanıtlamış oldular.

Dünya ve Kürdistan devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan program, koronun okuduğu devrimci marşlardan sonra Türkçe ve Hollandaca yapılan siyasi konuşmalarla sürdü. Ozanların sunduğu parçalar ve folklor gösterileri ardından Bağış Kampanyası'nın anlamı ve önemi üzerine bir konuşma yapıldı. Konuşmaya coşkun sloganlarla eşlik eden Kürdistanlı emekçiler, direniş savaşına tüm güçleriyle destek olacaklarını dile getirdiler.

Daha sonra direniş savaşımızdan bir kesiti konu alan oyun sahnelendi. Coşkulu ve disiplinli bir biçimde süren gece "Koma Zilan" müzik grubunun sunduğu parçalarla sona erdi.

Danimarka-Kopenhagen:

Yine 11 Ekim günü aynı amaçla Danimarka'nın başkenti Kopenhagen'da da bir gece yapıldı. 300 civarında yurtseverin katıldığı bu gece de oldukça coşkulu geçti. Bazı çevrelerin geceye katılımı engellemek için yoğun çabalar sarfettiği gözlendi. Buna rağmen geniş katılım sağlandı. İlk defa gecelerimize katılan birçok kişi de sergilenen coşkulu ve disiplinli eylemden oldukça etkilendiler.

Merkezden sadece bir ozanın desteğiyle hazırlanan programda, alan kendi olanaklarıyla hareket ederek güçlü bir gece örneği sergileyebilmiştir. ERNK taraftarı Kürdistanlı emekçiler, direnişçi seslerini bir kez de bu alanda yükselterek düşmanı ve alçaklıkta sınır tanımayan uşaklarını kahretmişlerdir.

Almanya-Hamburg:

"Ulusal Direniş Geceleri"nden bir tanesi de 25 Ekim tarihinde Almanya'nın Hamburg kentinde yapıldı. Faşist Türk devletinin, emperyalistler ve devrim kaçkını tasfiyecilerle işbirliği içerisinde mücadelemize karşı çeşitli komplolar tezgahladığı bu kentte yapılan gecede 700'ü aşkın Kürdistanlının haykırdığı direniş sloganları bu sefil düşman çabalarının her zaman yenilmeye ve güçlü direnişimiz karşısında parçalanmaya mahkum olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu.

Hunerkom'un sunduğu zengin program eşliğinde gece baştan sona coşkulu ve disiplinli geçti. Çeşitli folklor ve müzik grupları, ozanlar, Koma Berxwedan, tiyatro ilgi ve beğeniyle izlendi.

Belçika-Brüksel:

26 Ekim tarihinde Belçika'nın başkenti Brüksel'de yapılan bu gece, aynı zamanda alanda yapılan ilk gecemiz oldu. Gecenin oldukça disiplinli ve coşkulu geçmesi kitle üzerinde büyük bir etki yarattı. Diğer güçlerin tüm engellemelerine rağmen 400 civarında bir katılım gerçekleşti. Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi'nin güçlü sesi, dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi artık Belçika'da da yükseliyor ve haklılığını oradaki ilerici kamuoyuna da duyurmuş oluyordu. Aynı zamanda Belçika'da yaşayan Kürdistanlı yurtseverler de, bundan böyle daha aktif bir destek ve pratikle bu kutsal savaşta söz sahibi olacağını dile getiriyorlardı.

Hunerkom-Hollanda kültür ekibinin hazırlayıp sunduğu program beğeniyle izlenirken; Kürtçe, Türkçe ve Fransızca olarak yapılan siyasi konuşmalar ilgiyle dinlendi. Özellikle Bağış Kampanyası'nın anlamı ve önemi üzerine yapılan konuşmanın yarattığı canlılık, bu alandaki yurtseverlerin bu yıl kampanyaya katılımda sosyalist yarış anlayışıyla iddialı olduklarını gösteriyordu.

HUNERKOM, 4. KURULUŞ YILDÖNÜMÜNDE ERNK İLE DAYANIŞMA GECESİ YAPTI

Kürdistan Yurtsever Sanatçılar Birliği (Hunerkom)'un 4. kuruluş yılı, 27 Eylül tarihinde Bielefeld'te yapılan ERNK ile dayanışma gecesinde kutlandı. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin kültür ve sanat alanındaki savaşımını omuzlamış bulunan Hunerkom'un hazırladığı gecede, Kürdistanlı yurtseverler coşkulu anlar yaşadılar.

Çeşitli güçler tarafından geceye katılımı engellemek amacıyla alanda aynı tarihe üç ayrı düğün denk getirildi. Ancak Kürdistan'lı emekçiler her zaman olduğu gibi bu eylemde de düşmanı bir kez daha kahrederek ona gerekli cevabı vermesini bildiler. Sağlanan 500'ü aşkın katılımla, sergilenen coşkulu ve disiplinli pratikle militan bir gece örneği ortaya kondu. Çok sayıda davetlinin ilgi ile izlediği geceye çeşitli kuruluşlar da mesajlarıyla güç kattılar.

Kitle tarafından beğeniyle karşılanan ve oldukça zengin olduğu gözlemlenen program, devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Koro ve Kürtçe konuşmanın ardından Hunerkom'un çocuk ve bayan folklor gruplarının gösterileri, müzik grupları ve ozanların sunduğu devrimci, ulusal kurtuluşçu türkülerle adeta Kürdistan salona taşırılmıştı. Verilen kısa bir aradan sonra Koma Berxwedan, yurtseverlere sevilen türkülerden örnekler sundu. Siyasal gelişmelerin özce değerlendirildiği Türkçe konuşmayla süren programda yine ozanlar ve büyükler folklor grubunun gösterileri izlendi. Gece Hunerkom'lu sanatçıların hazırlayıp sundukları oyunla sona erdi. Ve böylece kültür ile savaşımın birbirini güçlü ve yenilmez kıldığı bir kez daha vurgulanmış oldu.

HAMBURG KOMPLOSU PROTESTO EDİLDİ

15 Ağustos 1986 tarihinde sömürgeci-faşist Türk devletinin, Hamburg İçişleri Senatörü ve Dev-İşçi gibi Türk ajanlarıyla ortaklaşa düzenledikleri komploda tutuklanan Kürt genci Faruk Bozkurt'un serbest bırakılması ve O'nun şahsında KUKM'ne yöneltilen bu iğrenç saldırıları kınamak amacıyla, ERNK sempatizanı Kürdistanlı emekçiler Avrupa'nın çeşitli kentlerinde, eylül ayı boyunca yoğun eylemler geçekleştirmişlerdi. Açlık grevleri, işgaller, yürüyüş ve mitingler şeklindeki eylemler Avrupa'da geniş yankılar uyandırmış, faşist TC'nin iğrenç yüzünün sergilenmesi sonucu mücadelemiz önemli oranda Avrupalı demokrat ve ilericilerden destek görmüş ve böylece düşmanın silahı bir kez daha ters teptirilmiştir.

Bu arada Faruk Bozkurt da 15 Eylül tarihinde, bu insanlık dışı komployu protesto amacıyla tutuklu bulunduğu Hamburg cezaevinde açlık grevine başlamıştı. Bu açlık grevi süresince de yine binlerce Kürdistanlı emekçi, başta Almanya olmak üzere İsviçre, Fransa, Danimarka, Hollanda gibi ülkelerde yoğun bir eylemlilikle bu Kürt gencini yalnız ve sahipsiz bırakmayacağını ortaya koyuyordu.

Bu tür eylemler ekim ayında da sergilenmeye devam edildi. Faruk Bozkurt'un 33 günlük kararlı bir direnişten sonra 18 Ekim 1986'da açlık grevine son verdiğini açıklaması üzerine, aynı gün dayanışma amacıyla Hamburg ve Bonn alanında birer yürüyüş ve miting düzenlendi.

Hamburg:

18 Ekim günü saat 10'da başlayan yürüyüşe 700'ü aşkın emekçi katıldı. Hamburg'un Altona semtinde yapılan ve baştan sona devrimci disiplinin hakim olduğu yürüyüş boyunca hep bir ağızdan atılan "Faruk Bozkurt'a özgürlük" sloganı çevredekilerin büyük oranda dikkatlerini çekmekteydi. Çeşitli milliyetlerden yabancıların ve basın mensuplarının yürüyüş ve mitingi ilgiyle izlediği görüldü.

Çok sayıda yabancı demokrat ve ilericinin de katıldığı bu eylem, alanda geniş yankılar uyandırarak amacına ulaşmış bir biçimde başarıyla sonuçlandırıldı.

Bonn:

Aynı tarihte bu amaçla Bonn'da da bir yürüyüş yapıldı. 500 civarında ERNK sempatizanı Kürdistanlı yurtseverin katıldığı yürüyüş saat 10'da başladı. Yol boyunca megafonlarla yapılan konuşmalarla komplonun iç yüzü açığa vurulurken, sık sık atılan sloganlar ve taşınan pankartlar çevreden ilgiyle izleniyordu.

Miting alanında Cephe bayrağı altında kenetlenen Kürdistanlı emekçiler bu iğrenç komploya kurban edilmek istenen Kürt genci Faruk Bozkurt'un serbest bırakılması için çabalarını bundan böyle de sürdüreceklerini belirttiler. Yine Alman ilerici ve demokratlarına yönelik olarak yapılan Almanca konuşmada da, ilerici insanlığın bu çirkin olaya seyirci kalmaması gerektiği vurgulandı.

Büyük bir coşku ve disiplinle sürdürülen eylem çeşitli folklor gösteri ve halaylarla sonuçlandırıldı.

HALKIMIZ PKK'NİN ZAFERİ YARATACAĞINA İNANMAKTA VE GÜVENMEKTEDİR

Ağustos ayının ilk haftasında yıllık iznimi geçirmek üzere Diyarbakır'a gittim. Kürdistan'da bulunduğum süre içerisinde Hakkari ve Siirt'e de birkaç günlüğüne uğradım. Hakkari'ye komando eri olarak askerlik yapan yeğenimi görmek amacıyla gitmiştim. Ancak dört günlük uğraşıma rağmen göremedim. Görüşme istemimi belirttiğimde yeğenimin Ağrı'ya gönderildiğini söylediler. Uzun zamandan beri kendisinden mektup da alınmamıştı. Hakkari'ye ilk indiğimde bir kahveye uğradım. Yaşlısı ve genci ile tüm konuşmalar Kürdistan'daki direniş mücadelesi üzerineydi. Gittiğim günler 15 Ağustos 1986 sonrasına rastlamıştı. Ben geliş amacımı belirttiğimde kahvedeki insanlar da bunun mümkün olmadığını, benim gibi onlarca insanın her gün gelip geri döndüğünü, bölgede tam bir savaşın yaşandığını belirttiler. Bunu ben de bizzat gördüklerimden hemen anladım. Bu günlerde şehir içinde ve çevre yollarda tanklar ve askeri arabalar konvoylar halinde, tam bir savaş düzeni içerisinde hareket ediyorlardı.

14 Ağustos 1986 tarihinde Hakkari ve Siirt'te tüm kazalar da dahil olmak üzere 10 gün süren gece sokağa çıkma yasağı kondu. Sokağa çıkma yasağı saat 19.00'dan itibaren sabaha kadar uygulanıyordu.

12 Ağustos 86'da HRK birliklerinin Uludere'de koydukları eylem halkta büyük bir çoşku yarattı. Ben bu sırada Diyarbakır'da bulunuyordum. Her yerde ve herkes tarafından konuşulan tek konu PKK'nin mücadelesiydi. Oğlum bir spor kulübünde futbol oynuyordu ve kulüpte dahi konuşulan tek konunun eylemler olduğunu söylüyordu.

15 Ağustos 86'da TC'nin Güney Kürdistan'da giriştiği uçak saldırısı halkta alabildiğine bir kin ve öfke yarattı. Herkes, *"Türk devletinin savaşan gerillalara gücünün yetmediğini, bu nedenle sivil halkı bombaladığını"* söylüyordu. Bu saldırıyla birlikte halk gerçekten düşmanı daha iyi tanıdı. İlk gün basın ve yayında 165 PKK militanının katledildiği haberi yayınlandı. Bu, halkta kin ve öfkenin yanında büyük bir üzüntü yarattı. Ancak daha sonraki günlerde gazetelerde çok çelişkili haberler çıkınca halk saldırının fiyaskoyla sonuçlandığı sonucuna vardı ve üzüntüsünün yerini tekrar sevinç aldı. Her yerde basında çıkan çelişkili haberler üzerine yorum yapılıyor ve PKK'li gerillalara hiçbir şey olmadığı veya sonucun TC'nin açıkladığı gibi olmadığı kararına varılıyordu.

15 Ağustos'tan sonra Kürdistan'ın Diyarbakır, Mardin, Siirt ve Hakkari yörelerinde büyük bir mazot sıkıntısı başgösterdi. Öyle ki yük kamyonları ve mazotla çalışan minibüsler hareket edemiyorlardı. Resmi ağızlar bunun dışarıdan ham petrol gelmediği için başgösterdiğini söylüyorlardı. Ancak halk bunun böyle olmadığı, ordunun alarma geçirilmesiyle birlikte tüm petrolün orduya verilmesinden ortaya çıktığı kararında birleşiyordu.

Bir gece Diyarbakır'dan şehirlerarası taşımacılık yapan yolcu otobüslerinin tümüne el kondu. Daha sonra bu otobüslerle çok cuzi bir ücret karşılığı Diyarbakır'dan Siirt ve Hakkari'ye asker taşındığı öğrenildi.

Konuştuğum bir polis memuru Diyarbakır şehir merkezinde 6 bin polisin görev yaptığını belirtiyordu.

Ben izinde bulunduğum günlerde HRK birlikleri Diyarbakır-Lice'nin ... ve ... köylerinde halkla toplantılar yapmışlardı. Bunu ben bu köylerden tanıdığım insanlardan duydum. Köy muhtarları da bu toplantılara katılmışlar. Daha önce telsiz alan köy muhtarları bu toplantıdan sonra telsizleri, *"Biz bunları kullanmasını bilmiyoruz"* diyerek karakol komutanlıklarına geri vermişler.

Mardin'in köylerinde de 15 Ağustos'tan sonra HRK birlikleri tarafından sık sık toplantılar yapıldığını, bildiri dağıtıldığını ben Diyarbakır'dayken duyuyorduk.

Ben her sene Diyarbakır'a izine gitmekteyim. Bu sene geçmiş yıllara oranla mücadeleye büyük bir sempatinin olduğunu ve halkın gelişmeleri ilgiyle izlediğini gördüm. Diyebilirim ki halktaki sempati ve ilgi geçen yıla oranla yüzde yetmiş artmıştı.

Dersim-Ovacık'ta katledilen 9 kişinin PKK'li olarak açıklanmasıyla halk buna anlam veremedi ve kesinlikle inanmadı. Herkes 9 PKK gerillası vurulursa en azından iki misli asker vurulur diyor ve açıklamaya inanmıyordu. Üç gün sonra gerçek açıklandığında bunda yanılmadığımızı anladık.

Benim izlediğim ve gördüğüm kadarıyla halk, PKK'nin kesin zaferi yaratacağına inanmakta ve güvenmektedir. Bunu kendi aralarında sürekli konuşmaktalar.

Berlin'den
yurtsever bir emekçi
22 Eylül 1986

Yurtseverlik, Sömürgeciliğe Karşı Maddi-Manevi Her Alanda Savaşmaktır

Bugün Kürdistan'da devrimci ve doğru bir önderlik altında ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşı verilmektedir. Gerçek bir halk mücadelesi olan bu mücadele tüm görkemliliğiyle kesintisiz bir şekilde sürüp gitmektedir. Kürdistan halkını sömürgeci sistemden kurtarmak, bağımsız ve birleşik bir Kürdistan'da halk iktidarını kurmak ve nihai olarak sınıfsız toplumu gerçekleştirmek amacında olan PKK anlamlı ve büyük bir atılım başlatmıştır. 15 Ağustos 1984 atılımı, Kürdistan tarihine bir dönüm noktası olarak düşerken köleliğe, esarete ve zulme karşı bir isyanın da kıvılcımı olmuştur. Bu isyan Kürt halkının yoğunlaşmış duygu, özlem ve inançlarının tümden bir ifadesidir. Kürt halkının son umudu olarak yükselen bu mücadele Kürdistan'ın dört bir yanını sarmıştır. Kürt halkına yepyeni bir ruh, yepyeni bir kan olmuştur. Dün Botan'dan başlayan bu tarihi atılım bugün Bingöl'e, Maraş'a, Urfa'ya, Diyarbakır'a, Van'a ve Kürdistan'ın dört bir yanına yayılmıştır. Kürdistan halkıyla bütünleşen bu mücadele halkın desteğiyle zafere doğru emin adımlarla ilerlemektedir. Bu büyük gelişme, üç bin yıllık Kürdistan tarihinde güçlü ve anlamlı bir gelişmedir. Bu gelişme karşısında tarihin en zorba devleti olan sömürgeci-faşist Türk devleti aciz bir duruma düşmüştür. İçine düştüğü acizlikle sağa sola saldırmaya başlamıştır. Köyleri bombalayarak, savunmasız yaşlı, kadın ve çocukları öldürmektedir. Tüm ordusuyla, hain ve işbirlikçi feodal takımıyla ulusal kurtuluş savaşımızı bastırmaya çalışan faşist Türk devletinin her türlü saldırısı püskürtülmüş, imhaya yönelik tüm planları boşa çıkarılmıştır. Savaş en görkemli bir şekilde devam etmektedir.

15 Ağustos Atılımı Kürdistan'da daha büyük bir fedakarlık, daha büyük bir kahramanlık ve daha büyük bir cesaretlilik dönemini de başlatmıştır. Tüm zorlukları başından kabul ederek, doğanın zorluklarına, açlığa ve susuzluğa karşın nerde ve ne zaman düşman güçleriyle karşılaşacağını düşünmeksizin sabır ve cesaretle direniş bayrağını yükselten savaşçılar en beklenmedik bir zamanda ve en zor olanı başarıyla gerçekleştirmektedirler. Onlar her gün düşmanın en beklemediği bir zamanda ve en beklenmedik bir yerde eylemler gerçekleştirerek, Kürt halkına fedakarlığın, yiğitliğin ve cesaretin örneklerini sunuyorlar. Asırlardır köleleştirilmiş bir halkı tarih sahnesine çıkartmak, ona gerçek kimliğini kazandırmak için hayatını seve seve bu yola koyan, düğüne gider gibi Kürdistan dağlarında mermi eritmeye giden, sevdiğine kavuşur gibi Kürdistan dağlarına kavuşmanın sevincini tüm benliğiyle duyan yüce savaşçıların sergiledikleri bu kahramanlıktan, bu yurtseverlik ve fedakarlıktan daha üstün, daha büyük bir şey düşünülebilir mi?

15 Ağustos Atılımı baştan başa fedakarlık, baştan başa cesaret, baştan başa kahramanlıklarla dolu bir mirasın ürünüdür. Büyük Enternasyonalist Haki KARER'in Kürdistan bağımsızlık mücadelesinde genç yaşında şehit düşmesi, Halil ÇAVGUN'un kanı pahasına Hilvan Direnişini başlatması, Cuma TAK ve arkadaşlarının Siverek Direnişini kanlarıyla sulayarak yükseltmesinden daha büyük bir fedakarlık örneği düşünülemez. Sömürgeci Türk ordusuna karşı yaratılan Şikestun destanı bugün Kürt halkının dilinde türkü olmuş, ağıt olmuştur. Sömürgeciliğin en barbar, en vahşi uygulamalarına karşı, Diyarbakır zindanlarını direnişin kalesi yapan ve bu uğurda canlarını veren Mazlum DOĞAN, Kemal PİR ve M. Hayri DURMUŞ militan önderliği şahıslarında somutlaştırarak vatana, halka, Partiye ve arkadaşlarına bağlılığın birer sembolü oldular. İsimsiz kahramanlarla zindanı ve mahkeme salonlarını sömürgecilere dar getirdiler. Gencecik delikanlıların yumruklarını sıkarak, **"Dün Dersim'de, Ağrı'da, Zilan'da, Koçgiri'de bizi öldürdünüz, bizi yargıladınız. Bugün de Diyarbakır'da bizi öldürüyor, yargılıyorsunuz. Ama yarın Kürdistan'da çocuklarımızı yargılayamayacaksınız. Onlar Kürdistan'da özgür ve bağımsız yaşayacaklardır"** diyerek, yepyeni bir çığır açtılar. İnançlarından başka tüm silahları ellerinden alınmış olan bu insanların inanç ve düşüncelerinden zerre kadar ödün vermeden ölümü göğüslemelerinden daha büyük bir fedakarlık olabilir mi? Bu fedakar mirasın 15 Ağustos Atılımıyla daha da gurur verici bir şekil aldığı ortadadır. Yedi yıl hiçbir şekilde silahını elinden bırakmayarak canından çok sevdiği Kürdistan için canını feda eden Agit yoldaşın fedakarlığı gibi bir fedakarlık görülmemiştir. Böyle soylu ve fedakar bir mirasla Kürdistan'da yükselen bağımsızlık savaşı her gün yeni boyutlar almaktadır. Emperyalizmin can damarına yönelen eylemler son NATO radarına yapılan saldırıyla doruk noktasına varmış, NATO paktını derin derin düşünmeye itmiştir. Militan fedakarlık temelinde sürdürülen mücadele gitgide kızıllaşmaktadır.

Ortaya çıktığı andan itibaren Kürt halkına güvenen ve Kürt halkıyla bütünleşen PKK, halktan aldığı destekle daha büyük atılımları gerçekleştirme uğraşındadır. Halkın desteğiyle gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bugün her dönemden daha çok halkın desteğine ihtiyaç duymaktadır. Kürdistan halkının son umudu olan PKK'yi güçlendirip geliştirmesi gerekmektedir. Bu görev Kürdistan halkının temel ve acil görevidir. Ülkemizde yurtseverlik, sömürgecilere karşı olmaktan ve onları ülkemizden çıkarmak için maddi ve manevi tüm olanaklarıyla bu savaşa katılmaktan geçer. Bugün gelinen noktadan geriye dönüş imkanlarını tamamen ortadan kaldırmak; ileriye, hep ileriye gitmek zorunluluğu vardır. Savaşın gelişimine göre kendilerini ayarlayan, şu an tarafsız davrandıklarını söyleyen küçük-burjuva zihniyet sahiplerinin maskeleri de düşmüştür. Ya Kürdistan devriminden yana olmak, ya da onun karşısında olmak gibi iki yol açıkça ortaya çıkarak üçüncü yolu tıkamıştır. Böylece saflar belli olmuştur. Birinci yolu tercih etmek yurtseverliktir. Aynı zamanda tarihin dayattığı zorunlu bir görevdir. Yurtseverlerin de gelişen bağımsızlık savaşına paralel olarak fedakarlık yapması gereklidir. Yurtseverlik ölçüleri de şartlara göre değişmek zorundadır. Yurdunu sevmek, onu tanımak, değerini bilmek, dilini ve ulusunu sevmek şüphesiz ki güzeldir. Ama bu koşullarda yalnızca bununla yetinmek yeterli değildir. Yurtseverlik ve fedakarlık, Kürdistan'ın bağımsızlığı için sömürgeci devlete karşı maddi-manevi her alanda savaşı göze almaktan geçer. Bundan kaçınmak esarete boyun eğmektir, kaçkınlıktır. Dünyada hiçbir ulus ve sınıf büyük fedakarlık yapmadan başarıya ulaşmamıştır.

Kürdistan yurtseverliğinin ölçüsü acılara, zorluk ve fedakarlıklara katlanmaktır. Kürdistan halkı için canını veren önder ve kadrolara layık olmaktır. Analar, babalar çocuklarını bağımsızlık savaşına göndermek üzere yetiştirmelidir. Kürdistan yurtseverleri maddi-manevi tüm olanaklarını ulusal kurtuluşa adamalıdırlar. Gerektiğinde canlarını feda etmekten çekinmeyerek yurtseverliğin ve halka bağlılığın gereklerini seve seve yerine getirmelidirler.

Her gün intikam, intikam diyen sesimize, kinimize ve öfkemize tercüman olan, düşmanın başına bir balyoz gibi inen savaşçılarımızı donatmak, intikam mermilerini çoğaltmak kutsal bir görevdir. Bilinmelidir ki, herşeyin bir bedeli vardır. Bağımsızlık ve özgürlüğün bedeli de fedakarlık, fedakarlık ve yine fedakarlıktır.

O halde; tüm Kürdistanlı yurtseverler! Fedakarlığımızı en üst boyutlara çıkarmak, ulusal kurtuluş savaşımızı maddi ve manevi her alanda bütün gücümüzle beslemek için görev başına!..

M. Ö.

"Başka Halkı Ezen Bir Halk Özgür Olamaz"

İsviçre'de, Kürdistan üzerine bugüne kadar az konuşuldu. Bir avuç entellektüelin dışında bu ülkeyi tanıyan azdır. Sadece onun Ortadoğu bölgesinde bulunduğu ve halkının baskıya maruz kaldığı bilinmektedir.

Fakat İsviçre'de Kürtlerin varlığı bize zenginliğiyle, özellikleriyle, kültürüyle bu halkı keşfetmemiz olanağını sağlamaktadır. Ve onu daha iyi tanımak, ondan yana olmak istemi doğmaktadır. Birçok insan Kürt halkı için sempati beslemektedir. Fakat, dünyada var olan değişik ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklemek amacıyla komiteler kurulurken, Kürtlerin mücadelesini desteklemek veya onun için yalnızca bilgilendirme çalışmaları yapmak isteyen her kişi hemen bu çabanın birçok engelle karşılaştığını görebilmektedir.

Elbetteki, Türkiye ile ekonomik ilişkileri olan Avrupa hükümetlerinin Kürdistan'daki gerçekliğin açığa çıkarılmasını olumlu göreceğini beklememek gerekir. 1923'te Lozan'da antlaşmayı sağlayan yine ekonomik çıkarlardı ve antlaşmayı imzalayarak Kürdistan'ın iğrençce bölüşülmesini kabullenen ülkeler tarihten silmek istedikleri bu ülkenin yeniden ortaya çıkıvermesini hiç de istemeyeceklerdir.

İşte, beklenen bir engel. Lakin, başkalarının da Kürdistan'ın yeniden doğuşunu istemediklerini görünce doğrusu sorunu anlamakta zorluk çekiyor insan: Gerçekten, nasıl oluyor da Türkler arasında kendilerine ilerici, demokrat, devrimci ve marksist diyenler, yalnızca Kürdistan gerçekliği ve mücadelesinin üzerinde sessizliğin egemen olması için her şeyi yapmakla kalmıyor, üstelik bu mücadelenin desteklenmemesi için her şeylerini seferber edebiliyorlar!?

Bu tavır birçok kişiyi şaşırtmaktadır. Onların tutumlarını iyi anlamak ve oyuna gelmemek için Türkiye ve Kürdistan'ın tarihini, Kemalizmin ultra-milliyetçi politikasının yıllardır gündemde olan her türlü kurnazlığını iyi bilmek gerekir.

Çünkü onlar inanılmayacak derecede tüm enerjilerini harcayarak, Kürt davasını desteklemeye yatkın insanları caydırmak için entrikaya başvurmaktan, haber yaymaktan çekinmemektedirler. Ülkemde –ki prensip olarak düşünce özgürlüğü vardır– bu Türk baylar Kürdistan üzerine bilgi vermemizi engellemek amacıyla, bizim bir toplantıdan çıkmamızı dahi isteyebilmişlerdir. Bunu da, *"PKK'nin desteklendiğini ve yalnızca Kürdistan'dan konuşulduğunu"* bahane ederek yapmışlardır!

Nerede başkasının düşüncesine saygı? Nerede düşünce özgürlüğü? Bu eleştirileri keyfi olarak yapmıyorum. Bu eleştirileri yapmak istemezdim. Fakat Kürt halkına karşı girişilen bunca katliam ve kötülük tarihte hep susuşla geçiştirilmiştir. Bugün hala bu gerçekliği gizlemek ve saptırmak isteyenlere karşı susmamakla kendimi görevli hissediyorum.

Türk sol örgütlerinin temel iddiası, bağımsızlığa karşı olmadıkları ama yalnızca Kürdistan İşçi Partisi'ne karşı olduklarıdır. Ancak bu iddianın yalan olduğunu deneylerimizden çıkarmış bulunuyoruz.

Hiçbir PKK sempatizanı geceye katılmamasına rağmen, niçin bizim Kürdistan üzerine bir gece yapmamızı engellemek istediler ve *"Türkiye'den de konuşmamızı"* dayattılar? Niçin asla herhangi bir bağımsızlıkçı Kürt örgütünü desteklemediler? Kim onların Kürtlerin bağımsızlık hakkını savunan sloganlarla dolu bildirilerini pratiğe geçirmesini engelliyor?

Faşist Türk cuntasının Kürdistan'da uyguladığı barbarlığı görmezlikten gelip susuyorlar. Niçin, ülkemde saygı duyulan ve güvenilir bir tanık olan Avukat Hüseyin YILDIRIM ile yapılan bilgilendirme toplantılarını boykot ettiler? Biz bir protesto kampanyası açmaya hazırlanırken neden 1983'te Diyarbakır'daki açlık grevinin bittiğini ileri sürüyorlardı? Gazeteler ve özelikle "Le Monde" açlık grevi sonucu tutukluların öldüğünü ileri sürdüğünde, tabii gerçekleri kabul etmek istediler. Çünkü bunların bu muhalefeti o zamanlar PKK'nin silahlı mücadeleyi başlattığı döneme denk düşmemekteydi. Değişik örgütlerle Türkiye üzerine çalışmalarımız olduğu dönemlerde, uzun yıllar bunların hepsini yaşadık.

Tüm bu kanıt ve tavırlardaki kötü niyetlilik ters etki yaptı ve Kürtlerin mücadelesinin meşru olduğu ve desteklenmesi gerektiği yolundaki kanaatimizi güçlendirdi.

Ve tüm bu deneyimler, bunların Kürt halkının bağımsızlık hakkını desteklemek istemediklerini göstermiştir.

PKK'yi ultra-milliyetçi ve sekter olarak suçlayanlar, bu tavır içine girenlerin ta kendileridir.

Kendinize demokrat, ilerici, marksist diyen sizlerin bu yaklaşımları ideolojinizle çelişki halindedir. Örneğin, Kürdistan'da silahlı mücadeleyi başlatmak için "erkendir, bu bir intihardır..." diyorsunuz. Kürt halkının mevcut durumda kalmakta ne avantajı olabilir? Ne gibi gelişme bekleyebilir? 60 yıldan fazla süren hakaret, katliam, göç daha yeterli değil midir? Eğer PKK savaşı erken başlatmışsa, bazılarınca beklendiği gibi neden direniş ilk günlerinde hemen bitirilemedi?

Başka bir iddia: *"Diktatörlüğü devirmek için Kürtler ve Türkler hep beraber mücadele etmemiz gerekiyor, daha sonra istenirse, Kürt halkına bağımsızlık verilir!.."*

Çoktandır dinlediğimiz bir nakarat! Kürt halkı, Atatürk'ün sözlerine güvenip insanlarını ve yıllarını vererek Türkiye'nin kurtuluşuna yardım etmiş ve karşılığında yalnızca aşağılanma ve katliam görmüştür. Şimdi ilk yapılacak şey Kürt halkına ülkesini geri vermektir. Zaten eğer ideolojinizle uyum içerisindeyseniz, Kürdistan Kurtuluş Mücadelesi bir önceliktir: Bir ülkeyi sömürgeleştiren ve tüm bir halkı ezen bir devlet asla demokratik olamaz. Burada, Kürt sorununu benden daha iyi tanıyan İsmet Şerif Vanlı'nın bir sözünden alıntı yaptım.

Sizler, *"Kürt halkı kendi geleceği için kendisi karar verir"* diyorsunuz. Elbette, ama geleceğini kendisinin belirlemesi için bir halk konuşma hakkına sahip olmalı, oysa bugüne kadar Kürt halkı hep susturulmuştur.

Eğer halkın desteğine sahip değilse, bugün Kürdistan'da direniş hareketi nasıl yaşayabiliyor? Bu halkın isteminin bir işareti değil midir? Öyle bir halk ki, onlarca yıldır baskı altında yaşamış, yok edilmek istenmiş, fakat kimliğini korumasını bilmiş ve kültürünü yaşatabilmiştir. Büyük heyecan ve zevkle bayramlarında dile getirdiği bir kültür... Bu bile başlı başına bir direniş örneğidir...

Sizler, Kürtlerin bilinçsiz olduklarını ve geri kaldıklarını söylüyorsunuz... Bunu ileri sürenler belki de Kürtlerle hiç konuşmamışlardır. Aksine, günümüzde olduğu gibi, bir mücadeleyi örgütlendirebilmek, halkı bilinçlendirebilmek, mücadeleyi

Devamı 18. sayfada

KÜRDİSTAN'DA ÖZGÜRLÜK, DEVRİM, ŞEREF VE ONUR ATEŞİ TUTTUŞTU

"Ben Kürdistan'ın yurtsever imamlarından biri olarak tanınıyordum. Bundan dolayı benim tutuklanıp, korkak ve faşist düşmanın işkencesinden nasibimi almam kaçınılmazdı. Tutuklanıp işkenceden geçirilmek ve hatta gerekirse öldürülmek için hazırdım. Çünkü vatanın kurtuluşu uğrunda tutuklanmak ve ölmekten daha şerefli ve onurlu bir şey olamaz."

Yukarıdaki sözler, 15 Ağustos Atılımının etkisiyle serseme dönen sömürgeci-faşist Türk devletinin vahşi uygulamalarının bir parçası olarak bir cuma günü camiden alınıp Şırnak zindanlarında aylarca işkenceler altında tutulan Melle Xerib'in sözleri. Bu yurtsever imam "Apocu olduğu" gerekçesiyle çalıştığı camiden uzaklaştırılmış, faşist-işkenceci askerler tarafından alınıp, elleri kelepçelenerek, bin bir türlü hakaretlere maruz bırakılarak itile kakıla önce ilçe karakoluna, oradan Mardin İl Jandarma Alayına ve daha sonra da Mardin Tugayına götürülür. Burada bir hafta kadar, "bir sürü aç kurdun içine düşen koyun" misali dövülür, çeşitli işkenceler görür. Bir haftanın sonunda bir faşistin nezaretinde yeniden yola çıkarılır. Bundan sonrasını kendi yazdıklarında okuyalım:

Bu sefer Şırnak'a doğru gidiyorduk. Arabada sakallı biri bana küfrederek tehditler savurdu. Ben sesimi çıkarmadım. Akşama doğru Şırnak'a vardık. Beni alayın bulunduğu vadiye götürdüler. Arabadan indirildim. Yüzümü duvara çevirdiler. Etrafım, elleri tetikte askerlerle çevriliydi. Beni tekrar arabaya bindirip bir binanın önünde indirdiler. Bir daireye götürüldüm. Aniden biri, "Fikret geldi!" dedi. Bana Fikret ismiyle seslendiler. Ben cevap vermedim. Niçin karşılık vermediğimi sorduklarında, "İsmim X'tir" dedim. "Sahte ismin Fikret'tir" dediler. "Yok. Ben imamım" dememle üzerime çullanmaları bir oldu. Beni ne kadar hırpalayıp dövdüklerini hatırlamıyorum. Tekme-tokat-sopa rastgele vuruyorlardı.

En adi küfürleri savuruyorlardı. Fikret ismini kabul etmem için beni çok zorladılar. Ben, kabul etmemekte ısrar ettim. Gerçek kimliğimi söyledim. Üzerimdeki eşyaları aldılar. Fakat saati almayı unuttular. Elime bir sopa verip beni mahşere çevrilmiş bir yere götürdüler. Orada kıyamet kopuyordu sanki. İnleme, bağırıp-çağırma sesleri kulakları çınlatıyordu. Beni ertesi gün tahliye olacakların koğuşuna attılar. Ertesi gün 120 kişi tahliye oldu. Koğuşta ben yalnız kaldım. Beni onun karşısındaki koğuşa aldılar. Bu koğuşta önemli kişiler kalıyordu. Burada bir gün, iki gün on, yirmi... otuz... günler su gibi geçip gidiyordu. Biz, hala tutukluyduk.

SORGU

Sorgumuz, hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam ediyordu. Sekizer kişilik gruplarla bizi götürüyorlardı. Akşam götürüp iki gün sonra geri getiriyorlardı. Sorgulamalarda olduğu gibi, burada da gece gündüz işkence yapıyorlardı. Bizi teker teker işkenceye alıyorlardı. İşkence feryatları binayı çınlatıyordu. Sopa, kırbaç, bağırma, ağlama sesleri başları ağrıtıyor, insanda tiksinti uyandırıyordu. Onlara canavar ismini takmıştık. Gerçekten de canavardılar. Onlarda vicdanın zerresi yoktu. On dakikalık işkenceyle insanı bayıltıyorlardı. Ayılttıktan sonra sorgulama yerine getiriyorlardı. Sorgulamayı üç kişi yapıyordu. İkisi sivil polis, biri de subaydı. Gözlerim bağlıydı. Ama dizden aşağısını görebiliyordum. Subay olanı konuşmuyor, önündeki deftere bakıyordu. Sivillerden biri volta atıp soru soruyordu. Kısa ve çok çabuk cevaplar istiyorlardı. Düşünmek için zaman tanımıyorlardı. Sürekli şunları soruyorlardı: "İsmin nedir, nerelisin, yaşın kaç, evli misin? Kaç çocuğun var? Ne işle uğraşıyorsun? Kürt müsün? Apocu musun? Takma ismin nedir?"

Bana Fikret takma ismini koymuşlardı. Beni bu isimle çağırıyorlardı. Üzerimde din hocası olduğum için çok fazla duruyorlardı. "Siz imamsınız, dinimizi temsil ediyorsunuz, millet size inanıyor, bu halkın ileri gelen bilinçli insanlarısınız. Ama siz devlete yardımcı olacağınıza Kürtçe konuşup Apocuları destekliyorsunuz, papazlarla alıp veriyorsunuz, Ermenilerle işbirliği yapıyorsunuz" vb. şeyler söylüyorlardı. Ellerinde bu iddiaları kanıtlayacak hiçbir belge yoktu. Benden ihanet etmemi, hain damgasını almamı istiyorlardı. Ben C. H. isimli bir yoldaştan cesaret alıyordum. Bu arkadaş güçlü bir direniş gösteriyordu. Bir taraftan benim az bir imam maaşıyla çoluk-çocuğumu nasıl geçindirdiğimi soruyor, diğer taraftan da, beni PKK'ye maddi yardım yapmakla suçluyorlardı. Doğruyu söylemediğim, yani her şeyi kabullenip teslim olmadığım taktirde ömür boyu hapiste kalıp çürüyeceğim tehdidini savuruyorlardı.

Bana "Kürt müsün" dedi. Ben de ona doyurucu bir cevap yerine "devlet memuruyum" dedim. Kızarak "Devlet memuru olduğunu biliyorum. Kürtçe biliyor musun" dedi. "Evet. Kürtçe, Arapça, Farsça ve Türkçe biliyorum" dedim. "Ben de Arapça bilirim" dedi. Anlaşılan Mardin'in faşistlerinden biriydi. Velhasıl benden bir şey sökemediler. Büyük bir direniş örneği sergileyen PKK'li C. H., U. H., İ. B. ve U. M. yoldaşların sayesinde ben de cesartlenip direniyordum. Bu yoldaşlara en ağır ve en adi işkenceler yapılıyordu. Bu yoldaşlar, fırsat buldukça bizi cesaretlendirici, direngen kılıcı konuşmaları yapıyorlardı. Bu yurtsever ve devrimcilerin göstermiş olduğu görkemli direniş, düşmanın kalbine hançer gibi yerleşiyordu.

Düşman, böylesi bir direnişe karşı ne yapacağını bilemiyor, çıkmaza giriyordu. Uyguladığı taktiklerin hepsi fiyaskoyla sonuçlanmıştı. "Direnmek yaşamaktır" şiarı zafer kazanmıştı.

DİRENİŞ

Uygulanan zulüm ve vahşete rağmen, büyük bir direniş sergileniyordu. Devrimci ve peşmergeler tarafından tutuklularda derin ve köklü bir inanç geliştirilmişti. Düşmana üst üste darbe vurulduğunda tutukluların morali ve kendine güveni daha da artıyordu. Ondan güç alıyorlardı. Diğer taraftan düşman kahroluyordu. Peşmergelere olan kinlerini bizim üzerimize kusuyorlardı. Bizi işkenceye her aldıklarında peşmergelerden ölümcül darbeler yediklerini anlıyorduk.

Tutukluların ancak yüzde ikisi çözülüyordu. Onlar da,

bilinçsiz veya can telaşına düşen kişilerden oluşuyordu. Çözülmeleri de fazla zarar vermiyordu.

Bizi serbest bırakmak için götürdükleri son sorgulamadan önce, bizi dışarda bir duvarın önünde topladılar. Yirmi altı kişi birlikte tahliye olduk. Bizden, devlete yardım eli uzatmamızı, Apocuları ihbar etmemizi ve yakalamamızı talep ettiler. Ayrıca, üç aya kadar izinsiz evi terk etmememizi bildirdiler. Herkesin ev adresi alındı. Bizi tek sıra halinde nizamiyenin dışına çıkardıktan sonra gözlerimizi açtılar. Gözümüz tam göremiyordu. Dünya,-gözümüzde sarı renkteydi. İkişer ikişer elele vererek oradan ayrıldık. Caddede sıra halinde yürüdük. Halk çevremize toplandı. Bir miting alanına dönüştü. Bu durum, bizi çok duygulandırdı. Çarşıya kadar yürüdük. Millet dağıldıktan sonra biz de evlerimize gitmek için dağıldık.

Evlerimize gitmesine gittik. Ama, ne mücadele, ne de faşistlerin işkencesi hızından bir şey kaybetti. İkisi de tüm hızıyla devam etti. Bağımsızlık ve özgürlüğümüze kavuşuncaya kadar, bu savaş sürecekti. Ancak ve ancak o zaman zulüm, vahşet ve kölece yaşama son verilebilir.

ŞIRNAK'TAKİ ZULÜM VE İŞKENCE

Ben şunu söyleyebilirim ki, Şırnak'ta özgürlük ve bağımsızlığa susamış yurtsever Kürt halkına ve savaşçılarına uygulanan işkencenin emsaline dünyada rastlamak imkansızdır. İnsanın aklına gelmedik şeyler burada mevcuttu. İşkencenin her türlüsü vardı. Her çeşidin de ayrı bir acısı ve eziyeti vardı:

a) Anüsten hava verip şişirmek, b) Hassas organlara ve erkeklik organlarına elektrik vermek, c) İnsanı bir aletle havaya kaldırıp falakadan geçirmek, d) İnsanı top yerine koyup onunla top oynamak, e) İnsanı kafesin içine sokup suyunu çıkarırcasına sıkmak, f) Başaşağı asmak, g) Kadın, erkek farkı gözetmeksizin anadan doğma soymak, h) Soğuk hamamda bekletmek, ı) Tuvalette gece-gündüz bekletmek, i) Fahişelerle ilişkiye zorlamak, j) Toprak gibi üzerimize bit serpmek, k) Şeritlerle baştan aşağı bağlamak, l) Deli kürsüsüne oturtmak, m) Aralıksız dayak, n) Gece-gündüz gözleri bağlamak, o) Peşpeşe işkence yapmak, ö) Dayağın her çeşidini atmak, p) Çirkin ve adi küfürler sarfetmek, r) Uykusuz bırakmak, s) Aç-susuz bırakmak.

Bunlardan bir kısmının detayına ineceğim. Mesela anüsten hava pompalayıp şişirmek. Genellikle yatsıdan sonra buna başlıyorlardı. Koğuşta biz doksan sekiz kişiydik. Her sefer iki kişiye birlikte bu işkenceyi uyguluyorlardı. Herkese üç saat sürekli yapıyorlardı. Her gece altı kişi buna maruz kalıyordu. Hemen hemen herkes bundan nasibini aldı. İşkence, yalnız bununla da sonuçlanmıyordu. Şişirmenin ardından aynı organa cereyan veriyorlardı. Ciz, ciz seslerinden yaktıkları anlaşılıyordu. Adi küfürler zaten ağızlarından eksik olmuyordu. İşkence esnasında sürekli "Arkadaşın kimlerdir, nerdeler, takma isimleri nedir, sığınakların yeri neredWith" vs. soruyorlardı. Genellikle bir saatlik işkenceden sonra bayılıyorduk. Birkaç kez ayıltıp tekrar aynı işleme devam ediyorlardı. Sonra baygın bir halde külçe gibi bir kenara atıyorlardı. Özellikle PKK'li C. H. ve H. C. adındaki yoldaşlara bu işkence çok yapılıyordu. Bu işlemden sonra derin bir yere atılan ağır bir şeyin sesini çıkarıp birini o yere getiriyor ve "İşte arkadaşın öldü. Onun cesedini attık. İyi düşün taşın. Aynı akibete uğramak istemiyorsan konuşmalısın" diyorlardı. Ama, herkes daha önce verdiği ifadesinde diretiyordu. Bu da faşistleri çıldırtmaya yetiyordu. Bu kadar işkenceye rağmen sergilenen direniş karşısında düşmanın çıldırmaması elde değildi. Sabaha kadar bu işlemlerine aralıksız devam ediyorlardı.

Sabah olduğunda inilti sesleri koğuşu dolduruyordu. Hiç kimse uyuyamıyordu. Aziz yoldaşların gösterdikleri direnişi dile getirmek ve layıkıyla bu görevi yerine getirmek pek kolay olmuyor. Bunu kelimelerle anlatmak zorlaşıyor. Artık siz kendiniz, düşmana boyun eğmenin neye mal olacağını tahmin edin.

Şunu unutmamak gerekir ki, düşmanın nezdinde her Kürt düşmandır. Onunla işbirliğinde olanlar bile bir maşa olarak kendi çıkarı için kullanılıyor. Ona uşaklık edenlerle işi bittiği an onları da tezek yığınına benzer bir ceset gibi atar. Bu bakımdan, vakit kaybetmeksizin elele verip vatanımızı kurtarmak için var gücümüzle çalışalım. Ülkemize, özgürlük ve bağımsızlığı getirelim. Bu şirin vatanımızı dünyanın gelini yapalım ve düşmana da mezar yapalım. Vatanımızı faşistlerden, kendini satmış uşak, hain ve "cahş"lardan temizleyelim.

HAPİSHANENİN DURUMU

Benim kaldığım koğuşta doksan sekiz tutuklu bulunuyordu. Bazen, sayımız bunun üzerine çıkıyor, ama bu sayıdan aşağı inmiyordu. Biz yerde yiyip, içip yatıyorduk. Yere, işkence altında şehit düşenlerin kanlı yelek vb. eşyaları, bir iki de battaniye seriliydi. Çoğumuz çıplak çimento üzerindeydik. Aramızda yaşlı tutuklular da vardı. Yüz yirmi yaş civarında olabilen H. S. isimli ve doksan sekiz yaşında olan H. G. isimli kişiler vardı. On kişi civarında imam vardı. Aramızda ağalar da vardı. Ama onlara işkence yapılmıyordu. Narkotik şubesinden adamlar gelip bu ağaları teselli ediyorlardı. Yakında çıkacaklarını söylüyor, onlara daha fazla yardım edemedikleri için özür diliyorlardı. Bu ağalardan biri Z'nin ağalarından M. M., K. H. ve kardeşi A. H. idi. Gündüz, uzanmak yasaktı. Hatta, geceleri bile oturmaya zorluyor, uzanmaya teşebbüs edenleri veya en ufak bir ses çıkaranları dövüyorlardı.

Tuvalete çıkmak gece ve gündüz birer defa olmak üzere iki kezdi. Dörder dörder götürüyorlardı. Çubuklarla birbirini tutarak yürüyorduk. İki tane tuvalet vardı. Tespit ettikleri süreden daha fazla kaldığında işkenceden geçiriyorlardı. Bazen, dörde kadar sayıp tuvaletten çıkılmasını emrediyorlardı. Buna uymayanlar dayaktan geçiriliyordu. Tuvalette su yoktu. Suyun yüzünü görmeye hasrettik.

Yemek çok azdı. En fazla, günde bir öğün veriyorlardı. Kimse doymuyordu. Sabah akşam dört kişiye yarım ekmek veriyorlardı. Günde bir defa içme suyu veriyorlardı. Suyu koğuşlara döküyorlardı. Biri kazaran su isteseydi dayak yiyordu. Bazıları altlarını ıslattıkları halde cesaret edip söyleyemiyorlardı tuvalete ihtiyaçları olduğunu.

Her şeyden çok bit vardı. Toprak gibi ortalık doluydu. Vücudumuz bitlerle doluydu. Kirpiklerimize, bıyıklarımıza kadar bitlenmiştik. Bitleri öldürmek yasaktı. Ayağının biri felç olan bir astsubay vardı. Sakalına el attığında bir avuç bit çıkarıyordu.

Yapılan zulüm ve vahşeti daha fazla dile getirmediğim için beni bağışlayın. Hatırladığımda şuurumu kaybediyor gibi oluyorum. Yapılan zulmün içimde yerleşmesine yer yoktu. Hiçbir şeye sığmıyordu. Benim burada anlatmaya çalıştığım yapılanların çok az bir kısmıdır. Anlattıklarım, Şırnak'taki işkencenin yüzde onu bile değil.

Kürdistan'ın özgürlüğü, bağımsızlığı, kurtuluşu için yola çıkanlar! Güçlü bir birlik kurmalıyız ki düşmana Kürdistan'ı mezar edelim. Ki, Kürdistan'ı çocuğu, genci, kadını, erkeği ve yaşlısıyla, faşistlerin ve onlara uşaklık edenlerin elinden, onların zulüm ve şerrinden kurtaralım.

– Yaşasın PKK-ERNK ve HRK!
– Yaşasın Peşmerge!
– Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük!
– Yaşasın 15 Ağustos Devrimci Atılımı!
– Kahrolsun Faşizm!
– Kahrolsun Baskı!
– Kahrolsun Askeri-Faşist Türk Cuntası!
– Kahrolsun Amerika Emperyalizmi!
– Kahrolsun Kölelik, Yaşasın Özgürlük!

Bir özgürlük yoldaşı
Melle Xerib
6.5.1986

KÜRDİSTAN TARİHİ, ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZDA DİLE GELİYOR

– III –

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Melle Abdurrahman

Abdülhamit döneminde bizim mıntıkamızın üzerinde devletin hükmü yoktu. Kimse askerlik yapmazdı. Kimse ne vergi verir ve ne de hükümete başvurup şikayette bulunurdu. Kimsenin devletle alakası yoktu, yani insanlar öldürülür, ortalık karışır ama yine de hiç kimse hükümete şikayette bulunma ya da danışmaya tenezül etmezdi. Zaten hükümet de olanları bildiği halde hiç müdahale etmezdi.

Yalnız aşiretler kendi aralarında çok çatışırlardı. Mesela duyduğuma göre Xiyi ve Batıka aşiretleri sürekli çatışırlardı, birbirlerinden çok sayıda insan öldürmüşlerdi. Yine, Xerza ve Xiyi aşiretleri çatışırdı. Onlar da birbirlerinden çok sayıda insan öldürmüşlerdi. Bunların yanında Batıka ve Bekira aşiretleri çatışıyorlardı; birbirlerinden çok sayıda insan öldürdükleri gibi, zarar-ziyanları da çok olmuştu. Fakat yine de hiç kimse hükümete başvurup müdahale etmesini istemedi. Kendi aralarında çatışıyor, kendi aralarında barışıyorlardı. Barışmaları hükümeti devreye sokmadan, aşiret usülü olurdu.

Xerza aşireti kendi arasında çatışıyordu. Bunlardan Mala Şero ile Mala Keko (Mala, kabile yerine kullanılmıştır b.n.) birbirlerinden çok sayıda insan öldürmüşlerdi. Bazen barışıyor, bazen yatışıyorlardı. En sonunda kendiliğinden barıştılar ve düşmanlığa son verdiler. Şigo, Bitri ve Celaliler birbirlerinden 30-40, hatta belki de yüze yakın adam öldürdüler. Bekira aşireti de kendi içinde çatışıyordu. Bunların yanında Bekira-Xerza ve Bekira-Tışkota aşiretleri arasında çıkan çatışmalarda da çok sayıda insan öldürülmüştü. O zamanlar aşiret çatışmaları çok yoğundu. Rışkota ve Nasır (Beşirili) birbirinden çok sayıda adam öldürmüşlerdir. Rışkotalılar kendi aralarında da çatışmışlardı. Mesela, Xersarka, Piroka Şexka kabileleri birbirinden çok adam öldürmüşlerdi. Alika ve Pencinara aşiretleri belli bir süre çatıştılar. Onlar da çok insan öldürdüler. Ramanlılar ile Recepliler birbirlerinden çok adam vurdular. Mala Aliyê Yunıs ile Pencinara (Mala Bişarê, Çeto) aşiretleri uzun süre çatışmışlardı.

Aşiretlerin hem birbirleriyle ve hem de kendi aralarındaki çatışmalarda çok sayıda insan öldürülüyordu. Fakat hiç birinde de kimse hükümete şikayette bulunmuyor. Herkes hükümet yokmuşcasına hareket ediyordu. Bütün meseleleri kendi aralarında hallediyorlardı. Zaten devlet de onlara hiç karışmıyordu. Aşiret çatışmalarından haberi olduğu halde hiç müdahale etmiyordu. Hükümet her zaman aşiret çatışmalarının gelişmesini istiyordu. Çünkü bu çatışmalar sayesinde rahat ediyordu. Aşiretler birbirleriyle uğraşınca devleti unutuyorlardı. Yani, hükümete karşı savaşmamaları için bu durum devletin işine geliyordu.

Çatışan tarafların belli hiçbir amaçları yoktu. Amaçsız çatışıyorlardı. İki kişi birbirine kızdığında, ya da biri diğerinin sözünü dinlemediğinde hemen silah çekiyorlar ya da birbirini hançerle öldürüyorlardı. Ondan sonra da aralarında kin ve intikam duyguları gelişiyordu. Karşılıklı birbirlerinden intikam alınca da çok sayıda insan öldürülüyordu. Amaçları falan yoktu yani.

Aşiret çatışmaları bizim yöremizde daha fazlaydı. Çünkü bizde okumuş, aydın insanlar yoktu; medeniyetten uzaktık. Bu yüzden bizde çatışmalar fazlaydı. Ama diğer bölgelerde de az sayılmazdı. Mesela, Serhed gibi bir yerde, eskiden buraya Sason Dağı diyorlardı, Bazıka ve Kuriya gibi iki aşiret birbirinden elliden fazla adam öldürmüşlerdi. Şigolar kendi aralarında çatıştılar. Bunlar da birbirinden 300-400 adam öldürdüler. Sultanların zamanından günümüze kadar hala da çatışmaları devam ediyor. Serhed mıntıkasında Xuyitilerle komşuları birbirlerini vuruyorlardı. Hesena ile Cibialar çatışıyorlardı. Hesena ile Heyderalılar çatışıyorlardı. Heyderalar etraflarındakiler ile çatışıyorlardı. Kısacası her tarafta aşiretler birbirleriyle çatışıyorlardı.

Birinci Dünya Harbinde Türk hükümeti İtalyan ve Alman hükümetleriyle birlikteydi. Müteffiktiler. O zaman Osmanlı İmparatorluğu Almanların yanında savaşa katıldı.

O sıralar Ruslar kuzeyden Kürdistan'a girdiler. Bitlis mıntıkasındaki Delik Taşa (Kevra Qul) kadar geldiler. Muş tarafından "Xaça Reşê"ye, Muş'un batısından ise Mala Avdê Geliyê, Kulpê'ye kadar ilerlediler. Ruslar buralara girdiğinde onlara karşı direnenler, çeteler oldu. Çeteler aşiret reislerinin peşine takılarak Ruslara karşı savaştılar. Ancak Rusların gücü çoktu. Devlet, yalnız başına karşı koyamıyordu. Aşiretlerin de hazırlıkları yeterli değildi. O nedenle savaşa fazla dayanamadılar ve Serhed'in halkı göç etti. Ama sonradan Ruslar, kendiliğinden geri çekildiler. Rusya'da Bolşevik ihtilali başlamıştı. Bolşevikler iç savaşı başlatmışlardı. Rus ordusu Bolşeviklere karşı savaşmak için Rusya'ya döndü. Yoksa Türklere yenilmediler. Batıda Fransızlar Siverek'e kadar geldiler. Sonra oradan da Urfa ve Antep'e girdiler. Hatta Irak sınırına kadar ilerlediler. Aşiret usülü savaşılarak, Fransızlar geri püskürtüldü. İngiliz ve Yunanlıların İzmir vb. gibi yerlere kadar ilerlediklerini söylüyorlardı. O zamanlar Atatürk Kürtleri bir araya getirip Yunanlılara karşı savaştırdı ve onları yendi.

Kürt aşiretlerinden hiçbiri, Ruslar'la işbirliği yapmamıştı. Ama Araplar yaptılar. Osmanlılar bütün Arap şehirlerinde okul lar açtılar. Yedi tane orduları vardı. Ordularının dördü Arabistan'da, biri Irak'ta, biri Suriye'de, biri Hicaz'da bir tanesi ise Yemen'deydi. Cebelitarık'a kadar olan bütün alanlar egemenliklerindeydi. Daha sonraları, yani I. Dünya Harbinden sonra Araplar, İngiliz ve Fransızlarla mukavele imzaladılar. Anlaşmaya göre; Fransızların ülkelerinden çıkmalarına karşılık Araplar da ordularına yardımcı olmayacaklardı. Gerçekten de Araplar sözlerinde durdular ve orduya yardımcı olmadılar. Zaten ordu zayıf, köleydi. Fazla dayanamadı, ezildi. Suriye, Irak, Yemen ve Hicaz egemenliğinden çıktı. Mısır o zamanlar bile egemenliklerinde değildi. Mısır'ın hükümdarları Mala Muhemmedê Ali Paşa gillerdi. Suriye ve Lübnan'ın dışındaki Arap ülkeleri İngilizlerin hükümranlığına girdi. İngilizlerin denetim alanı Hindistan'a kadar uzanıyordu. O zamanlar dört yüz milyon insan İngilizlerin egemenliği altındaydı. Anlaşma süresi bittiği halde İngiliz ve Fransızlar Arap ülkelerinden çıkmadılar. Çünkü bunda menfaatleri vardı. Mesela Fransızlar Beyrut'ta her tarafı cam olan bir ev yapmıştı. Ülkeden gelen altınları bu evde topluyorlardı. Buğdayın ofislere ya da tahıl alanlarına yığılışı gibi, altınlar da bu eve yığılıyordu. Evin önünden geçenler bunu görüyordu. Mukavelenin süresi bitmesine rağmen Fransızlar ülkelerinden çıkmayınca Araplar iyice öfkelendi. Herkes bulunduğu yerde silaha sarıldı ve onlara karşı savaştı. Araplardan çok insan öldürüldü. Fakat Fransızlardan da ölenler az değildi. Araplar ülkelerini tek tek İngiliz ve Fransızların egemenliğinden kurtardılar. Yakın dönemlere kadar savaştılar.

Anlattıklarına göre, Ermeniler Türkler tarafından katliamdan geçirildikten sonra, bir kısmı Rusya'ya kaçmıştı. Devlet Ermenilere çok acı çektirmişti. Çok sayıda adamlarını katletmiş, köylerini hep yakıp yıkmıştı. Ermeniler de çeşitli biçimlerde intikam alıyorlardı tabii.

Kürt halkı da Ruslara, İngilizlere ve Fransızlara karşı savaşıyordu. Muhacirlik başlayıncaya kadar millet savaştı. Bunlar girdikleri her yerde yapabilecekleri kadar gasp ve talan yaptılar. Bu nedenle, millet kaçıp göç etmek zorunda kaldı. Yani millet işgal edilen alanları boşaltıyordu. Ancak sonuçta bütün bu işgalci güçler Kürdistan topraklarından çıkmak zorunda kaldılar.

EMPERYALİSTLERİN GÖZLERİ ŞİMDİ DE SURİYE'DE

İngiltere, geçtiğimiz nisan ayında Londra'nın Heathrow havaalanından kalkacak bir İsrail uçağına bombalı suikast düzenlemeye kalkışmakla suçlanan Lübnan uyruklu Nevar Hendavi'nin Suriye ile ilişkisi olduğunu öne sürerek, bu ülke ile diplomatik ilişkilerini kesti. Bu olayı "İsrail ve ABD tarafından, itibarını zedelemek için hazırlanmış bir komplo" olarak niteleyen Suriye de buna karşılık İngiltere ile olan ilişkilerini kestiğini, hava ve deniz limanlarını İngiliz uçak ve gemilerine kapadığını açıkladı.

26 Ekim 1986 Pazar

İngiltere, Suriye ile ilişkisi[illegible]sti

Prof. Dr. HALÜK ÜLMAN

Parmaklar Şam'a yöneliyor

Suriye'ye ağır bir ihtar

Elbetteki İngiltere bu kararı alırken kendi başına hareket etmiş değildir. Nitekim karara en başta ABD, İsrail ve Kanada arka çıktılar. İngiltere'nin hemen ardından ABD ve Kanada'nın da, "İngiltere'nin kararını bütünüyle destekliyoruz" diyerek Şam Büyükelçilerini geri çekmeleri bu oyunun öteden beri tezgahlandığını açıkça göstermektedir.

Öte yandan İngiltere'nin, AET ülkelerinin Lüksemburg toplatısında Suriye'ye karşı ortak diplomatik önlemler alma önerisi Yunanistan ve Fransa tarafından kabul edilmedi. İngiltere, Lüksemburg'ta AET ülkelerinin, Suriye elçilerini geri çağırmalarını, Suriye'ye silah satışının yasaklanmasını ve Suriye elçilikleri ile havayollarının sıkı biçimde denetlenmesini istemişti. Bu öneriyi kabul etmeyen Fransa ve özellikle Yunanistan, İngiliz hükümeti ve basını tarafından yoğun eleştirilere hedef oldu. Ancak diğer AET üyelerinden Federal Almanya, Suriye Dışişleri Bakanı'nın 29 Ekim'de Bonn'a yapacağı resmi ziyareti ertelerken, görev süresi yılbaşına doğru bitecek olan Şam Büyükelçisi yerine de yeni bir atama yapmayacağını açıkladı. Yine topluluk üyelerinden Belçika ve Hollanda'nın da Suriye'ye yönelik çeşitli yaptırımlar uygulayacaklarını açıklayarak İngiltere'ye destek sundukları gözlendi. Dikkatleri çeken bir durum da FKÖ lideri Arafat'ın İsrail'le tam bir görüş birliği içerisinde Suriye'yi suçlaması oldu.

Başta Libya ve İran olmak üzere, bölgedeki ABD karşıtı ülkeler ise yaptıkları açıklamalarda Suriye'yi desteklediklerini bildirdiler. Olayın hemen ardından bir açıklama yapan Sovyet Resmi Ajansı TASS, İngiltere'nin tutumunu kınayarak, kararın gerekçesinin "uydurma" olduğunu belirtirken, daha sonra, Suriye hükümetine bir mektup gönderen SSCB yönetimi kesin olarak Suriye'nin yanında yer aldığını bildirdi.

Libya'dan sonra, emperyalizmin bu kez de Suriye'ye yönelik saldırgan komplolarının, bu dönemde gündeme gelmesi tesadüfi değildir elbet. Halkların kurtuluş mücadelelerinin giderek alevlendiği Ortadoğu'nun emperyalizm için arzettiği önem bilinmektedir. Özellikle altı yıldan beri süregelen İran-Irak savaşında gelinen noktada, dünya ve bölge gericiliğinin müttefiki Saddam yönetiminin sarsılmaya başlaması emperyalizmi acil önlemler almaya itmektedir. Suriye ve Libya gibi bölge ilerici güçleriyle ilişki ve ittifakta olan İran'ın, ABD emperyalizmine ve Mısır-Suudi-Ürdün gibi işbirlikçi gerici rejimlere karşı savaşı bölgesel bir olay haline getirmeye çalışması ve savaşın giderek bölge halklarının kurtuluş mücadeleleri lehine statükoyu bozacak bir düzeye varması, emperyalistleri harekete geçiren nedenlerin başında gelmektedir. Suriye'nin Ortadoğu'da ilerici güçlerden yana tutumu ve oynadığı rolü kendi politikaları için ciddi bir tehlike olarak gören emperyalistler, daha 'Tokyo Zirvesi' sırasında bu ülkeyi açık hedef olarak ilan etmişti. Hatırlanacağı gibi "Tokyo Zirvesi" sonrasında yaptığı açıklamada insanlık düşmanı Reagan, Libya saldırısını örnek göstererek "terörizmi destekleyen diğer ülkelerin başına da bu tür müdahaleler gelecektir" şeklinde açık tehditlerde bulunmuştu.

Görülüyor ki emperyalistler, "terörizmi destekliyor" vb. asılsız gerekçelerle geçmişte Libya'ya olduğu gibi şimdi de Suriye'ye açıktan saldırıya hazırlanmaktadır. Bu arada sömürgeci-faşist Türk devletinin KUKM'ni gerekçe yaparak Suriye'ye karşı girdiği saldırgan tutumu da emperyalizmin bu politikasından ayrı düşünülemeyeceği açıktır.

Suriye'ye yönelik bu pervasız emperyalist saldırganlığın ters teperek bölge ilerici güçlerinin lehine önemli sonuçlar doğurabileceği de gözden uzak tutulmamalıdır.

Yunanistan'da Yerel Seçimler

İKTİDARDAKİ PASOK GERİLEDİ

Geçtiğimiz ekim ayında Yunanistan'da 280 belediye başkanı ve yardımcılarını belirleyen yerel seçimler yapıldı. 12 ve 19 Ekim tarihlerinde iki tur olarak yapılan seçimlerde, iktidardaki Panhellenik Sosyalist Parti (PASOK) önemli oranda oy kaybına uğradı.

Özellikle üç büyük il olan başkent Atina, Pire ve Selanik'te muhalefetteki Yeni Demokrasi Partisi'nin kazanması, Başbakan Papandreu'nun kemer sıkma önerilerinin değiştirilmesi gerektiği biçiminde yorumlandı.

Seçim sonucunda büyük iller dışındaki belediye başkanlıklarından 146'sını PASOK'lu adaylar, 79'unu Yeni Demokrasi Partililer, 52'sini Komünist Partililer, kalanını da bağımsız adaylar kazandı.

Seçimlerin bu şekilde sonuçlanması bazı çevrelerce sağcı Yeni Demokrasi Partisi'nin önemli oranda oy artışı kaydettiği biçiminde gösterilmeye çalışıldıysa da, aslında seçim sonuçlarında başka etkenlerin de rolü oldu. Bir kere yerel seçim sonuçlarının iktidarı etkileyememesi nedeniyle halkın fazla "ince eleyip sık dokumadan" oy kullandığı bir gerçek. Ayrıca Yunan Komünist Partisi (KKE)'nin bu kez ikinci turda PASOK'u desteklemeyip büyük oranda geçersiz oy kullanması, iktidar partisinin özellikle büyük illerde seçimi yitirmesinde önemli bir olgu oldu. KKE Merkez Komitesi'nin bu kararının, PASOK'un izlediği siyasete komünistlerin tepkisi olarak değerlendirilmesi gerektiğine dikkat çekildi. Bu durumlar doğal olarak YDP adaylarının seçimi kazanmalarında etkili oldu.

Seçimlerde başarı sağlayan YDP çevrelerinde sevinç sürerken, üç büyük kentte seçimleri yitiren PASOK Başkanı ve Başbakan Papandreu yaptığı açıklamada, "hükümet ve partimiz halktan önemli mesajlar aldı" diyerek, programlarını uygulamada herhangi bir değişiklik yapmayacaklarını belirtti.

...VE İHANETE İNAT, DİRENDİK, DİRENİYORUZ, DİRENECEĞİZ

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

KASIM

O, mücadelede örgütsüzlüğün amansız düşmanıydı. Halkla ve yoldaşlarıyla olan ilişkilerinde, kendisini kollektif yaşamıyla kabul ettiren ve sayılan bir proleter kişiliğe sahipti.

Cemil'i görüyordu. 1980 öncesi Batman'ında... Büyük bir coşkuyla çalıştığı gençlik faaliyetleri içinde.

Ve yine O'nu düşünüyordu. 1981'de, Diyarbakır zindanlarında ...... yoldaşlarıyla direnişte... bir açlık grevinde.

Ve işte Cemil'in kararlılık haykıran sözleri çınlıyordu kulaklarında: "Ben" diyordu, "bırakılacağım sıra zindandaki yoldaşlara, dışarı çıkar çıkmaz, ne pahasına olursa olsun Parti ile mutlaka ilişki kuracağıma dair söz verdim. Ve yine zindandaki yoldaşların huzurunda, bir daha o parmaklıkların arkasına düşmeyeceğime dair söz verdim. Ve Partime kavuştuğum şu an, bunu bir kez daha yineliyorum; düşman beni bir daha esir alarak özgürlüğümden alıkoyamayacaktır. Bunu sağlayabileceğini umut ettiği an, benim ölü bedenimle karşılaşacaktır. Ya özgürce bir yaşam, ya da şereflice bir ölüm!"

Böyle demişti O. Ve işte şimdi, özgürlüğüne kasteden düşmana karşı güçlü bir direniş sergilemiş ve kahramanca şehit düşmüştü. O, zindan yaşamı gibi büyük acılarla dolu bir yaşamın yoğurduğu güçlü bir kişiliğe sahipti. Dosta sevgi, düşmana kin doluydu. Büyük bir sabırsızlıkla beklediği Partisine kavuştuğu andan itibaren, devrimci çalışmalarında sergilediği olağanüstü çabalarıyla kendisini çevresine kabul ettirmişti.

Tutukevinin öğretici derslerle dolu pratiğini üç yıla yakın yaşamış olması, kendisinin çalışmalara çok erkenden adapte olmasını sağlamıştı. Ayrıca, aslen Sasonlu olması ve yöresel özellikleri çok bilmesinden ötürü, çok kısa sürede kitlelerle kaynaşmış ve alan halkının sevgi ve saygısını kazanmıştı. O, zorluklara karşı direnen, çok iyi konuştuğu yöresel şivesiyle propagandada etkin olan ve üstün morali hiçbir zaman elden bırakmayan güçlü bir kişiliğe sahipti.

Adnan'ı düşünüyordu. Soğuk bir sonbahar gününde... Kuşların bile yuvalarına çekildiği yoğun bir yağmur altında sürdürülen bir sığınak yapımında. Adnan zorlu bildiği her işe yoldaşlarından önce koşuyordu. Bazen direkt olarak kullanılacak uzun ağaçları taşıyor, bazen de çalıştırdığı kazma sonrası nefes bile almadan küreğe sarılıyordu.

Ve yine O'nu görüyordu. 1980 öncesi Batman'ında... Yağlı elbiseleri içinde... mahallenin sevimli küçük Şino'su olarak, kapattığı tamirci dükkanından bir iş sonrası dönüşünde...

Ve işte Adnan'ın, öğrenme ve savaşma azmini haykıran sözleri çınlıyordu kulaklarında: "İnsan" diyordu, "okuyup dinledikçe gerçekleri, bu gerçekler karşısında ne kadar geri kaldığını çok daha iyi anlıyor. Ben, savaşmak ve savaşarak öğrenmek istiyorum."

Böyle demişti O. Ve işte şimdi, öğrendiği ve uğrunda mücadele ettiği halkımızın kurtuluş davasında, düşmanla karşılaşma anında kahramanca savaşmış ve şehit düşmüştü. O, kısa süren devrimci faaliyetlerine rağmen, çalışkanlığı ve hızlı gelişmesiyle tüm yoldaşlarına, mücadelede azimli ve kararlı olduğunu kabul ettirmiştir. Çok genç olmasına rağmen, olgun ve oturaklı bir kişiliğe sahipti.

O, kollektif yaşamı, öğrenme azmi, enerjik ve çalışkan yapısıyla kısa sürede yoldaşları ve kitleler arasında sevilip sayılan biri durumuna gelmişti.

Şerwan'ı düşünüyordu. Muş'un Zengok köyünde... Yazın kavurucu sıcağı altında çalıştığı bir tütün tarlasında... Şerwan, nasırlı elleriyle kavradığı tütün yapraklarını tek tek kırparak üstüste diziyordu.

Ve yine O'nu görüyordu. Sabahın erken saatlerinde... omuzunda av tüfeği, elinde uzun çubuğuyla köyden dağa doğru güttüğü sürünün peşinde.

Ve işte Şerwan'ın mücadeleye katılma arzusunu dile getiren sözleri çınlıyordu kulaklarında: "Ben" diyordu, "kendimi, sadece köye uğrayan devrimcilere yardımcı olma ve evimde oturarak bazı hizmetlerde bulunma gibi pasif bir görevle sınırlı tutmak istemiyorum. Kurtuluş kuvvetlerine katılmak ve günün 24 saatini de davaya hizmet ederek değerlendirmek istiyorum."

Böyle demişti O. Ve işte şimdi, "katılmak istiyorum" dediği kurtuluş kuvvetlerinin saflarında düşman kuvvetlerine karşı yiğitçe savaşarak şehit düşmüştü. O, çetin doğa ve ağır çalışma koşullarının yoğurduğu güçlü ve çalışkan bir kişiliğe sahipti. Çok kısa süren devrimci pratiğine rağmen, zorluklar karşısındaki dayanıklılığı ve mücadeledeki kararlılığıyla tüm yoldaşlarının sarsılmaz güvenini kazanmıştı.

O, sade, temiz ve dürüst özelliklerinden ötürü çevresinde sevilen ve örnek gösterilen bir kişilikti.

Berivan'ı düşünüyordu. Muş'un Zengok köyünde... bir eve toplanmış olan kadınlar arasında oturmuş propaganda yapıyordu. Herkes susmuş cankulağıyla kendisini dinliyordu. Ve O, devrimcilerden dinleyerek öğrendiklerini büyük bir heyecanla çevresindekilere de kavratmaya çalışıyordu.

Ve yine O'nu görüyordu. Bir yaz gününde... yoldaşlarıyla birlikte kaldığı sık bir ormanda... Berivan sırtını bir kayaya dayamış, elinde tuttuğu kalemiyle ak sayfaları karalayarak, yoldaşlarının yardımıyla öğrenmiş olduğu yazısını daha da geliştirmeye çalışıyordu.

Ve işte Berivan'ın, direnmede kararlı olduğunu belirten sözleri çınlıyordu kulaklarında. O, Zengok köyüne yapılan bir düşman baskını sonrasında evlerine uğrayan devrimcilere şöyle diyordu: "Bildiğiniz gibi bizim köy üç gün önce basıldı. Baskında beni de sormuşlar. Fakat ben o gün köyde değildim. Dönüşümde, nasıl olsa bırakılacağım gerekçesiyle, bazı akrabalarım teslim olmamı istediler. Ama ben bunu kesinlikle reddettim. Kendilerine, bunun bir onur sorunu olduğunu belirttim. En ağır düşman kuşatması altında bile, direnmenin kesin ölümlerine yol açacağını bilseler bile, halkın ve davanın yaşatılması amacıyla, devrimcilerin teslim olmayı reddettiklerini ve kahramanca direnerek şehit düşmeyi tercih ettiklerini siz de çok iyi bilirsiniz dedim. Benim de tercih ettiğim yol budur. Tersi durum ise büyük bir onursuzluktur. Ben bunu kabul etmiyorum ve asla kabul etmeyeceğim dedim."

Böyle demişti O. Ve o andan itibaren kutsal savaşımızın bir neferi olarak bu onurlu mücadeleye katılmıştı. Ve işte şimdi, düşmanın teslim alma girişimlerine silahıyla karşılık vermiş ve "tercihimdir" dediği yolda yürümesini bilerek şehit düşmüştü. O, Kürdistan kadınının ulusal kurtuluş mücadelemiz içindeki yerini en iyi bir şekilde şahsında somutlaştırmıştı. Güçlü bir irade ve öğrenme azmine sahipti. O'nu dinlemiş olan herkesin, hiç okul yüzü görmemiş biri olduğuna inanması mümkün değildi. Hiç okul okumamıştı. Ama O, dersini köylü Kürt kadınının acılı yaşamından ve 1980 öncesi ve sonrası evlerine misafir olmuş birçok devrimcinin anlattıklarından almıştı.

O, devrimci bilinç, ahlak ve karakteriyle kendisini çevresine

kabul ettirmiş örnek bir kişiliğe sahipti. Bu özelliklerinden ötürüdür ki, kadına söz hakkının bile tanınmadığı bir toplumda, kendi köyündeyken bile, O konuşmak istediğinde herkes kendisini dinler ve sözlerini ciddiye alırdı. Kısa süren devrimci pratiği içinde okuma-yazma öğrenmiş ve hızlı bir gelişme içine girmişti. Köylüye hitap eden çok sade ve anlaşılır bir propaganda üslubuna sahipti. İstisnasız, görüştüğü ve konuştuğu her insanda, "Kadınlar da devrime katılır ve katılmalıdır" kanısını geliştirirdi. O, çalışkan, girişken, olgun ve kararlı özellikleriyle kitlelerin ve tüm yoldaşlarının saygınlığını kazanmıştı.

Evet. Bütün bu anılar her yoldaşın hafızasında canlanıyor ve bir film şeridi gibi gözlerinin önünden kayıyordu. Ve böylesi güçlü özelliklere sahip bu yiğit yoldaşlarını bir daha göremeyeceğinin ve onlarla bir daha aynı mevzide ve aynı düşman hedefine silah sıkamayacağının derin acısını duyuyordu. Ama bir de gurur vardı gözlerinde. Çünkü birlikte içilen anda bağlı kalınmıştı. Düşman ne kadar güçlü ve koşullar ne kadar çetin olursa olsun direnilmiş ve damarlarda dolaşan son damla kana kadar savaşılmıştı. Tüm bunları düşünürken büyük bir gururla hepimizin göğsü kabarıyor ve sevinçle acı karışımı bir duyguyla iç çekerek gözlerimiz yaşarıyordu.

Uykusuz geçen her geceden sonra sabah olmuştu. Bugün her günden daha güzeldi. Yüksek yaylalardan ovalara doğru esen soğuk rüzgar durmuştu. Gökyüzünde mavimsi parlak rengi bozacak tek bir bulut parçası bile yoktu. Ufukta gökyüzünün büründüğü kızılımsı renk içinde, güneş, Mereta Dağı'nın oluşturduğu gölge duvarını aşıp, etrafa sıcak ışınlarını saçıyordu.

Kuzeyimizde ise, tüm görkemliliğiyle Andok Dağı duruyordu. Dimdik başı ve yüksek yapısıyla bir gözcü kulübesini andıran Andok, yataklarında direnilmiş olmasının gururuyla şimdi daha da dik duruyordu sanki. Yakın tarihimizdeki Zilân isyancılarına anıt olan Andok, şimdi modern ulusal kurtuluş mücadelesinin isyancılarına da anıt olmuştu. Ve şehit kanıyla sulanmış topraklarında kızıl, kıpkızıl güller açacaktı.

Direnişin gücüyle doğadaki her şey bir değişime uğramıştı sanki. Dağlar daha dik, yollar daha belirgin, güneş daha sıcak, sular daha coşkundu ve kuşlar daha güzel ötüyordu.

Ve işte, direnişin böylesine anlamlılaştırdığı bu alan üzerinde bir köye uğrayacak ve olaya tanık olmuş bir köylüden, 8 yoldaşımızın kahramanca savaşarak şehit düştüğü güçlü direnişi dinleyecektik:

"7 Mart 1985. Sabahın erken saatleriydi. Deprem öncesi bir sarsıntıyı andıran motor gürültüleriyle tüm köy halkı uyanmıştı. Düşman çok sayıda helikopterle köye indirme yapıyordu. Düşman subaylarının yaptığı açıklamalardan da anlaşılıyordu ki, bir ihbar sonucu gelinmiş ve mutlaka sonuç alınmak isteniyordu. O sırada da 8 arkadaş köyde, bir evde kalıyorlardı. Düşmanın hareketliliğini farkeder etmez, evin içinde mevzilenip çatışma pozisyonuna giriyorlar. Tüm arkadaşlar, bir yandan düşmanla karşılaşma anını tetikte bekliyor ve bir yandan da aralarında konuşarak, gayet soğukkanlı ve cesur bir şekilde 'sonuna kadar direnmek ve düşmana esir düşmemek gerektiği' konusundaki kararlılıklarını belirtiyorlar.

O gün arkadaşların bulunduğu eve tesadüfen düşman uğramadığından, herhangi bir çatışma da yaşanmadı. Ama köylüye karşı yapılanlar, tam bir vahşet tablosu sergiliyordu. Yaşlısı-genci ve kadını-erkeğiyle işkenceler altına alınan köylülerin feryadı göğü çınlatıyordu. Bu uygulamalar ikinci gün de devam etti. Fakat tüm bunlara rağmen köylü direniyordu. Düşmana en ufak bir ipucu vermiyordu.

Bu ara arkadaşlar da daha ilk geceden köyden çıkmış ve iz yapmasın diye, köyün yanından akan küçük dereden, sular içindeki kar almamış taşlara basa basa yukarı doğru çıkarak, köyden bir kilometre kadar uzaktaki bir kaya oyuğuna yerleşmişlerdi. Zaten operasyon çemberinin dışına çıkabilmeleri mümkün değildi. Çünkü belirgin geçit noktaları vardı. Ve oraları da düşman tutmuştu. Eğer orayı bilen biri düşmanı haberdar etmezse, gelişigüzel bir operasyon sonucunda bulunabilmeleri mümkün değildi.

Ve... 9 Mart 1985. Sabahın erken saatlerinde, tüm köylüde şok etkisi yapan bir haber bomba gibi patladı; 'Falankes, düşmandan doğru dürüst iki tokat bile yemeden can telaşına düşmüş ve alçakça itirafta bulunarak, arkadaşların yerini söylemiş. Şimdi de düşman askerlerini peşine takarak arkadaşların üstüne gidiyor.' Ve işte o an, yürekler ağza gelmiş ve gözler düşman birliklerinin hareket istikametine doğru dönmüştü. Düşman askerleri ve helikopterleri, arkadaşların bulunduğu istikamete doğru ilerliyorlardı. Kesilen soluklarla yaşaran gözlerin heyecanlı bakışı arasında, direnişi müjdeleyen ilk silah sesleri duyulmuştu bile.

Patlayan bomba ve silah sesleri arasında, kararlılık haykıran sloganlarıyla partizanların sesi yükseliyordu. Operasyonu yöneten faşist binbaşı durmadan, 'teslim ol' çağrıları yapıyordu: 'PKK'liler. Etrafınız sıkı güvenlik önlemleriyle sarılmıştır. Kurtulacağınızı sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Direnmekle ne elde edeceksiniz? İntihar etmek mi istiyorsunuz? Yaşayabilmeniz için teslim olmanız gerekiyor.'

Bu sözlere karşı kesilen sloganların yarattığı sessizlik içinde, partizanların kararını açıklayan Cahit'in gür sesi yükseliyordu: 'Biz PKK partizanlarıyız. Sizinle ilk kez karşılaşmıyoruz. Şikestun'da, Gap'ta, Bloka'da, Karlıova'da, Dersim'de, Diyarbakır zindanlarında, Hézil'de, Hürmüz'de ve daha birçok yerde karşılaştık. Oralardaki gerçeklik ne idiyse burada yaşanan da o olacaktır. Nasıl ki oralarda şerefli bir ölümü, onursuz ve soysuzca bir yaşama tercih ettikse, buradaki tercihimiz de hiç farklı olmayacaktır. Çünkü PKK'nin kitabında, sizin, yaşam diye tanımladığınız şeyin adı yaşam değil, bin kez ölümdür. Ve ölüm diye tanımladığınız şeyin adı ise en soyluca bir yaşamdır. Çünkü biz, yaşamı bireysel değil, toplumsal bir olgu olarak düşünürüz. Toplumun özgürce bir yaşama kavuşması için yürütülen mücadelede, bireylerin yaşamlarından fedakarlık yapması gerektiğinin bilinciyle, biz hiç gözümüzü kırpmadan, böylesi bir ölümü gülerek karşılayacağız. Ve şunu da çok iyi bilmelisiniz ki, yüzlerce devrim şehidinin kanıyla elde edilmiş olan silahlarımıza, ancak cansız yatan bedenlerimiz üzerine düşmüş biçimiyle el koyabilirsiniz. Silahlarımızı elden bırakmayacak ve damarlarımızda dolaşan son damla kana kadar sizinle savaşacağız.'

Cahit arkadaşın bu konuşmasından sonra partizanların attığı slogan sesleri silah ve bomba seslerini bile bastırıyordu: 'Kahrolsun Emperyalizm ve Faşist Türk Sömürgeciliği! Kahrolsun Teslimiyet ve Her Türden Uşaklık! Kahrolsun Amerikan Maşası Faşist Türk Ordusu! Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelemiz! Yaşasın PKK Direnişçiliği! Yaşasın HRK! Biji, Her Biji Serok APO!'

Partizanların kararlı tavrı, düşmanda büyük bir şaşkınlık ve panik yaratmıştı. Askerler korku içinde sağa-sola koşuşarak saklanacak delik arıyorlardı. Yapılan isabetli atışlarla, düşmana rehberlik eden alçak da dahil, rütbeli rütbesiz birçok düşman askeri vurulmuştu. Partizanlar bir yandan büyük bir ustalıkla silahlarını konuşturuyor, bir yandan da, çatışmamaları için askerlere çağrıda bulunuyorlardı:

'Türk ve Kürt halkının evlatları, askerler! Sizlere sesleniyoruz: Silahlarınızı bizlere değil, sizleri Amerika'nın ve bir avuç zenginin hizmetinde, bağrından çıktığınız halklarımıza karşı savaştıran faşist Evren-Ürüğ uşağı subaylarınıza çevirin! Uğruna mücadele ettiğimiz dava hepimizin, tüm emekçilerin davasıdır. Sizlere, 'vatan haini' olarak tanıtılmak istenen bizler, Vatan'ın gerçek kurtarıcılarıyız. Kurşunlarımıza hedef olmanızı istemiyoruz. Ama şunu da iyi bilin ki, faşist ordunun hizmetinde olduğunuz ve onun emri ile emekçilere saldırdığınız müddetçe kurşunlarımıza hedef olacaksınız. Eğer böyle olmasını istemiyorsanız üzerimize gelmeyin. Bırakın, sizleri öne sürmek isteyen faşist subaylarınız atılsın öne. Çünkü onlardan almamız gereken yüzyılların intikamı var.'

Devamı 18. sayfada

9. Kuruluş Yıldönümünde

PKK ZAFERE DAHA DA YAKIN

Kürdistan halkının şanlı önderi, bağımsızlık ve özgürlük savaşımızın mimarı ve tarihimizin en onurlu sayfalarının sahibi partimiz PKK yeni bir mücadele yılına giriyor. 27 Kasım 1978 tarihinde kurulan PKK, görkemli direnişler ve zaferlerle dolu sekiz yılı geride bırakarak 9. mücadele yılını açıyor.

Geride bırakılan sekiz yıla dönüp bakıldığında PKK'nin bu kadar kısa bir sürede ne kadar büyük adımlar attığı rahatlıkla görülebilir. Bu kısa ömrün her bir yılı yüzyıllara değecek dev adımların ve koskoca bir tarihin destanıdır. İşte PKK'yi yücelten, O'nu yalnızca bir halkın değil, tüm dünyanın ilgi odağı haline getiren de budur. Dünyada pek az parti böylesine kısa bir sürede bu kadar büyük gelişmeler yaratabilmiş ve bu kadar çok tartışılan bir olgu haline gelebilmiştir. Şüphesiz ki bunun nedeni, PKK'nin üstlendiği misyonun gerçekleştirilme zemininin ayırdedici özellikleri, O'nun mücadelesinin en inanılmaz olguları elle tutulur birer gerçek haline getirme gücünü gösterebilmiş olması ve bu mücadelenin etkilerinin çok geniş çevreleri saracak boyutlara ulaşmasıdır.

PKK nasıl bir zeminde doğdu ve o zemini ne ölçüde etkiledi? İşte PKK'nin büyüklüğünü anlayabilmek için yakalanması gereken en temel halkalardan birisi. Kürdistan tarihini az çok bilen herkes, çok değil, daha birkaç yıl öncesine kadar Kürdistan diye bir ülke ve Kürt halkı diye bir halkın var olduğu gerçeğinin hafızalardan silindiğini çok iyi hatırlayacaktır. Üstelik, bu gerçekliklerin tarih sahnesinden silindiğine inananlar ve onları inkar edenler yalnızca emperyalistler ve sömürgeciler de değildi. Hiçbir halkın tarihinde rastlanmayacak bir olgu Kürdistan halkını avucuna almış ve bu halk kendi ülke gerçekliğinden uzaklaştırıldığı gibi, kimliğine de sahip çıkamaz ve hatta onu inkar eder hale getirilmişti. İşte PKK böyle bir zeminde doğdu. Bu zeminin olumsuzluklarına bir balyoz gibi indi ve o utanılası gerçekliği tersyüz etmeyi başardı. Bu, birçoklarına ve hatta Kürt insanına göre inanılmaz bir şeydi. Çünkü, PKK ölüye can vermiş; artık dirilemez sanılan bir davayı yeniden ve hem de yeri göğü sarsacak şekilde canlandırmıştı.

Fakat bu halka yeniden can vermek, onu kimliğine kavuşturmak yetmezdi. Bu en zor ve hayati bir adımdı ama yeni adımlarla beslenmek, sonuca götürülmek zorundaydı. İşte PKK tarihinin en şanlı sayfaları da bundan sonraki mücadele yıllarında yazıldı. PKK, Kürdistan halkına yalnızca kimliğini değil, geleceğe ve kendi gücüne inancı da yeniden kazandırmak zorundaydı. Çünkü, geçmiş tarihin karanlık sayfaları, düşmanın sahip olduğu güç ve olanaklar, dünya insanlığının Kürdistan sorunu karşısındaki kör ve sağır hali Kürdistan insanının umudunu kırmış; bu durumun değişebileceğine dair inancını sarsmış ve adeta kaderine boyun eğer bir tutum içine girmesine neden olmuştu. Oysa PKK, baştan ayağa inanç, umut, kendine güven ve direnişin adıydı. Geçmişe ait tüm olumsuzluklara, teslimiyete, boyun eğişe düşmanlığın adıydı. O, tarihin halkımız aleyhine dönen çarklarını her ne pahasına olursa olsun tersine çevirme kararlılığının sembolüydü. Bunu yapabilmesi içinse Kürdistan halkında da aynı ruhu yaratmalı, halkı ayağa kaldırmalı, tüm dünyaya Kürt halkı ve Kürdistan vardır dedirtmeliydi. Ve... PKK bunu başardı.

Önce Kürdistan'ın en bilinçli, en fedakar, en yurtsever kesimleri arasında kurtuluşun ideolojisi yaygınlaştırıldı. Mücadelenin gereği, yolları-yöntemleri düşmanın çürümüşlüğü, zaferin kaçınılmaz olduğu dile getirildi. İnsanlar bu düşünce ile beslenerek her geçen gün daha bir azimle davaya atılır oldular. Sonra propaganda alanları genişletildi. Aydın-gençlikten daha geniş halk kitlelerine doğru saflar büyüdü. Giderek ideolojik mücadeleye silahlı mücadele de eşlik etmeye başladı. Silahlı mücadele önce en yakındaki hedeflere; ulusal kurtuluşçu örgütlenme önünde engel teşkil eden ajanlara, muhbirlere, faşistlere, aşiretçi-feodal güçlere karşı yükseltilmeye başladı. Bu mücadele ile birlikte halkın kurtuluşa inancı, düşmanın ise korkusu giderek büyüdü. Kürdistan halkı mücadele içinde önderlerine güvenmeyi, kendi gücüne inanmayı ve zafer umudu beslemeyi öğrendi. Daha dünün ölmüş gözü ile bakılan halkı bağrında ne kadar büyük değerler taşıdığını bu mücadele sürecinde ortaya koydu.

PKK hareketinin günden güne büyüyen mücadelesi sömürgeci düzeni de giderek daha büyük ölçüde etkiliyor; başlangıçta bu gelişmeye inanmayan gözlerle bakan sömürgeciler, giderek artan tehlike karşısında dehşete düşüyorlardı. 12 Eylül darbesi ile bu büyüyen tehlikeyi bertaraf etmeyi en temel hedeflerden birisi olarak önlerine koydular. Ancak akıl almaz boyutlardaki saldırılara karşı PKK, değerli birçok kadro ve sempatizanını şehit vermesine ve birçoğunun zindanlara doldurulmasına rağmen, varlığını korumayı başardı. Birçok hareketin bu süreçte imha ve tasfiye olmasına karşın, PKK doğru devrimci ideolojisinden

kaynaklanan politik öngörüsü ile tehlikeyi önceden farkedip önlem almayı başardı. Kürdistan halkının tarihinde bir dönüm noktası olan bu süreç, dillere destan direnmeler sergilenerek ulusal kurtuluş mücadelemize yeni değerlerin katıldığı bir sürece dönüştürüldü.

Cunta öncesi dönemden başlayarak gerçekleştirilen bu dönemdeki geri çekilme hareketi PKK tarihinin en önemli dönüm noktalarından birisini oluşturur. Türkiye ve Kürdistan halklarının tarihinin en karanlık dönemlerinden biri cuntanın azgın baskı, zulüm ve saldırı politikaları altında yaşanırken, PKK tüm tarihine damgasını vuran direnişçi karakteri ile bu dönemde de güçlü gelişmeler yaratmayı bildi. Bir yandan kadrolarının askeri-siyasi eğitimini yetkinleştirip gelecek zorlu mücadelelere hazırlanırken ve en temel sorunlarının başında gelen örgütlenme sorununa çözümler getirirken, diğer yandan da ideolojik-politik hattını daha da güçlendirdi ve dış ittifaklarını geliştirme yolunda önemli adımlar attı. Bu dönemde verilen mücadelenin en önemli yönlerinden birisini de tasfiyeciliğe karşı mücadele oluşturur. Faşist cuntanın alçakça cinayetleri ve tutuklamalar ile devrimci hareketlere önemli darbeler vurduktan sonra onları bir bütün olarak tasfiye etme politikasına karşı PKK kararlı bir direnme ile cevap verdi. Cezaevlerindeki görkemli direnişleri ile bu politikayı felce uğratırken dışarıda da teslimiyete karşı direnişi bayrak edinerek kendisine yönelik tasfiye planını boşa çıkardı ve diğer güçlerin de bu politikaya karşı kendilerini korumaları için her türlü olanağını seferber etti. Her şeye rağmen bu politikaya alet olan güç ve kişilere karşı ise devrimci mücadelesini kararlılıkla sürdürdü. Bu yapısıyla PKK, Marksizm-Leninizme karşı en alçakça saldırıların yoğunlaştırıldığı gericilik yıllarında, bu yüce ideolojinin en tutarlı savunucusu ve koruyucusu oldu.

1983 yılına gelindiğinde artık PKK hareketi için ülke zemininde yeni bir atılımın ilk adımlarını atma zamanı gelmişti. Yurt dışında yoğun çabalarla sürdürülen hazırlık faaliyetleri başarıyla sonuçlanmış, mücadeleyi daha üst bir boyuta çıkarma olgunluğuna erişmişti. II. Kongre'sinde bu doğrultuda bir karar çıkartan PKK, Kongre'nin hemen ardından kadrolarını ülkeye sokmaya ve gerekli çıkışı yapmak için ön hazırlıklarını yoğunlaştırmaya başlamıştı. Bu hazırlıklar benzeri görülmemiş zorluklar altında ve yüce fedakarlık örnekleri sergilenerek başarıyla sürdürülüyor, Kürdistan tarihinin en şanlı dönüm noktalarından birisi adım adım yaklaşıyordu.

Ve... tarih 15 Ağustos 1984. Bu gün, PKK'nin büyüklüğünü dosta-düşmana en çarpıcı bir biçimde öğreten ve Kürdistan halkının kaderinin yönünü bir daha asla tersine döndürülemeyecek şekilde aydınlıklara çeviren şanlı bir gün olarak geçti tarihe. PKK önderliğinde kurulan Kürdistan halkının kurtuluş birlikleri Hêzên Rizgariya Kurdistan-Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK), doğuşuyla birlikte Kürdistan tarihine altın harflerle yazılıyor ve şanlı bir halk savaşına giden yolu Eruh ve Şemdinli eylemleri ile açıyordu. 15 Ağustos Atılımı, yıllardır halkımız üzerine çöken karanlık kabusu parçalıyor, durgun hücreleri yeniden harekete geçiriyor, yeni ve şanlı bir sayfanın açılışını müjdeliyordu. Bu eylemlerle silkinip ayağa kalkan yalnızca Kürdistan halkı değildi. Kürdistan'da patlayan yeni fırtına öyle bir fırtınaydı ki etkisi yalnızca Türkiye ve Ortadoğu'yu sarsmakla kalmadı, tüm dünyada da duyuldu.

Türk sömürgecileri, yıllardır sürdürdükleri azgın faşist politikalarla artık amaçlarına ulaştıklarını sandıkları ve bu tür patlamaların önünü aldıklarına inandıkları bir dönemde gafil avlandılar. Durdurduklarını sandıkları tehlikenin bu kadar çarpıcı bir biçimde karşılarına çıkması sömürgecileri tam bir paniğe düşürdü, tüm politikalarını altüst etti. Kapitalist-emperyalist devletler, müttefikleri Türkiye'nin KUKM'nin kökünü gerçekten kazıdığına inanmış olduklarından onlar da bu eylemlerle şoke oldular ve giderek gelişen mücadele karşısında Kürdistan'a ilişkin politikalarını yeniden gözden geçirme gereği duydular.

15 Ağustos Atılımı, sosyalist ülkeler ve dünya ilerici-demokratik kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan'a çekerken, kendisine ilerici-demokratik ve hatta devrimci, komünist sıfatlarını takan Türkiye ve Kürdistan "sol" güçlerince derin bir panik, endişe ve saldırganlıkla karşılandı. Panik ve endişe duyuyorlardı, çünkü PKK devrime sahip çıkmış; devrimci politikasında sonuna kadar ısrar etmiş ve teslimiyeti reddederek devrimci şiddet silahına sarılmıştı. Saldırganlaşıyorlardı, çünkü PKK sahte devrimcilik yollarını iyice kapatmış; bu güçlerin "istikrarlı ve müreffeh bir Türkiye"den elde etmeyi umdukları birtakım çıkarlara engel olmuş ve TC gibi kendi politikalarını da altüst etmişti. Onun için de 15 Ağustos Atılımını "provokasyon" olarak nitelediler, "maceracılık" dediler ve kısa sürede "sonunun getirileceği" tesbitinde birleştiler.

Evet, PKK bu atılımıyla bir kez daha tasfiyeci sol'un boy hedefi haline geldi. Dünyada hiçbir hareket böylesine soysuzca saldırılar, karalamalar ve engellemelerle karşılaşmamıştır. PKK'nin mücadelesinin en ayırdedici özelliklerinden birisi de işte budur. O, daha ilk adımlarını attığı günden beri resmi düşmandan çok onun sol'dan uzantılarının, sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist hempalarının saldırılarına maruz kalmıştır. Çok defa savaşı yalnız başına ve bunlara karşı kıyasıya mücadele vererek sürdürebilmiştir. O'nun ulusal kurtuluş yolundaki mücadelesi gelişip güçlendikçe bu güçlerin saldırganlıkları da artmış ve yer yer silahlı saldırılara dek uzanmıştır. Ancak PKK, sonuna kadar Marksizm-Leninizme bağlılık temelinde bu güçlerin saldırılarını da bir bir göğüslemiş; onların devrimci sıfatına daha fazla leke sürmelerinin önünde kararlılıkla durmuştur.

15 Ağustos Atılımının üzerinden iki yılı aşkın süre geçti. Bu süre içinde Kürdistan halkı tarihinin en büyük gelişmelerini yaşadı. PKK önderliğindeki HRK'den sonra ERNK silahına da kavuştu. Birçokları, bu atılımın fazla sürmeyeceği, sonunun getirileceği iddiasındayken Kürdistan halkı öncüsünün mücadele azmine ve doğru-devrimci çizgisine güvendi, ona sonuna kadar destek oldu. Ve yanılmadı. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, bağımsızlık ve özgürlük yolunu her geçen gün biraz daha kısaltmaktadır. Kürdistan halkı iki yıldır adım adım yükselen bir silahlı mücadele ile halk savaşına doğru yol almanın gururunu yaşıyor.

PKK, sekiz yıllık kısa ömründe büyük başarılar kaydeden, yüzyılların ağır olumsuzluklarını adım adım söküp atan ve hiçbir geleceği olmayan bir halka gelecek kapısını açarak ona çağdaş tarihte yer alma şansını veren soylu bir önder olarak yer alacaktır tarihte.

O, dört bir taraftan olumsuzluklarla sarılmış olmasına, uluslararası desteklerinin kıtlığına ve zafer için kendisine hiçbir şans tanınmamasına rağmen halkına ve ideolojisine duyduğu güvenle mücadelesini azimle sürdürebilmenin ve bugün tüm dünya ilerici insanlığının hayranlık ve ilgisini kazanmanın gururuna sahip bir partidir.

O, halkının güveninden başka hiçbir olanağa sahip bulunmayan ama, dişe diş bir savaşla olanaksızlıkları olanağa çeviren, halkının özgücüne dayanarak başı dik kalabilmiş ender partilerden biridir. Ve O'nu güçlü kılan da bu özgüce güven ilkesidir.

PKK, şehitlerinin ismi ile anılan, onları yücelten ve onlar tarafından yüceltilen kutsal bir değerdir. Kürdistan halkı bu değerine sonuna kadar sahip çıkmayı, O'nu zafere dek güvenle izlemeyi bilecektir. Bugüne kadarki pratiği PKK'nin buna fazlasıyla layık olduğunu ortaya koymuştur ve Kürdistan halkı bunun bilincindedir.

9. yılında da PKK'nin en büyük güç kaynağı kendisinin büyüklüğü ve halkının sonsuz desteğidir. Bu güç kaynaklarından beslenerek PKK 9. yılını daha büyük ve şerefli zaferler kazanmanın zemini haline getirecektir. 9. yılda Partimiz ve halkımız zafere daha çok yaklaşmış olacaktır.

– PKK'nin 9. Kuruluş Yıldönümü Halkımıza Kutlu Olsun!

... Ve İhanete İnat, Direndik...

Baştarafı 15. sayfada

Partizanların bu konuşmaları, askerlerin üzerinde büyük bir etki bırakmıştı. Kimi korkudan, kimi ise konuşulanlardan etkilenmiş olarak, sürekli çatışmanın dışında kalıyordu. Verilen kayıplar, düşmanı büyük bir korku ve panik içine sokmuştu. 30'a yakın düşman askeri imha edilmişti. Bunca kaybı ve askerlerdeki savaşmama eğilimini gören faşist binbaşı, askerlerin, piyade silahının tesir mesafesinden çıkması ve partizanların havadan helikopter ve karadan ağır otomatik silahlarla taranıp bomalanması emrini verdi. Ve böyle bir kararla düşman, partizanların güçlü direnişi karşısında, planlarının bozguna uğrayarak yenilgiye uğradığını itiraf etti. Çünkü o, imhayı değil, sağ veya yaralı olarak ele geçirmeyi amaçlamıştı. Oysa şimdi, bunu gerçekleştiremediği gibi, gerisinde çok sayıda ölü ve yaralı da bırakmıştı.

Ve işte, bembeyaz zemin üzerindeki belirgin siyahlığıyla küçük kaya oyuğu, düşmanın yoğun bombardımanı altında oluşan kapkara duman içinde kaybolmuştu. Bombaların çıkardığı korkunç gürültüye rağmen, partizanların marş okuduklarını duyabilen faşist binbaşı, o sesin verdiği ürkeklikle kulaklarını tıkıyordu. Ve kana susamış vampir gibi, insanlığa karşı duyulan kinle sıkılan dişleri arasından, 'Daha seri... daha seri bombalayın!' diye bağırıyordu.

Ve... 8-9 saat süren bir direnişten sonra silahlar susmuş, etrafa derin bir sessizlik çökmüştü. Yavaş yavaş dağılmaya başlayan kapkara duman içinde yerde uzanmış 8 halk kahramanının cansız bedeni görünüyordu.

Faşist binbaşı, direnişçilerin kesin şehit düştüklerine emin olduktan sonra yanına alçak Nebil'i de alıp köylülerin öfke dolu bakışları arasında, ağır adımlarla ilerleyerek kaya oyuğuna gitti. Cenazelerin başında durmuş haliyle, ihanetçiye dönerek, 'Bunların adları ne ulan?' dedi. İhanetçi tir tir titreyerek konuşuyordu: 'Cahit, Renas, Zeki, Ferhat, Cemil, Adnan, Şerwan, Berivan.'

İhanetçi büyük bir korkuya kapılmıştı. Çünkü geliştirmek istediği beyaz ortam öldürülmüş ve rengini şehit kanından alan kızıl direniş ortamı yaratılmıştı. Düşmanla ortaklaşa oluşturduğu tüm planları suya düşmüştü. Çünkü ölümde yaşam yaratılmıştı. Yerde yatan şehitlerin kızıl kanı, cansız bedenler üzerine düşmüş silahlar ve köylülerin öfke dolu bakışı kendisine bir ok gibi batıyor ve ona kaçınılmaz sonunu hatırlatıyordu; ölüm!"

Evet ihanete inat direnilmişti. Ve halkımız, ulusal kurtuluş savaşında PKK'nin açtığı özgürlük bayrağı altında, 9 Mart 1985'te düşmanla girilen bir silahlı çatışmada, değerli 8 önder ve savaşçısını şehit vermişti. Böylece Kürdistan tarihinde büyük direnişlerle dolu olan Mart ayına yeni bir direniş halkası daha eklenmiş ve 9 Mart 1985 imzalı yeni bir direniş sayfası açılmıştı.

Bu direnişin, kutsal değerleri korumanın, yaşatmanın ve özgürce bir yaşama kavuşma mücadelesinin isyan çağrısı olduğunun bilinciyle ve anılarına bağlılığın bir gereği olarak biz, daha büyük bir güven ve daha büyük bir kararlılıkla mücadeleye daha sıkı sarılıyoruz.

Siz rahat uyuyun yoldaşlar... Biz, kanlarınızla daha da kızıllaştırdığınız devrim yolunda yürümeye and içmiş yoldaşlarınız olarak, anılarınız önünde saygıyla eğiliyor ve diyoruz ki; halkımız, uğrunda mücadele ettiğiniz ve yaşasın diye, daha da gelişsin diye, hiç çekinmeden kendinizi feda ettiğiniz PKK önderliğindeki bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, bugün, sizlerin resmen ilanını duymadığınız cephe silahına, ERNK'ye de kavuşmuş olarak daha güçlü savaşıyor ve faşist TC'yi nihai çöküşe doğru adım adım yaklaştırıyor.

Evet yoldaşlar! Sizleri kaybetmiş olmanın derin acısını duyuyoruz. Ama hiçbir zaman duygusallığa kapılmayacak ve matem tutmayacağız. Aksine, sizleri kaybetmiş olmanın öfkesi ve anılarınıza bağlı kalmanın devrimde zaferi sağlamakla mümkün olabileceğinin bilinciyle, sömürgeciliğe ve ondan kaynaklanan her türden ihanetçiliğe karşı daha güçlü savaşacak ve mutlaka devrimde zaferi mümkün kılacağız.

"Ölenler dövüşerek öldüler.
Güneşe gömüldüler.
Vaktimiz yok onların
matemini tutmaya.
Akın var akın.
Güneşe akın!
Güneşi zaptedeceğiz.
Güneşin zaptı yakın."

24 Mart 1985

Başka Halkı Ezen Bir Halk...

Baştarafı 9. sayfada

önlemeye çalışanlara karşı koyabilmek ve yalnızca kendi kendine güvenerek tüm bunları yapmak büyük bir bilinci gerektirir. Bilinçli ve aydın birçok Kürt tanıyoruz. Ancak kendilerini geliştirmeye olanakları olmayanları da hiç de küçük görmüyoruz. Türk yönetimi zaten onları bilinçsiz bırakmak için her şeyi yapmıştır. Buna rağmen, okur-yazar olmadığı halde anlatım gücü olan ve kendi davasını bilinçli ve şerefli bir şekilde savunabilen köylüleri de tanıyoruz.

Kürtlerin parçalandığını ileri sürüyorsunuz. Elbette, ne tarih ve ne de örgütleriniz onları birleştirmek için hiçbir şey yapmadılar ki... Chris Kutschera, birçok gazetede yayınlattırdığı bir yazısında, *"Türkiye'deki Kürt hareketleri parçalanmıştır"* diyor ve ekliyor: *"General Evren'in Eylül 1980 askeri darbesinden bu yana çalışmalarını sürdüren tek örgüt PKK olmuştur."*

Kürdistan'ın bağımsızlığına taraftar olduğunu iddia eden sizlerin, her geçen gün güçlenen ve taraftar kazanan böylesi bir örgüte saldırması gerçekte tuhaf değil midir? Ülkenizin faşist hükümetine karşı aynı derecede saldırırsanız daha iyi olacaktır.

Sizler, bu örgütü desteklemekte veya desteklememekte özgürsünüz, kararınızda özgürsünüz. Fakat hangi hakla Kürt halkı için neyin iyi, neyin iyi olmadığına karar verebiliyorsunuz? Bizler, kendi geleceğini belirleyebileceği konusunda ona güveniyoruz.

Sizden istediğimiz, Kürt davasını savunan ve bu konuda bilgi verenlerin önünde engel olmamanızdır. Sizden iftiralarınızdan vazgeçmenizi bekliyoruz.

Kürt halkının trajik tarihinde olduğu gibi, günümüzde de kendisine karşı yeni bir katliam yapılmaktadır. Öyle biliniz ki, bu gerçeği açığa vurmamak da katliama ortak olmak demektir.

Katia R.
İsviçre

Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Kaiser Str. 151
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.-Bonn
Konto Nr: 12052421 00
BLZ: 380 101 11

Danimarka	5.-	dkr.	Norveç	4.-	nkr.
Avusturya	12.-	s.	Fransa	4.-	ff.
İngiltere	0.50	£.	İsviçre	1.50	sfr.
Hollanda	2.-	hfl.	İsveç	4.-	skr.
Belçika	40.-	bfr.	Avusturalya	2.-	$

Impressum: M. Atar, Göttinger Chausse 75, 3000 Hannover 91

(بسم الكرد وكـــــورد ســــتا ن)

زەردە شت

موسكـــــــو / الاتحاد السوفييتي

الى الرفاق الابطال ، أمل الامّة الكردية الأكيد اعضاء وقيادة الـ PKK ، :

من مـــــوسكو السلام والحرية والمساواة وبلد معلم البروليتاريا الاول لينين العظيم منير درب الأمم المظلومة والمسحوقة الى الاستقلال والحرية الحقيقية نحييكم ونحيي نضالكم الجديد من نوعه في تاريخ الحركة التحررية الكردية والمبني على الأسس الجديدة للثورة ، كالثورات التي قامت في الدول المتحررة حديثا ، حيث ملأتم الفراغ التنظيمي الجديد والحديدى الذى به سوف تتحرر أمّتنا المستعمرة منذ مئات السنين والذى تمخضت عنه قفزة (الـ ١٥ آب)التي أحدثت هزّة في نفوس الجنرالات الفاشست في أنقره وحلف الناتو الأطلسي وفـــي نفوس البرجوازيين والراديكاليين والمصلحين الأكراد الذين يئسوا وملّوا من قضية شعبهم وأضاعوا الطريـــق ومنهم من يعرف الطريق ولكنه انسان فقير قوميا وسياسيا يتنازل عن مصالح لوقورنت باستعمار أمّة لخجـــل الانسان وتمنى الموت عندما يعرف بما يفعله في سبيل هذه المصالح الذاتية الضيقة وأن أكثرهم عند النهاية يقولون "القضية الكردية معقدة "فكيف سنقاتل ولا مدعومة بالأسلحة الحديثة ونحن لانملك سوى الأسلحـــــة الخفيفة ، ولكنهم نسوا ارادة الشعوب التي لاتقهر والمثل القريب الشعب الفيتنامي الذى لوحده حـــارب الحلف الأطلسي . يالهم من ضعفاء مساكين هؤلاء الانتهازيون . وانهم لا يكتفون بهذا الشيء الذى توصلّوا به الى المستوى المخزى ، بل يقفون ضدّ حركتكم التي هي حركة وارادة الشعب الكردى في المستقبل القريب وانهم الآن لا يجلسون في مجلس الا "وتهجم" عليكم ودعاوة معادية لكم ويقولون ان (PKK) يشككون فـــي موقف الاتحاد السوفييتي من قضايا التحرر من قضايا التحرر العالمية وذلك لانكم كشفتم في العددين السابقين في (Berxwedan) عن تاريخ الحزبين الشيوعيين العراقي والتركي والمشكلة الكبرى أنهم شيوعيـــــون

واكراد أولاد أمّتنا الذين لم يسمعوا ، مع كل هذه السنين ، بكفاح مسلحّ ومن قبل عن الأكراد الذين بقانونهم قد انتهوا وهم حتى لا يتجرؤون على كتابة كلمة كردى في صحفهم وجرائدهم واذا تكلمّـــــوا فعن حق ثقافي - اجتماعي وعن تعليم ، وهـــم لا يخجلون عندما يرون دولا مثل قطر - الكويـــت والبحرين ، بل حتى هناك جزر نائية فـــي في المحيطات سكانها بالمئات لها استقلالهـــا وعلمها الخاص ولها مقاعد في هيئة الأمم المتحّدة ولها سفاراتها بينما شعب تعداده على الأقـــل ٢٠ مليون لا يريدون له سوى الحقوق المذكـــورة ويقولون : لاكردستان أصلا الا "بعد أن تتحـــقق الشيوعية في المنطقة وتستلم الأحزاب الشيوعية ويريدون كسب الأكراد كلهم في سبيل قضاياهـــم وللأسف الأكراد على مر التاريخ كانوا أداة لـــهذه الدول التي تستعمرنا فطردنا الصليبيين وطردنـــا معهم الانجليز والفرنسيين وساهمنا بقسط كبيـــر في اسقاط الشاه محمدّ رضا بهلوى وكذلك كان لنـــا فضل كبير في تأسيس الجمهورية التركيـــة وباعتراف من البرلمان التركي في أيام العنصـــرى الفاشي أتاتورك والذى تعلمّ هتلر منه . لقـــد بدأت ابادة الشعب الكردى بعد سنتين فقط من تأسيس تركيا . ان هؤلاء الانتهازيين يتكلمون عن الاخوة التاريخية بين العرب والأكراد فيظنون أنهم

كتبوا شيئا عن الشعب الكردى . عندما يكتبون مثل هذه المقالات تنشر الأحزاب الكردية الصغيـــرة هذه المقالات في جرائدها لكي يبعثوا لهم بعض الأشخاص الى الدول الاشتراكية ليدرسوا .

كان يظنّ قبل ظهوركم بأن كل من ذهب الى موسكو وبراغ والدول الاشتراكية معناه انه انسان شيوعـــي وعبقرى بكل معنى الكلمة ، ولكنهم انكشفوا والشعب بدأ يعرف بأنهم يؤخرون قضية شعبهم وهم الانتهازيون الذين كان الشعب يقول بأنهم سيعودون ليخدمـــوا قضيتهم . الآن أصبح لامكان لهم عندما يدور الحديث عن القضية الكردية ، فبأى شيء في حزبهم سيفتخرون ؟ هل بالمكاسب السياسية التي حققوها أم بالشهداء الذين قدّموهم في سبيل القضية ؟ وسنكون لهم بالمرصاد فـــي كل مكان وبالمرصاد وسنفضحهم ولن ندع لهم المجـــال وأحب أن أعلمكم بأنه كما يحدث في أوربا من تهجمـــات ونقاشات وتحريف وجهة نظرنا ووصفنا بحركة ارهابيـــة لامسؤولة تؤخر القضية الكردية . نفس الشيء يحـــدث هنا ، فانهم أمامنا يصبحون كالصعاليك رؤوسهم فـــي الارض وأصبحوا يخافون على اعضاء أحزابهم والمتعاطفين معهم ويضعون حراسة ومراقبة عليهم ولكنهم لن يستطيعوا وقف هذا السيل القومي التحررى الـــــذى سيجرف كل هذه الجرائم ، فأعداد (بەرخودان) يزداد عليها الطلب من جميع الطلبة المثقفين وحتـــى العرب ونوصلها اليهم وقد أعطيناهم كل شيء يتعلـــق

بكم وهناك طلبة أفارقة نعطيهم النشرة الانجليزيـــة الصغيرة وكذلك طلبة سوفييت ، وأحب أن أعلمكم بـــأن (المقاومة حياة) تترجم الى اللغة الروسية لنقص المواد باللغة الروسية ، وحبذّا لو تفتحوا لنا بابا في احـــدى المجلات (بەرخودان أو سرخوبون) للمصطلحـــات السياسية التي دائما تتواجد في جرائدكم ومجلاتـــكم اذا تمكنتم ، وهذا سيساعدنا بشكل كبير لشـــرح سرخوبون باللغة الكردية والعربية لقرائنا .

واننا لماضون على طريق الثورة التي أعلنتموها ضـــد كل انتهازى وكل تحريفي ضعيف وضد دعاياتهم التـــي تنكشف يوما بعد يوم للشعب وأنتم تزدادون يوما بعـــد يوم مكانة وتقديرا . فمثال صغير ، قبل عدة أيـــام (بافى ريزان) انهى الدكتوراه في العلوم الاقتصادية والقانون الدولي ، فعند الدفاع عن رسالة الدكتوراه

تواجدت غالبية الطلبة الأكراد ، حتى من الأحزاب الأخرى ، الثوريون منهم تحدوا حزبهم وتواجـــــد أكثر من ٥٠ شخص قدموا باقات الورد الى اللجنـــة والى بافى ريزان وزوجته وكان بيننا بعضهم (هؤلاء الذين يتكلمون) عنكم في كل مكان ، فانهم لـــم يصدقوا ما يجرى في القاعة فاصفرّت وجوههم وكأنهم قد طعنوا في قلوبهم وخاصة عندما قال بافى ريزان أمام اللجنة السوفيتية : "أنا كشخص كردى أشكـــر الحكومة السوفيتية لمنحي هذه الشهادة وسوف أنقل هذه التقديرات الى كل كردى شريف

فامتلأت القاعة بالتصفيق والأساتذة المسؤولـــون أيضا فرحوا وقالوا لأول مرةّ نرى مثل هذا الجمـــع الكبير في الجامعة وفي تاريخها يجتمعون فـــي مناسبة كهذه ، فعلى ماذا يدلّ هذا ؟ .

ان هذا يدلّ على استيقاظ الشعب ومن الان وصاعدا لن يكون هناك شيء أعلى من اسم كردستان وسوف يقدرّ ويدخل التاريخ كل من نطق كلمـــة كردستان بشكل شريف وصحيح وفي سبيل كردستان فقط بعيدا عن التعصب الشوفيني ، وأتمنى أن تكتبوا وتكتبوا وتفضحوا بقدر الامكان مثل هـــذه الشخصيات والأحزاب التي يمثلونها لكي يكـــون الآن وصاعدا نقطة تحولّ في تاريخ أمّتنا مـــن الانتهازية وبيع الذمم والنفوس رخيصة لخدمـــة العدو والى حشد كل الطاقات للاستقلال والحرية كما يقول قائدنا العم عبدالله أوجلان : " كـــل شيء للاستقلال والحرية ".

عاش كل من قالوا : المقاومة حياة

عاش حزب العمال الكردستاني (PKK)

عاشت انطلاقة الـ ١٥ من آب

عاش النضال التحررى الكردى بقيادة (PKK)

والمجد لشهداء الأمة الكردية وشهداء (PKK)

والى الامام حتى يتحقق هدف أمّتنا في

الاستقلال والحـــــرية

* عاش حزب العمال الكردستاني *
الطليعة النضالية لحركة التحرر الوطنية الكردستانية

انصار وحلفاء حزب العمال الكردستاني
في جمهورية اذربيجان السوفيتية
باكو

ان من يتصفح تاريخ الشعوب يجد انها بلغت درجة من التقدم والرقي بالنضال الطويل وانها ضحت بابنائها ومنحت شعبها فداء للوطن .

لا شك ان كل انسان يطلك فطرة للعيش بسلام وامان بعيدا عن المشاكل ومن مختلف الحوادث التي قد تؤثر على شخصيته وتمنعه من ان يتمتع بسعادة الحياة . لكن كل هذا لا يتحقق بالبساطة والرجاء .

ان العدو الذى استعمر الشعب ونهب وسلب خيرات الوطن وجعل من ذلك البلد سوقا اساسية لتصريف منتجاته باسعار فاحشة لا يمكن بسهولة ان يتنازل امام ذلك الشعب ويعطيه حتى ابسط حقوقه للعيش سعيدا .

ان تاريخ الشعوب مفعم بالثورات والانتفاضات التي قادتها ونظمتها مختلف فئات الشعب . لكن ذلك برهن واثبت بان الثورة يستحيل نجاحها اذا ماقامت على اساس فكرى غير صحيح ، يرتكز على الخنوع والاستسلام . لا يمكن اخفاء هذه الحقيقة في كردستان . طبعا حركة التحرر الكردستانية تحتل جزءا هاما من بين تلك الحركات .

تاريخ شعبنا الكردى حافل بالثورات .

فمن انتفاضة يزدانشير بك الى ثورة محمود الحفيد ١٩١٩ وثورة سمكو ١٩٢٥ ووصولا الى ثورة الشيخ سعيد وانتهاء بثورة ايلول التي قادها ونظمها القائد الكردى ملا مصطفى البارزاني واضح انها فشلت في تحقيق الاهداف السامية والنبيلة لابنائها وتحقيق مطامح شعبها . كل ذلك يرجع الى سببين رئيسين اولهما سيطرة القوى الاقطاعية والعشائرية على قيادة الثورة واتباعهما سياسة خارجية غير صحيحة . وثانيهما تحالف القوى المعادية لضرب تلك الثورات .

كل ذلك يدفعنا الى ان نخطو الخطوة التالية :

"فالثورة يجب ان تقام على اساس فكرى صحيح مسلح ببرنامج واضح وصريح للشعب واستراتيجية وتكتيك واضحين متبنيان قضية شعبهما بالمفهوم العلمي الصحيح يستند الى الارشاد بتعاليم الماركسية ــ اللينينية".

ان من واجب كل المؤمنين بكردستان والوطنيين الذين يتخذون من قضية شعبهم منطلقا لمبدئهم وعلمهم النضالي ان يراجع الماضي ويتذكر تلك الاخطاء التي حصلت لان معرفة الماضي وما حصل من اخطاء نتيجة النضال يمكن ان يبين لنا في المستقبل الطريق الصحيح الذى يؤدى الى تحقيق امال واماني الشعب وحقه في الحياة . ان الوضع الذى تتواجد فيه كردستان وضع صعب ، فتشتت الامة الكردية وتمزقها بين انواع عديدة من الاستعمار طبعا يفرض على حركة التطور والتحرر ان تتطور باشكال مختلفة وبالتالي يؤدى الى فصم العلاقة بين الاخ واخيه . تلك السياسة التي اتبعها الاستعمار الغربي على العالم العربي (فرق تسد) اليوم طبق على كردستان .

طبيعي لتجاوز هذا الواقع المؤلم ، يفرض وجود قوة جبارة تقاومه وتسطر ملاحم البطولة والتضحية ومنبثقا عن ارادة الشعب . لكن هذه القوى نتيجة تخلف واقع كردستان الاقطاعي وارتكاز البنية العشائرية في اغلب اقسامها قد تاخرت فترة من الزمن .

لكن حاجة الاستعمار تفرض نفسها وتجبر القوة الراسمالية على دخول كردستان وادخال المصانع فيها . في تلك الفترة تبدأ مرحلة دخول الصناعة الى كردستان .

ان دخول الراسمالية تفرض وجود قوة معارضة لها لان ربح الراسمالية ياتي من استغلال الشعب العامل وبالتالي تتكون في المجتمع طبقتان متعارضتان تاريخيا هما البرجوازية والطبقة العاملة .

وبالصراع الطبقي نتيجة تناقض مصالح احداهما مع الاخرى يؤدى الطريق لصالح احدهما . طبيعي بالتالي لصالح الطبقة العاملة كما تؤكدها القوانين الماركسية .

بعد العقد السادس من القرن العشرين بدأت تتفتح وتظهر في كردستان (الشمالية الغربية) قوى الصراع الاساسي وبالتالي هذا الفراغ يؤدى الى وحدة القوى التي تعاني من الالام وبالتالي تنتهي هذه الوحدة او الاتفاق بهم الى الدخول في تنظيم وانشاء حزب لهم لكي يصبح النضال اكثر واوثق واضمن مما كان عليه . طبعا تجسد كل هذا في شخص حزب العمال الكردستاني الذى نبت في كردستان بالدم الذى رووه له شهداؤه وفي مقدمتهم الرفيق العظيم مظلوم دوغان الذى اثبت للعدو وان الشعب ليس صامتا وانه يثور ويناضل الى ان يشرق الفجر من جديد واكد للعدو بان الشعب الكردى لا يستطيع ان يحقق النصر الا بشخص حزب العمال الكردستاني . طبعا كل شهداء الحزب وخاصة اعضاؤه البارزون في القيادة ؛

الرفاق حقي قارير ، خليل جاغون ، كمال بير ومحمد خليل دورمش ومئات المناضلين الذين ضحوا بارواحهم ودمائهم فدية لشعبهم وحزبهم . هذا الحزب الذى تجسد فيه فعلا روح الاممية البروليتارية والروح الثورية الذى جعل من استقلال كردستان الهدف الاسمى له ليس لنزعة عنصرية او تعصب قومي ضيق ، لكن تلبية لنداء الشعب وتطبيقا لمبادئ الاشتراكية العلمية وايضا بعد افلاس النظرية الاشتراكية الشوفينية التي تتنكر لابسط حقوق شعبنا واصبحت فعلا خيالا يناطح الاعداء .

لكن المفاهيم والظروف تنقلب راسا على عقب .

فافلاس تلك النظرية واستبدالها بالنظرية الثورية التي تتمشى مع تقاليد شعبنا ومع مبادئ الاشتراكية العلمية بذلك تكون الطبقة العاملة الكردية قد لبت الواجب القومي لشعبها والواجب الاممي لشعوب المنطقة

استقلال كردستان هو المفتاح الوحيد الذى يجب ان تتمسك به الطبقة العاملة الكردستانية لفتح الطريق امام نضالات الشعوب الاخرى .

ان حزب العمال الكردستاني الذى كان نتيجة لتطور حتمي يجرى الصراع عليه في ساحة كردستان لم يكن يكن مجرد صدفة . لا . كلا .

فالحزب ظهر على الساحة بعد اثبات افلاس الفصائل البرجوازية وانزلاقها في مهاوى الانحراف ووصول قسم منهم الى حد الخيانة وذلك لانها شعرت بان ظهور مثل هذه الحركات هي موت قاطع لها ، فلجئوا الى اساليب عدائية وذلك ظنا منهم بانهم سيستطيعون القضاء عليها ونسوا كلام الرفيق العظيم مظلوم دوغان (ان ماقمنا به من اعمال ضد الطغمة الفاشية واصواتنا المرتفعة في محاكمه والمقاومة التي جسدناها لا بد ان تصل للجماهير)

ان مظلوم وكل شهداء حزب العمال قد زرعوا الحزب بدمائهم فما اروع تلك الشجرة التي يستحيل موتها وفناؤها .

وظهور الحزب كان فعلا حاجة ملحة لشعبنا الكردستاني الذى مل من النضال الذى كانت تخوضه تلك الفئات ، ذلك النضال الذى كان فعلا مصابا بمرض السل لانما كان يرتكز على امال وطموحات شعبنا الكردى (الغالبية العظمى) فظهوره اقترن لظهور حركات معادية وطبعا شيء طبيعي وواجب وملزم . لان حزب العمال الكردستاني كشف عن جوهر النضال الذى يخوضونهم وعن خطورة تلك الحركات اذا استمرت هكذا .

وطبعا ليعلموا بان التحالفات التي عقدوها وكافة المهاترات التي يثيرونها والعمليات التي قاموا بها لضرب الحركة لن ينقص من قيمة وسمعة حزب العمال الكردستاني بل يزيده ثباتا ورسوخا ويزيد من التفاف الشعب حوله في الوطن وفي خارج الوطن .

وليتذكروا اقوال ماركس التي كان يرددها كيف كانت الماركسية في البداية في اوربا حيث كان يقول بانها كشبح يجول في اوربا واجتمعت كل قوى اوربا العجوزة لخنقها والقضاء عليها ، لكن باتحادهم هذا يثبتون قوة وعظمة الماركسية . تلك التجربة تطبق الآن على حزب العمال الكردستاني (PKK) لانه فعلا تحول الى حقيقة واضحة وقوة مادية جبارة .

* فلنرفع راية الحزب عالية في الوطن وفي خارجه تلبية لنداء قواده وشهدائه .

* عاش الى الابد اسم الحزب ، حزب العمال الكردستاني
* عاشت قوات تحرير كردستان HRK
* عاشت جبهة التحرير الوطنية الكردستانية ERNK

ان الشعب الكردى ككل الشعوب المناضلة سوف ينتصر مهما كانت الصعوبات والتضحيات ، لـذلك نريد أن نختم هذه المقالة المتواضعة بكلمات قائد الثورة الكوبية فيدل كاسترو حيث ينعكس فيهـا الوصف والتحليل الصحيح للمرحلة الثورية . انه يقول : " هذه اللحظة هي لحظة الثورة ، وليست للمراوغة السياسية . المراوغة السياسية تسلّط الأضواء على انتهازية الناس المالكين للوسائل والثروة وتقدسهم . ولكن الثورة تفتح الطريق لمن يملك المآثر الحقيقية ، تفتح الطريق للجريئين ، الذيـن يسعون بكل قوتّهم الى المثل العليا . تفتح الطريق لمن لا يختبئ ويأخذ في يده الراية ، والحزب الثورى يجب أن يملك قيادة شابة خارجة من سواد الشعب ، قيادة ثورية تتقذ الوطـــن . " **

سيبـــــان

انتهـــــــى

** ـ المصدر السابق .

* *

بعث المؤيدون والمسترشدون بنهج وخطى

حزب العمال الكردستاني في آذربيجان
بهـــذه القصيدة الشعريه الى بەرخودان

قسماً بدماء من ولدتهم
تصفحّ الحقيقة والنضال
ولا تكسل عن الدراسة والبحث
وكن للحق داعيا للظلم ماحيا
كل الكلام افتراء وزيـــف
فالمجد للذين سموك ورسخوا
فيك مظلم ومنك مظلم
من بنوك استغرقوا زمنا
فحبّك فخر وحقدك صعب
قضوا الحياة نضالا لشعب
فاسمك باق ويبقى رسوخا
الحقد يزول والحب يخلد
٢٧ نوفمبر ولدت قويا
كنت صريحا صراحة حق
مشيت صحيحا فالشعب أحبك

وكم حاولوا قتلك عمدا
فالشعب تفهمّ وازداد وعيا
فالفكر توضّح والحق تبين
اثبتت وجودك قولا وفعلا
قسما بدماء من ولدتهم
فمظلم ضحّى ليلمّ شعبه
سنحيي نضالك قلب النضال
صفحات حزب ولد الأبطال
عن الذين حققوا الآمال
كنز الحياة كلهم أفعال
اذا لم تتمشّ مع الأعمال
فيك آمال العمّـــال
تدميرك ليس سهل المنال
وهدمك يتطلّب تحقيق المحال
والذنب لا يغفر والحق يقال

تراه سعيدا قوىّ الآمـال
بين الذين يعرفون النضال
يعطى الثواب حسب الخصال
وه ١٥ آب رسخت النضــال
رسخت الحقيقة ضد الخيال
ويزداد لك حب الأبطال
فقتلك صعب بعيد المنال
فحبك كان قوى الاوصال
فيالهم كم يحبـون الجدال
فدعهم يمارسون حب الخيال
سنحيي نضالك قلب النضال
فهبوا نلبيه يا اسود الجبال

خـــورتي باكـــو

(فـــتي باكـــو)

الشعارات رددتها وترددها كل الشعوب المناضلة من فلسطين وحتى كوبا وفييتنام ٠
ماحدث ويحدث في كردستان تركيا من ارهاب وقمع لا يتحمل مسؤوليتها الثوار الأكراد بل تتحملها الطغمة الفاشية في أنقره نفسها ٠ يقول كارل ماركس في مقالته حول انتفاضة السباخي الهندية عام ١٨٥٧ : "ان أعمال العنف التي اقترفها السباهي (أى الثوار ـ المؤلف) المنتفضون في الهند هي بالفعل رهيبة ، ومقيتة ، لا توصف وأعمال العنف من هذا الضرب ، لا تقع عادة الا أيام الحروب الانتفاضية والقومية ، ومهما كان سلوك السباهي مقيتا ، فانه ليس الا انعكاسا بصورة مكشفة لسلوك بريطانيا ذاتها في الهند ٠٠ وفي تاريخ البشرية يوجد ضرب من العقاب وبموجب قانون العقاب التاريخي ، ليس المضطهد بل المضطهد هو الذى يصنع أداة هذا العقاب " *
لذلك يمكن القول ان الدولة التركية كغيرها من الحكومات الاستبدادية هي التي تفرض على الشعب الكردى القتال لأنها هي سلبت حرية واستقلال هذا الشعب ٠ لقد عاش الشعب الكردى في فترات أقسى وأبشع حيث قتل الأتراك مئات الالاف من الأكراد دون ذنب وبلا سبب ٠ كل ما هنالك أن الكردى يرفض أن يعيش عبدا ويرغب أن يعيش حرا على أرضه ٠ هذا الشيء كان وسيبقى دائما سببا لجرائم الجمهورية التركية لأن الشعب الكردى سيبقى يناضل حتى ينال حريته واستقلاله ٠
من المفيد الاستشهاد بكلمات المناضلة الكوبية كارنا سيمينال التي "ان الذين يحاولون اقناع الجماهير بأنه لا يمكن الانتصار على الدكتاتورية وبسبب الخوف على سلامة العائلة الكوبية من التضحيات ويحاولون ابعاد الجماهير عن النضال المباشر بحجة أن الشعب سيدفع ثمن الحرية غاليا هم ليسوا الا انتهازيون وتنابلة وعملاء مأجورون من قبل النظام بأشكال عديدة أو أناس نسوا أن الشعوب كما علمنا خوسيه ماركي لم تحصل أبدا على أى حق بدون نضال وتضحيات " ٠ *
لقد هزت البطولات الرائعة والفريدة من نوعها للمجموعات الثورية لقوات تحرير كردستان /HRK/ القيادات الكردية التي لا ترغب في مواكبة مسيرة النضال والمقاومة الوطنية المسلحة وتفرض عليها بالحاح متزايد تحديد مواقفها من المعركة الجارية ٠
ان طبيعة المعركة الجارية تطلب من الجميع الوقوف مع الثوار ودعمهم بكل شيء والانخراط بقوات جديدة لتنظيمات أخرى من أجل توسيع نطاق العمليات الحربية ٠ هنا يجب التحذير من الأعمال اللامسؤولة والهاء الثوار بمعارك جانبية التي عن وعي أو عن غير وعي تصب الماء في طاحونة النظام التركي المحتل وحلفائه في الناتو الامبريالي ٠ لذلك يجب بذل كل المسلعي من أجل تجميع القوى حول المناضلين الحقيقيين وان أى خروج عن هذا الطريق سيجلب عليها أكثر وأكثر حقد الشعب الكردى وغضبه في كل أجزاء كردستان ٠

---

*أنظر جريدة نيويورك دايلي تريبونه ، ١٦ أيلول ١٨٥٧٠

---

* ـ أنظر موجز تاريخ كوبا ، ص ٣٨٧٠

تتولّد الجبهة قبل كل شيء في خضم الصراع والنضال مع العدو . طبعا من الأفضل اقامة جبهة بين التنظيمات المتعددة ومن ثمّ خوض الصراع معا يدا واحدة . طال انتظار الشعب الكردى من أجل هذه الجبهة التي لن تتولّد أبدا الا في ظروف الكفاح مع العدو . لذلك يمكن للطليعة المخلصة لقضية الشعب أن تبدأ النضال والحرب الشعبية وعلى التنظيمات الأخرى ان كانت فعلا تملك مصلحة في عملية التحرر الوطني أن تبدأ الحوار مع التنظيم المقاتل والاتفاق على صيغة جبهوية هدفها تطوير النضال المسلّح وليس العكس . ما يحدث في كردستان تركيا هو أن بعض التنظيمات الكردية تحاول ان تتفق وتتحد من أجل ضرب وقمع حركة المقاومة المسلّحة . في السابق كانت هذه التنظيمات تؤكد أنه لا توجد ظروف من أجل الكفاح المسلّح ، ولكن بعد أن بدأ الكفاح المسلّح يسير الى الأمام بنجاح ملحوظ بدأت هذه التنظيمات بجمع قواها المتشرذمة وحمل السلاح من أجل ضرب حركة المقاومة بالذات . المعادلة تصبح على الشكل التالي :

لا توجد ظروف للكفاح المسلّح في كردستان تركيا ولكن هناك ظروف لضرب حركة المقاومة بشكل مسلّح . ماهذا ؟ ما يمكن للشعب الكردى أن يقول : هل هذه خيانة أم جبن وحماقة . نترك الجواب للشعب والمستقبل . فقط نقول : انه من الأفضل اقامة جبهة شعبية حقيقية من تكوين جبهة لتنظيمات كرتونية بعيدة كل البعد عن الشعب وأهدافه .

اذا كانت هذه التنظيمات الرافضة للكفاح المسلّح مخلصة لقضية الشعب والوطن يمكنها استخدام أى شكل مناسب من أشكال النضال تراه ضرورى وبدون هذا الجنون والهيستيريا السياسية تجاه الكفاح المسلّح . ان ماتفعله التنظيمات الاصلاحية ليس انتقادا لشكل من أشكال النضال بل حقد حزبي ضيّق ناتج عن خوفها من الزوال عن الساحة السياسية لأن حركة المقاومة تسحب من تحتها بساط المراوغة والمزاودة . ان من يريد أن ينتقد وهو شريف في نقده يجب عليه القيام بمسؤولياته أولا وأن يحترم بطولات ودماء الشهداء . ان القيادات الاصلاحية تحاول ابقاء البقية الباقية من الجماهير تحت سيطرتها التي تفقد الثقة بها يوما بعد يوم وذلك من أجل الحفاظ على مراكزها الآنية ومن أجل الدخول في مساومات رخيصة مع الدكتاتورية والفاشية التركية أو مع الحكومات " الديموقراطية " التركية المستقبلية على قوت وحرية الشعب الكردى .

انه لمن الصعب جدا أن يطلب المرء من أبناء شعبه التضحية اللامحدودة بأموالهم وأرواحهم ، ولكن من الأصعب جدا أن يعيش الانسان في ظروف الاضطهاد الأسود وذلك عندما الزوج يرى زوجته تهان على يد جندى أجنبي حقير أو ترى الأم كيف يخطفون ابنها في وسط الليل ، هذا ماقاله كاسترو قبل بداية الثورة الكوبية .

وها هم ثوار الشعب الكردى في كردستان تركيا يصرخون بكل صوتهم من الأفضل أن أن نموت بشرف من أن نعيش في الظلّ كخونة ، من الافضل أن نموت واقفين من أن نركع كل حياتنا . ان هذه

اليم هناك من يكرر نفس الحديث بصدد امكانيات النضال المسلّح في كردستان تركيا . ألا تكفي تجارب شعبنا والشعوب الأخرى من أجل الابتعاد عن الأساليب الاصلاحية البائدة في النضال والكف النهائي عن المغازلة مع أعداء الشعب الكردى القوميين والطبقيين .

في أواسط الستينات كان هناك في اليمن الجنوبي من يدعوالى الكف عن اسلوب الكفاح المسلح وكانوا يرددون الكلمات الجوفاء مثل : لماذا نحرق الأرض التي يمكن أن تزرع؟ لماذا نهدم الدار التي يمكن أن تبنى ؟ هذا ما كان يردده أنصار حزب الشعب الاشتراكي اليمني في تلك الفترة في دعايتهم ضد أنصار الجبهة القومية الداعية للكفاح المسلّح ورفض أى تقارب مع المستعمرين قبل الاعتراف بالاستقلال الوطني . نعود ونسأل هنا مرة أخرى : أليس من واجب القوى الوطنية في كردستان تركيا أن تخطو خطو حزب العمال الكردستاني (PKK) وتلجأ الى كل الأساليب ومنها الكفاح المسلّح في النضال الوطني التحررى . ان الخلافات مع ( ) يمكن حلّها فقط في غمار النضال المشترك ضد الاستعمار التركي ، بدلا من اللجوء الى التناحر مع ( ) وضرب حركة المقاومة المسلّحة للشعب الكردى في تركيا في مهدها .. " من رفضوا النضال المسلّح قبلوه لضرب الثورة من الداخل " هذا ماقاله عبد الفتاح اسماعيل بصدد رافضي الكفاح المسلّح في جنوب اليمن وهذا ماينطبق تماما على خصوم الكفاح في كردستان تركيا ، الذين يحاولون ضرب المقاومة المسلّحة من الخلف ويقدمون بذلك خدمة رخيصة للاستعمار التركي والامبريالية العالمية .

ان القيادات السياسية الكردية التي لاترغب المقاومة والتي تتباكى وتذرب دموع التمسلح على مصير الشعب الكردى هي نفسها التي تلعب بمصير الشعب الكردى وتتاجر بقضيته العادلة من أجل الحصول على الأموال من الجهات المختلفة والمنظّمات المحبة للسلام ومن أجل الهروب من الواقع والحصول على اللجوء السياسي والتقاعس في أحضان الرأسمال في أوربا وأمريكا . يقول كاسترو معلقّا على سلوك بعض القيادات الكوبية من شاكلة القيادات الاصلاحية الكردية اليوم مايلي : " انهم يملكون كل شيء تحتاجه الثورة : السلاح ، المال ، كل شيء ، ولكن الحقيقة تكمن في شيء آخر ألا وهي أنهم لا يملكون الرغبة في النضال بل هم يلعبون ويتاجرون باسم الحرية والثورة " . *

تحاول القيادات الاصلاحية الكردية بالاضافة الى ماقلناه التحجج بعدم وجود جبهة من الأحزاب السياسية الموجودة على الساحة السياسية . ان هذه ليست حجج جديدة بل قديمة جدا . على سبيل المثال في اليمن الجنوبي كانت هنا عدة تنظيمات (جبهة التحرير ، حزب الشعب الاشتراكي ..) الخ ترفض الكفاح المسلّح بحجة عدم وجود الجبهة الموحّدة . ان الأحداث أثبتت أن تنظيما واحدا يمكنه النضال اذا كان جماهيريا . مايخصّ التنظيمات الأخرى انها اما تختفي من الساحة السياسية نهائيا أو سوف تلتحق بالتنظيم المقاتل تحت ضغط الجماهير .

---

* أنظر مصدر سابق ، موجز تاريخ كوبا ، ص٣٩٦ .

- تتمّة -

* وجهة نظر سياسية تاريخية *

ك . سيهان
============

ـ حركة المقاومة المسلّحة في كردستان تركيا "ارهاب" ـ
ـ أم ثورة من أجل التحرر الوطني ـ

لقد كانت الشعوب دائما مستعدة للتضحية في سبيل حريتها ولكن على القيادة والطليعة الثورية أن تبدأ هي أولا وتضرب المثل وتؤكد أنه يمكن محاربة العدو والانتصار عليه خطوة بعد خطوة ، ويجب على الطليعة أولا والجماهير ثانيا تحمّل الصعوبات لأنه لا يمكن بلوغ النصر دونها . يقول فيدل كاسترو : " ألا يمكن أن نجوع اليوم قليلا من أجل أن نحصل على الخبز والحرية غدا ؟ ويضيف كاسترو انه علينا أن نحارب الجبناء ، عن حرق أية مزارع قصب يتكلّمون حين تسيل هذه الكمية من الدماء ؟ ان المحاصيل الزراعية هي بالأصل تذهب الى الاقطاعيين والحكومة تستخدم هذه المحصولات ذاتها من أجل شراء الأسلحة الفتاكة في حربها ضد الشعب . هذا ماحدث في كوبا وهذا مايحدث في كردستان تركيا اليوم أيضا . ان الشعب الكردى شعب مضحي ومكافح وتاريخه البطولي خير دليل على ذلك . المهم أن تكون هناك قيادة مؤمنة بقوة الشعب حتى يلتفّ الشعب حول هذه القيادة عندئذ يمكن صنع المعجزات .

فلنتطرّق الى تجربة شعب مناضل من شعوب منطقتنا بالذات ألا وهو الشعب اليمني في الشطر الجنوبي من اليمن . يقول عبد الفتاح اسماعيل بصدد الشكل المسلّح للكفاح في الشطر الجنوبي من اليمن وذلك أيام النضال ضد الاحتلال البريطاني مايلي : " بدأنا سياسيا برفض الوجود الاستعمارى ومخططاته ومشاريعه وبرفض كل أساليب السياسة التقليدية التي تمارس هنا في جنوب الوطن على أساس النضال السلمي وراء الموائد المستديرة . رفضنا هذه الأشكال كلها .. حتى كان نضالنا السياسي نضالا من نوع آخر ونمط آخر ، يختلف عن النضال السياسي التقليدى الذى كان يرفض النضال المسلح ." . وفي مكان آخر يضيف عبد الفتاح اسماعيل : كان هناك من ضد أى شكل من أشكال النضال المسلّح ويرى أن ذلك موقف متهور ومغامر وخارج عن الأوضاع الموضوعية والذاتية . (ماأشبه هذا الكلام بما يقولونه الاصلاحيون الأكراد اليوم ـ المؤلف) وانّه لايمكن اجبار بريطانيا العظمى التي لاتغيب الشمس عن امبراطوريتها بالخروج بالقوّة وانما لابد من وجود أشكال .. للتفاهم معها . " *

---

* أنظر مقابلة مع المناضل عبد الفتاح اسماعيل ، جريدة الأمل التي تصدر في صنعاء العدد (١٥١) . ١٩٨٥/١١/٢٤ . ص٤ / ٥ .

KİRYARÊN ME YÊN BERXWEDANÊ Bİ HİLPİŞKÎNA PAYİZÊ Lİ ÇAR CÎGEHÊN KURDİSTANÊ BİLİND DİBİN

KARBİDESTİYA MÊTİNGERAN Jİ RA DİHEJE

Têkoşina me a rizgariya netewî a peyvajoya nûh sê saliya xwe de, ger ji aliyê hêjmarî ger jî ji aliyê taybetiyên xwe bêhtir djwar dibe û didome. Hêzên HRK, niha li seranserî Kurdistan xwe têkuztir kirine û hêjmara endamên yekîtiyên xwe zêdetir kirine. Rojên derbasbûyî de, ji Çolamêrgê ta Dêrsimê, ji Erzeromê ta Mêrdînê, ji Sêrtê ta Bingolê li gelek bajar, navçe û gundên Kurdistanê gavên xurt hatin avêtin û kozên cengê yên gewre bidest ketin. Serdestiya hêzên me yên rizgariya netewî ger ji hêla dijmin û ger jî ji hêla gelê Kurdistan pir eşkere hat ditin.

Bi kiryarên ku li gelek derdorên welatê me li dijî ordiya mêtingerî faşîstî Tirk bikarhatin; hêjmareke bilind ji serleşker û serbazên dijmin hatin kuştin an brîndarkirin. Ev rewş, tirsa ordiya mêtinger kurtir kiriye û li ser vê yekê mêtinger, zilm û zordariya xwe li ser gelê Kurd dijwartir dikin.

Domana vê hengamê de, têkoşîneki pêwist li dijî "parêzkarên gund" jî hat meşandin; dest li ser çekên hinekan hat danîn û gelek ji van bêbextan bi mirinê hatin cezakirin. Li sedan gund û mezreyan civîn hatin çêkirin, li ser pirsên konevanî, rewşa hêzên dijmin û rewşa têkoşerên rizgariya netewî axafên dorfireh li gundiyan hatin kirin. Taliya van civînan gelek "parêzkarên gund" çekên xwe dan hêzên şoreşger û pê qayilbûn ku xulamtiya dijmin nekin. Encama xebata bi sebir û hedar a şoreşgeran, plana "parêzkariya gund" ku dihat mana, "Kurdan bi Kurdan şkandinê" bê bin bû û hat puçkirin.

Di nav hedefên têkoşîna me a rizgariya netewî de, saziyên aborî, leşkerî û konevanî ji ciheki pêwist digrin. Rojên derbasbûyî de gelek kiryar li dijî avahiyên leşkerî, xetên boriyên petrolê, şantiyên rêçekirinê ûhw. pêkhatin. Ev kiryarên herifandinê (sabatojê) tim diçe zêdetir dibin. Êrişa li dijî Radargeha bajarê Mêrdînê bilindahiya van livbaziyan datine holê. Pir rind hat şanikirin ku, biqasî têkoşîna me li dijî mêtingeriyê, şerê serxwebûn û azadiyê ye, hevqasî ji şerekî netewî û çînî li dijî emperyalîzmê ye. Tu hêza kedxwar an mêtinger wê nikaribe li ser axa welatê me bo berjewênden xwe hesp bide leyistandin. Li dijî herbabêt daxwazên kapîtalist û emperyalîst li dijî gelê me û welatên sosyalîst ji erdê welatê me, emê xwerabigrin û êrîşa van hêzan bikin. Ev yek rind hat fahmkirin.

Kiryarên me yên rizgariya netewî ku Payiza 1986'an de hilpişkîna xwe gewretir kirin, bi her rengî hîmûhêza cenga me li Kurdistanê diçingîne. Dengê têkoşînê ku li çar cîgehên niştiman belavdibe, tevlî dengê gelê me ku dibe bingeha vî şerî, dibe û dorfireh dibe. Ji niha de li gelek deran otorita hêzên me yên netewî û bin ala Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan digre.

Di rojên bên de, hêzên HRK bi piştgirtin û hevkariya gelê me, wê bêhtir xurtbibe û bi vê xurtbûnê wê bêhtir hêzên dijmin û kozên wan jarbike... Wê dengê çekên me yên tolhildanê xwe li çar enîşkan belavbikin û çingîniya serfiraziya welatê me di nav şahiya mizgînahiyê de bikemilîne...

ÇALÊ (ÇUQURCA): Êrdimeke ku têkoşîna me a rizgariya netewî a nûjen behtirîn pêşve diçe, navça Çalê ye. Rojên derbasbûyî de, li dijî mêtingeran û bêbextiyê, kiryarên tunde li vir pêkhatin û ev kiryar zêdetir dibin. Ev derdor, ji ber rewşa erdnîgariya xwe û ji ber ku cîranê perçên Kurdistanê yên dine, risteke pewist û giring datine holê. Lewma şerê di vê heremê de jî, gelek dijwar derbas dibe.

Dema derbasbûyî de yekîtiyên li vira civînên gundan yên fireh pêkanîn. Ev civîn, mêtinger ji kur bizdandin. Daku tesîrên van civînan bişkênin, mêtinger ji dest bi civînan kirin. Heta niha 3 civîn pêkanîn; hin endamên ordiya mêtinger, serekê belediya Çalê Macît Pîrozbay (serekê eşîreta Pinyanişa Xwarê) û qeymeqamê Çalê beşdarbûn. Armancên civînan ev bûn: Li Çalê xurtkirina çetevaniyê û rêkxistina eşqîyan li dijî PKK. Ev civîn miha Hezîranê de hatin dirustkirin, lê negihan armancên xwe. Bilî birekî kêmasî, herkes nederivand ku çekên dijmin bigrin. Kesên xwestin çek ji bigrin, heta niha çek nedane wan. Ev yek şanî dide ku, ka mêtinger di nava xofeke çawanin.

Piştî ku li Qilaba 12 leşkerên mêtingeran hatin kuştin, mêtinger hêzên xwe têkuzkirin. Hêjmara leşkerên qereqolan, heta 150-200 kes zêde kirin. Firok û balafirên Tirkan nevala Zap û êrdimên rojhilatê bombekirin; lê dîsa ji nekarin tiştek bidest bênin. Gir û hirsa gel li dijî wan, çuqas dem derbas dibe tujtir û dijwartir dibe.

Li kêleka civînên hêzên HRK li vê derdorê gelek kiryar ji pêkhatin. Kiryarên ku haya me pêketin, evin:

Roja 14'ê Tirmihê 1986'-an sê-rêya gundên Teyar-Tixub û Manefan ji hêla yekitiki

HRK hat zeftkirin. Yekîtiya HRK ku sê-rêyê 3 seetan bin hikmê xwe girt, hemû tomofîlên derbasbûn sekinand û kontrolan pêkanî. Domana kiryarê de girsên gel xwe li cihê rûdanê komkirin; têkoşerên HRK girsên gel li dermafê kiryarê û daxwazên dijmin ronahî kirin. Dawiya axafê de, bang li girsên gel hat kirin, bo piştgirtin û hevkariya têkoşînê. Girsên gel bi vê kiryarê gelek dilxweş û dilovan bûn, demekî kin de ev kiryar belavî heremên din bû. Li derdora ku rûdan pêkhat, gelek leşkerên dijmin hatine bicih kirin. Lê bilî vê yekê ev kiryar biserket. Piştî rûdanê dijmin, li vê sê-rêyê leşkerên xwe têkuz- û bicihkir.

Roja 20'ê Hezîranê duruşmên bi narinçok li ser rêya Çalê û bajarê Çolamêrgê hatin daleqandin. Li ser wan ev hatibûn nivîstin: **"Bijî Pêşmerge", "An Kurdistan an neman", "Bijî PKK-ERNK û HRK", "Mirin ji bo xaînên welat."** Wênên serokê netewî Abdullah OCALAN û şehîdan ji hatin daleqandin.

Roja 16'ê Tirmihê 1986'an êrîşek çû ser leşkerên qereqola Biyadir li navça Çalê. Rûdanê de gelek serbazên dijmin hatin kuştin an brîndarkirin. Ev kiryar ji ber bîranîna berxwedana Amadê, mêjûya 14'ê Tirmihê sala 1982'an bikar hat.

Li gundê Erbis navça Çalê, roja 22'ê Tirmihê civînek bi gundiyan re hat çêkirin û çetewanî hat pîşange kirin. 3 kesên vî karê kirêt dikiran, hatin pîşange kirin û partizanên HRK wanan bi xwe re birin. Piştî ku sundxwarin ku nema çetevaniyê bikin, dîsa hatin berdan.

Roja 29'ê Tirmihê li navenda navça Çalê yekîtiyên HRK duruşme li ser dîwaran nivîstin, afîş daleqandin û belavok belavî gel kirin.

ŞEMZÎNAN: Ji roja 15'ê Tebaxê 1984'an ku navça Şemzînan ji hêla têkoşerên HRK ji bo qederekê dirêj hatibû vegirtin hetanî niha, dengê çekên şoreşgeran bo tolhildanê nevemirî. Derbên gelek mezin û dijwar li mêtingeran û çahşên wan hatin xistin. Encama şerekî dijwar û ku bi salan berdewam kir, navça Şemzînan bu heremeki ku Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan bêhtir pêşve çû û girsên gel li dora xwe civand. Diyare ku ev pêşketin ne bi hesanî bi dest ketin. Xwîna gelek qadro û şervanên partiyê ji bo van pêşveçûnan hate rijandin û ser vê bingehê têkoşîn bilindbû.

Van mihên dawiyê de gelek kiryarên giring ku hilweşandina mêtingeran li Kurdistanê dilezînin pêkhatin. Bir û baweriya gel ji bo têkoşîna rizgariya netewî xurttir bû. Hinek ji van livbaziyan evin:

Roja 17'ê Hezîranê li gundê Herkî kiryarek ku 2 roj berdewamkir pêkhat. Gund bi temamî hat bêçekkirin. Bi navê şoreşê dest li ser bi dehan çek, rext û xeşaşên wan hat danîn. Kiryar gelek bi disiplin derbas bû. Şoreşger mal bi mal bûn mehvanên gundiyan û bi gundiyan re peyivîn. Konevaniyên dijmin ji wan re hat dîyarkirin û gundî pê qayil bûn ku çekên bi wan re bibin malê şoreşê.

Kiryara Herkî demekî kinde li her derê hat sehkirin û çinginiyên fireh li dorhêlê belavkir. Li hin gundan, gundî ji ber xwe biryar girtin ku çekên xwe bidin yekîtiyên HRK. Li ser vê bûyerê, dewleta Tirk a mêtinger û PDK-Îraq dest bi livê kirin, daku gundî dev jê biqerin çekên xwe bidin.

Kiryara Herkî tesîrên xwe ne tenê li vê derdorê, li Kurdistana Başûr ji şanikir. Girsên gel yên ku tevrê PDK naskirin, bêhtir xwe bi yekîtiyên HRK re grêdan. Li ser vê bûyerê PDK li herdû perçên Kurdistanê bêhtir hat rabirin.

Piştî ku li Şemzînan serekên çetan yên bêbext Tahirê Kemê û Ferman ji hêla yekîtiyên HRK hatin kuştin pêde, di destê dijmin de tenê xaîn Hacî Xurşît maye. Roja 7'ê Tirmihê hêzên me yên şoreşger êrîşekî çekdarî birin ser mala vî xinizî. Xaniyê wî 1 km ji tabura leşkeran dure û ji hêla 8 kesan dihat parastin. Ji van 8 çetan, 3 hatin kuştin, 5 ji brîndar ketin. Yek ji brîndaran, piştre nexweşxanê de mir. Ji ber ku Hacî Xurşît ne li mal bû, vê neqlê xwe jimirinê xelaskir.

Taliya vê kiryarê de pişta çetên xain baş hat şikandin. Dure, bi destpêka 15'ê Tirmihê pêde, şoreşger dest bi propaxendê kirin, daku çekên mêtingeran bidest bidin. Pêşî li gundên Gostê, Zerzan, û Hêlêna û li hemû gundên derdorê şoreşger geriyan û civîn pêkanîn; bang li gundiyan hat kirin ku, hevkariya şervanên HRK bikin. Gelek kes çekên xwe bo partiyê bêşkirin. Gelekan ji ahd û sundxwarin ku, ji vir û pêda bi her rengî piştgirtê şoreşê bin.

Roja 15'ê Tirmihê civînek li gundê Mesîra hat çêkirin. Çekên hin çetan ku çek ji mêtingeran girtibûn, hatin standin. Dest li ser tivingeke G-3 û kalaşnikofek tevlî hecatên pêre, hat danîn.

Roja 19'ê Tirmihê êrîşek çû ser gundê Maleyan. Dest li ser 2 tivingên sîminof û mawzereke Îngilîzî hat danîn.

Kiryarek ji roja 25'ê Tirmihê li gundê Hêlêna pêkhat. 2 çetên bi navên Îbrahîm Çiftçi û Melîk Zeren ku çek ji dijmin girtibûn û pikoli li gel dikiran, hatin revandin. Hêzên şoreşger bi wan re axifîn. Ji ber ku sozdan, nema çetevanî dikin, roja 8'ê Tebaxê dîsa hatin berdan.

Li kêleka van kiryar û civînan, nivê miha Tebaxê de yekitîkî HRK a xilbe kete navenda navça Şemzînan. Li şeniyê Şemzînan axafên konevanî hatin kirin û belavokên HRK û ERNK hatin belavkirin. Piştî rûdanê mêtinger gelek kes ji gel girtin, lê ji ber ku tiştek bi destê wan ve nehat, dîsa wanan berdan.

Roja 18'ê Êlûnê li nêzîkî gundê Ayranci şoreşgeran êrîşî komeke "parêzkarên gund" kirin. Êrîşê de bêbextek bi navê Ferzende Uysal hate kuştin, yek ji bi navê Cuma Atabax hate brîndarkirin.

ÇOLAMÊRG: Di van rojan de, ku em Hilpîşkineke Payizê a nuh dijin, pelên kiryarên nuh li bajarê Çolamêrgê û derdorên wê belav û bilind dibin. Li dijî hêzên dijmin yên leşkerî, çetên milîs û avahiya sîxur û nokeran li vir gelek livbazî birêketin û derbên xedar li wan hatin xistin. Ji hêla din ji civînên bo gel li her derê hatin çêkirin û gel hat hişyar kirin. Taliya van pêşketinan de oto-

rita hêzên me yên rizgariya netewî serdest bûyê.

Kiryarên li dora bajarê Çolamêrgê pêkhatinê û heta niha agahiya me bi wan ketiye evin:

Şeva 13-14'ê Tirmihê komek ji şervanên HRK kete bajarê Çolamêrgê. Lojmana (avahiya) polêsan dan ber fîşekan. Polêsek brîndar ket. Eynî şevê de êrîşek çû ser mala sixurekê ji; sixur brînên gran girt. Piştre şoreşger li merkeza bajêr pengertek daleqandin û xwe kişandin paş.

Têkoşerên HRK miha Tirmihê de êrîşek birin ser gundê Keletan bajarê Çolamêrgê. Çekên 3 çetan ji wan girtin.

Di van rojan de, keyê gundê Karnê û 2 kurên wî bi mirinê hatin cezakirin. Ev keyê (muhtarê) xain ku xulamtiya dijmin dikira û pîkolî li gel dikira, piştî şehîd ketina rêheval hogir Agît, li derdorê mewlûd dixwend û propexenda dikira ku şoreşger nemane.

Miha Tebaxê de li bêrî, deşt û zozanan civîn pêkhatin. Li zozanên gundê Kaval navça Qilaba civînek pêkhat, ku gundî tev beşdar bibûn. Bêhtirî 20 şervanên HRK têkilî civînê bibûn. Şoreşger, li ser xebatên dijmin axifîn. Gava gundî hatin hişyarkirin, 30 çekên "parêzkarên gund" ji bûn malên şoreşê.

Di vê navberê de bi vê armancê hin civîn li gundê Cevizdibi navça Beytûşşebap, gundên Silal û Bucakbaşi navça Qilaba ji pêkhatin. Qasî 10 "parêzkarên gund" hatin bêçekkirin. Ev civîn bin ala eniyê (cephê) pêkhatin û zaro, kal, jin, mêr gundî tev beşdar bibûn.

Roja 1'ê Cotmihê 1986'an li zozana Salo gundê Ortaklar navça Şemzînan şoreşgeran êrîşek bir ser yekîtîkî dijminan a taybetî ku ji operasyonan vedigeriya. Şer dora seet 16.00 destpêkir û biqasî 15 têkoşerên HRK têkilî şer bûn. Çavîşekî cenderman û "parêzkarekî gund" hatin kuştin. 4 leşker ji brîndar ketin. Ji şervanên HRK tu xusar çênebû.

Li gundê Taşdere navça Qilaba roja 11'ê Cotmihê êrîşek çû ser natirvan û "parêzkarekî gund" ê bêbext. Ji ber ku ev xainê bi navê Nasir Kaya ne li mal bû, vê carê ji mirinê xelas bû. Şoreşgeran jin û zarokên vî xainî ji xênî derxistin derve û ji bona îxtarê agir berdan xaniyê wî.

Roja 12'ê Cotmihê 1986'an li mezra Cinaver navça Şirnexê êrîşek çû ser mala xiniz Îsmail Çalvan. Şoreşgeran vî rûreşî tevlî 2 kurên wî, bi mirinê cezakirin.

Di navbera hêzên ordiya mêtinger û yekîtiyên HRK şerek li dora navça Beytûşşebap qewimî ku me nekarî mêjûyê hinbibin. Weke nûçên gihan me, 7 serbazên dijmin hatine kuştin. Mirî an brîndar ji partîzanên HRK nebûye.

Dijmin, ji ber pêşketinên têkoşîna me a rizgariya netewî li vê êrdimê ketiye nav tirs û xofeke gelek kur. Daku bikariba pêşiya pêşketinan bigre, yekîtiyên ordiya xwe yên hilbijartî û "yêkîtiyen taybetî" li vir bicih dike. Kar û xebatên gelek jîr pêşve dibe, daku "parêzkariya gund" ku felc bûye, ji nûhve de rêkxistin bike. Lê mina em karvaniyê (pratîkê) de ji dibinîn, ev keftûlaft giş bêhuda ne. Têkoşîna me a rizgariya netewî li seranserî Kurdistan û pêşemîn li bajarê Çolamêrgê, bi serbilindî pêşdikeve. Rojên bên ji bona rojên xweş û bedew avisin... emê vê rastiyê beşik û guman ji nêzîk ve bibînin û bijin...

DÊRSİM-BİNGOL: Pêşketinên me yên şoreşgerî li dora êrdim û bajarên Dêrsim û Bingolê bi hemû lêzên xwe berdewam dikin. Ji ber ku dijmin li vira gelek kiymet dabû bêbextiyê û hêviyên xwe bi îxanetê vê gelek girêdabû, têkoşîna me necarbû ku ji dêstpêkê vir de şerekî tunde li dijî bêbextiyê û çahşan birêvebibe. Taliya xebatekî jîr û jêhatî îro, li duhev agahiyên kiryaran ji van êrdiman dighine me.

Van rojên taliyê de têkoşîna di nav hêzên me yên rizgariya netewî û hêzên dijmin yên kedxwar, dijwartir bû. Dijmin hemû hêzên xwe tevgerandiyê û derketye nêçira şoreşgeran. Lê, bili van êriş û operasyonên nirkariyê, kiryarên me yên şoreşger yên tolhildanê ji hertim pêşdiçin û jordest dibin.

Roja 23'ê Tebaxê li mezra Golan gundê Zevikan şerek di nav hêzên HRK û garanên ordiya faşîst derket. Serleşkerek û 2 leşker brînên gran girtin. Di nav gel de tê gotin ku, herdu leşkerên brîndar piştre nexweşxanê de mirine.

Hefta yekemîn a miha Êlûnê de li gundê Yenisoxût navça Ovacik sîxurek bi navê Alî Riza Polat bi mirinê hat cezakirin. Ev bêbextê ku torinê Seyît Riza bû, ji mêj mirinê maf kiribû, lew li dijî serpêhatiya berxwedanê gunehên bêfedî birêvedibir.

Şeva 20'ê Êlûnê 1986'an yekîtîkî me a rizgariyê dakete navça Ovacik. Êrîşek li dijî avahiya polêsan bicih anî; komisêrek û alîkarê wî bi mirinê hatin cezakirin, polêsek ji xedar hat brîndarkirin.

Roja 9'ê Mijdarê li bajarê Bingolê, 8-10 km ji navenda bajêr dur, li derdora Atapark hêzên HRK êrîşî tomofîleke polêsan kirin; polêsek hat kuştin, yek ji brîndar ket.

Li kêleka van livbaziyan li gelek gundên van êrdiman civînên propexendeyî hatin dirustkirin, girsên gel li derheqê azinên dijmin hatin hişyarkirin û bang li wan bo alîkariya têkoşînê hatkirin. Ev civîn, girsên gel ji kur kirin bin tesîrên xwe û wanan bi têkoşînê re bêhtir grêdan.

KİRYARÊN HERİFANDİNÊ Lİ DİJÎ SAZİYÊN ABORÎ BÊHTİR DİBİN

Li kêleka êrîşên li dijî hêzên leşkerî yên mêtingeran û birên bêbext û sixur, yekîtiyên HRK destpêkirin ku payhev derbên mezin li saziyên aborî yên dijmin ji bixin. Pêşemîn van rojên taliyê de, hêjmara kiryarên bi vî avahî bilinddibin. Hêzên HRK, bi granî êrîşên xwe li dijî şantiyên rêçêkirinê bikartênin, bi vî avahî derb li dijmin dixin, daku dijmin bi hesanî nekaribe li welatê me xwe bilivîne. Dijmin, van salên dawî de lez daye çêkirina rêyan. Bivî avahî ji hêlekê leşkerên xwe li her enişka Kurdistan bicih dike, ji hêla din ji bi hiceta çêkirina rêyan darûdehlên welatê me dibire. Armanc ji, rakirina derfetên veşartina hêzên HRK ye. Lê belê hêzên HRK bi livbaziyên xwe, herroj çeperên gewretir li pêşiya daxwazên mêtingeran avadikin.

Ji kiryarên ku zirarên diravî yên mezin dane dijmin, agahiya me bi yên jêrin ketiye:

Roja 9'ê Tebaxê 1986'an yekîtîkî HRK li gundê Oymakkaya navça Betûşşebabê êrîşek bire ser şantiya rêçêkirinê. 2 dozer û kompresorek hatin xirakirin. Partîzanên ku axafên babêtî li karkeran kirin, dest danîn ser gelek çadir (kon) û tiştên peqandinê.

Roja 4'ê Êlûnê 1986'an ji, yekîtiyen HRK êrîşek din birin ser şantiyekî rêçêkirinê li gundê Kovankaya navça Beytûşşebabê. Dest li ser gelek tiştên peqandinê, fitil ûhw. hate danîn.

Roja 14'ê Êlûnê êrîşekî duwemîn çû ser vê şantiyê, ku 40 km. ji navça Beytûşşebab dure. Sê hacetên mîna dozer, hatin şewitandin.

Li derdora êrdima Çîne nêzîkî gundê Ûzûmcû, roja 18'ê Êlûnê 1986'an hêzên HRK êrîşî şantiyeka dinê a rêçêkirinê kirin. Buldozerek ji çiyê xwar ve hate avêtin û tunekirin; dest li ser gelek tiştên peqandinê hate danîn.

Lİ QİLABA DERBÊN MEZİNTİR Lİ MÊTİNGERAN Û AVAHİYA SÎXURAN DİKEVİN

Li navça Qilaba (Uludere) bajarê Çolamêrgê ji, ku êrdimeke ku li wir Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan girsên gel yên fireh li dora xwe civandiye û pêşdikeve, dema buhurî de derbên jêhatî li dijmin û çetên noker hatin xistin. Dijmin, bi hêrs û gira van derbên girtî, destpêkirye teroreki xedar birêve bibe. Pêwist piştî ku roja 12'ê Tebaxê li vê derdorê tabureki çavsor a dijmin ji hêla yekitiyên HRK hat tunekirin pêde, dijmin serî daye tedbîrên nûh. Taliya vê kiryarê mêtinger, li êrdimê hêzên bi taybetî hatine perwendekirin û yekitiyên qomando bicihkirin; bi daxwaza tolhildanê hingavtin û pîkolî li dijî gel bikaranin. Bi darê zorê xwestin girsên gel ji axa wan durbikin. Belê, gelê me ê niştimanperwer bi hogirî li dijî van pîkoliyên çavsor xweragirt; serî li ber wan daneni. Di vê peyvajoyê de hêzên HRK, payhev civîn li gundan çêkirin; gel, li dijî van pîkoliyan tenê nehiştin; rûçkê konevaniya dijmin şotkirin û van konevaniyan têkbirin. Civînên çêbûn, tesîrên kur ji bo gel afirandin, hîma berxwedana gel zexmkirin û bo têkbirina leyistokên dijmin, gel hişyarkirin.

Rojên derbasbûyî de ev kiryarên û pozberiyên jêrin li êrdima Qilaba pêkhatine:

Roja 14'ê Hezîranê 1986'-an taliya glîkarîkî yekîtiyên artêşa (ordiya) mêtinger avêtin ser mezrayên gundê Segirka; şerê derketî de, dilxwazê Partiya me Ferhan BABAT, ji gundê Omyanus Emîn û xwediyên mezra 2 kes (evan çekên dijmin girtibûn) hatin kuştin. Gundîk ji brîndar kete destê dijmin.

Roja 18'ê Tirmihê hêzên HRK êrişek birin ser gundê Ferhanê Tamer, gundê Hozê navça Qilaba. 4 sîxur brîndar ketın û 3 xaniyên sîxuran hatin şewitandin. Kiryarê de 2 kalaşnikof, 4 xeşaş û 90 berik ketin destên hêzên şoreşger. Bilî vê jî, xanîk ku çekxana dijminbû hate şewitandin û gelek çek hatin tunekirin.

Yekîtîkî HRK, ji gundê Perekîn navça Qilaba glîkarek revand. Piştî peyvên perwendekirinê ev kes qayil buyê û bextdaye ku carek din glîkarî neke. Li ser vê yekê, dîsa hatiye berdan.

Roja 7'ê Êlûnê 1986'an yekîtîkî hêzên HRK ji 50 kesan, civînek li gundê Sapanca pekanî. Civînê de hin axaf li ser pêşketinên Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, li ser êrişên dijmin û berxwedana li dijî van êrişan, hatin çêkirin. Ev kiryar ji hêla rojnamên mêtingeran bi rengê, "PKK 8 zarok revand. Zarok tariyê de xwe xilaskirin û bazdan" hat bervajîkirin.

Kiryarên me yên rizgariya netewî, ku bi livbaziya 12'ê Tebaxê gihan bilindahiya xwe û rojên dure berdewamkirin, gelê Qilaba seferberkirin û gel bêhtir bi têkoşînê re grêdan. Ev kiryar, biqasî ku têsîrên xwe li ser gelê êrdimên din hêla, hevqasî jî li ser gelê Kurdistana-Başûr hêla. Hêzên HRK yên ku ji vê bingehê hîm girtin, wê dema pêşiya me de kiryarvaniya xwe pêşvetir bibin û têkoşîna me li vê êrdimê xwedi-ratir bikin.

KİRYARÊN ŞOREŞGERÎ Lİ ÇAR ENİŞKAN DİDOMİN

Yekîtiyên HRK li çar ênîşkên Kurdistan berdewamdikin ku êrişên li dijî hedefên dijmin birêvebibin. Herçuqasî mêtinger dixebitin ku veşêrin ji, rojnamên mêtingeran bi nûçen livbaziyên ji Kurdistanê dagirtine. Lew ê din bûyer nema dikarin bên niximandin. Lew, ger çend kiryar bên veşartin ji, ne gengaze ku giş bên veşartin. Dengê çekên hêzên HRK yên dixwînin, çirokên, "me wan qedand", "tunekir" têkdibin. Dijmin necar dihêlin ku, qala van rûdanan bike.

Pêwist avahiya sîxur û nokeran ku hatin (atiya) û hêviyên gelê me difroşe dijminan, ji miran mirektir şerê Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan dike, herroj bêhtir tê hilweşandin.

Têkoşerên HRK yên ji alîkî cenga leşkerên aretêşa mêtinger dikin, ji aliyê din li çar cîgehên Kurdistan yeko-yeko bersiva sîxur û glîkaran didin. Nûçen li vê taliyê li ser van bûyeran gihan me, evin:

Yekîtîkî rizgariyê ji yên hêzên HRK, roja 25'ê Hezîranê 1986'an, li dora navça Şirnexê êrişeki çekdarî bire ser mala Ahmet Zeyrek (Biryan) ku serekê çetane û xulamê dijmin ê dilxwaze. Domana êrişê de, 6 mirovên serokê çetan ku cahşitiya dijmin dikiran, hatin kuştin. Serokê çetan Ahmet Zeyrek, niha xwe ji mirinê xelaskiriye. Rûdanê de, demanceki ji marka She çêkiriya Çekoslovakya, 2 xeşaş, gelek derb, bêsimeki destan, 2 durbihistok (telefon), rodyonek, teypek û gelek dokuman ketin destê hêzên me yên şoreşger.

Roja 2'ê Êlûnê 1986'an yekîtikî dij-şoreşgerî ji yên mêtingeran dora nivroyê li gundê Dalbasan navça Kixi, welatperwereki bi navê M. Ali SEVER, bavê ronakrewanê PKK Şükrü SEVER, bi hovîtî şehîdkir.

Destpêka miha Êlûnê yekîtiyên HRK êrişek birin ser gundê Seven navça Daraxînê (Xanî) bajarê Amedê (Diyarbekrê). Keyê (muxtarê) gund Ubeyt Sana ku sîxurî ji dijmin re dikira, bi mirinê hate cezakirin.

Çend roj dure li gundê Kavakgolû navça Êrûhê bajarê Sertê şerekî çekdarî derket. "Parêzkarekî gund" ê bêbext bi navê Selîm Erdem hate kuştin.

Bilî van kiryaran, şervanên HRK êrişên xwe li dijî hêzên leşkerî yên dijminan ji berdewamkirin. Roja 22'ê Êlûnê di navbera gundên Torentepe û Kutlubey, Qopaniya Akarsu navça Nisêbînê hêzên HRK, yekîtikî ji leşkerên dijmin kirin xefkê. Leşkerek hate kuştin, cendermek jî xedar brîndar bû.

ÊRÎŞEK ÇÛ SER RADARGAHA Lİ BAJARÊ MÊRDÎNÊ

Bi Xofa Dilê Xwe Mêtinger Li Hemû Saziyên Pêwist Alarm Duxuyankirin

Hêzên HRK bi bilindbûna têkoşina me a rizgariya netewî destpêkirin ku, li dijî hedefên mezintir û stratejîk yên dijmin, êrişan pêkbînin. Yek ji van livbaziyan a pêwîstir şeva 19'ê Mijdarê 1986'an li radargaha esmanî ku kela bajarê Mêrdînê de ye, bicihhat. Hêzên HRK ku li taxa li kêleka radargahê pêşîn duruşme bangkirin, piştre bi rokêtan êrişî radargahê kirin. Rokêtên hatin avêtin hedefên xwe dîtin û li radargahê zirarêt gelek mezin pêkhatin. Mêtinger, ketin nav tirs û xofeke herî gewre. Herçuqasî saziyên wusa bi rengekî pir dijwar tên parastin jî, ev êrîş bi jêhatîbûn biserket; lewma ji patka mêtingeran xehdana sara mirinê herikî...

Radargaha li Mêrdînê ku bû hedefa êrîşê, grêdayî baregeha leşkerî-Pirinçlik a Emrîka li Diyarbekrê ku saziya şirîkî a Tirkan û NATO ye, dixebite; li dijî Yekîtiya Sowyet û Rojhilata Navîn ji bo karên îstîxbaretê, sîxuriyê ûhw. bikartê. Piştî ku li dijî vê saziya leşkerî ku bin xizmeta xebatên dijşoreşgerî yên navtewan dixebite, kiryar pêkhat pêde, mêtinger bi tirseke mezin li hemû saziyên xwe yên leşkerî û aborî yên li Kurdistanê û li baregeha Încirlik a Emrîka li bajarê Adana alarm duxuyankirin. Li kêleka tedbîrên li baregeha leşkerî-Pirinçlik, ji bo demeke çûyîna leşkerên Emrîkî nava bajarê Diyarbekrê hate qedexekirin. Çûyin û derketina ji baregahê hate kontrolkirin. Dora baregeha Încirlik bi sim (têl), çeper ûhw. hate zivirandin, bi çekên otomatîk natirvan hatin rêzkirin. Li dora Boriyên Xeta Petrolê Kerkûk-Yumurtalik, amedekariyên tunde hatin birêvebirin. Bi zorê, nobet bi gundiyan dan girtin. Bilî van jî, li Pira Xaburê, Rafineriyên Batmanê, Avbendên (barajên) Keban, Atatürk û Karakaya amedekariyên û tedbîrên leşkerî pêkanin.

Ev tedbîrên hatin birêvebirin, şanî me didin ku, ka çuqas kur mêtinger ketina nava tirs û bizdanê û herweki din, kijan tesir êrîşa li dijî radargeha Merdînê derxistiye holê. Nexasim sekreterê gelemperiya serleşkeriya gelemperî necar ma ku derheqê rûdanê duxuyaniyek bide. Duxuyaniya berpirsiyarên mêtingeran ji devê yên bilindtir jî şanî dide ku,

kijan tesir ev kiryar birêvebiriye.

Kiryara êrîşê ku li dijî radargeha Mêrdînê pêkhat, yekcar din datîne holê ku, ji bo xebatên mêtingeran û emperyalîstan li ser xaka me wê destur nayê dayin. Dewleta Tirk a mêtinger û efendiyên wê yên NATO dixebitin ku bi hemû war û hacetên leşkerî, qadên firokan û baregehan, axa welatê me li dijî Yekîtiya Sowyet û welatên Rojhilata Navîn biqulibênin qada êrîşbaziyê. Lê bila baş zanibin ku, Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan a pêşve diçe wê van daxwaz û armancên wan yên kirêt di qorikên wan de bihêle. Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan wê berdewam bike ku xebatan pêşve bibe, daku planên xaîn yên Tirkên faşîst ku piştgirtina emperyalizmê distênin, yên li dijî gelê me, welatên sosyalîst û gelên heremê yên pêşveçûyî, têkbibe û biherifêne.

Kiryara ku li dijî radargeha Mêrdînê pêkhat di vê barê de, tenê destpêkeke. Rojên bên de, livbaziyên me yên mezintir û dijwartir wê hacet û saziyên emperyalîstan û mêtingeran yên gunehê yên şirîkî di serê wan de bênin xwar. Hatin wê delîlê vê rastiyê be...

DURUŞMÊN ME YÊN TÊKOŞÎNÊ Lİ HER DERA KURDİSTANÊ ÇİNGÎNÎ DİDİN

Kiryarên me yên rizgariya netewî li heremên Kurdistanê yên din jî biind dibin. Dengê livbaziyên me li çar cigehên Kurdistanê tevlî hev dibin û dibin banga bilindkirina têkoşînê. Hin livbaziyên din yên agahiya me pêketin evin:

Roja 23'ê Tebaxê êrîşek li dijî keyê gundê Zelxeden navça Qarakoçan, ê sixur pêkhat; xedar brîndar ket.

Miha Tebaxê de li ser rêya bajarên Erzerom û Erzînganê hin duruşmên HRK yên bi narînçok ku ser de, **"Bimre Mêtingeriya Tirkên Faşîst"**, **"Bijî Serxwebûn"** û wênên rêberê netewî Abdullah OCALAN yên mezin hatin daleqandin.

Roja 7'ê Êlûnê 1986'an li ser rêya Dêrsim û Erzînganê duruşmên bi narînçok (bombe) ku li ser, **"Di nav refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan de xwe bikin yek!"**, **"Bijî PKK-ERNK û HRK!"** nivîsîbû, hatin daleqandin.

Roja 10'ê Çiriya pêşîn 1986'an gundê Dadakli navça Êrûhê bajarê Sêrtê ji hêla yekîtîkî HRK a xilbe hate vegirtin. Domana rûdanê de keyê gund Mehmet Sait Kurbaxa, ku îxanetê pêşve dibir û tevlî KT (Komara Tirk) pikolî li gelê Kurd ê hêjar dikir, bi mirinê hate cezakirin. Derî vê jî, yekîtiya HRK "parêzkarên gund" Mehmet Güney û Abdullah Naz, ku xwe li mala vî bêbextî bicih kiribûn, brîndar kirin. Yekîtiya HRK bê xusar xwe kişande parêzgeha xwe.

Roja 18'ê Çiriya pêşîn 1986'an li gundê Uxrak navça Dêcle bajarê Amedê şerek di mabeyna têkoşerên HRK li hêlekê, "parezkarên gund" û leşkerên dijmin li hêla din, derket. "Parêzkarekî gund" hate kuştin, serleşkerekî cenderman ji (ûstegmen) xedar brîndarbû.

Roja 21'ê Çiriya pêşîn 1986'an hêzên HRK li dora Dîkboxaz navça Êrûhê bajarê Sêrtê êrîşek birin ser yekîtîkî cenderman. Cendermek hate kuştin, yek jî brîndar ket.

Di vê rojê de êrîşek jî çû ser istasyona benzînê a serekê ANAP (Partiya Turgut Ozal) bajarê Adiyamanê. Rûdanê de kesek hate kuştin û gelek zîraret diravî pêkhatin.

Li kêleka kiryarên ku li jor hatin eşkere kirin, hin nûçên kiryarên nûh ji bajar û êrdimên mina Cizîra Botan, deriyê tixuba Ava Xaburê, Oramar, Şirnêx, Şemzînan, Qaraqoçan ûhw... dighine me. Emê nûçên di vê barê de, hêjmara kovara xwe yên bên de duxuyanbikin.

Rûpeleka Berxwedana Çekdarí Ji Dîroka Kurdistana-Bakûr (1833 – 1838)

Cankurd/1986

Hergav, dema dewleta Osmanî ji dijminên xwe yên derve lêdanek dixwar an jî li ber wan jar dibû, êrişeka leşkerî dianî ser gelê Kurdistanê. Dixwest ku jarbûna xwe li pêş çavên gelên Tirkiyê û Kurdistanê veşêra; bi lêdaneka zordariyê dijî hêzên Kurdan yên ku serhildanên wan di sedsala 18'an de li peyhev dihatin û zora leşkerên Tirkên mêtinger li Kurdistanê dibirin.

Sultan Mehmûdê duwemîn didît ku di piraniya Kurdistanê de bizavên serxwebûnê hene, zor û sitema Tirkan di wir de neman û mîrên Kurdan hêzên xwe yên Kurdî xurtkiribûn û nema seriyên xwe ji dewleta Alî Osman (Osmanî) re dadixinin.

Bi bicih anîna armanca xwe Sultan Mehmûd, ferman da waliyê Sêwasê Reşîd Paşa ku êrişê bibe ser Kurdistanê û hêzeka leşkerî ji 40.000 serbaz, ji siwaran, peyan, top û menceniqan xiste bin destê wî.

Reşîd Paşa bi dilxweşî fermana Sultanê xwe girt, ji ber ku berî wê demê, wî zerar û ziyaneka mezin li Xaliçe, Sulêmaniyê û Qonyayê dîtibû û demekê ji aliyê Misiriyan ve hatibû girtin.

Şerê dij Kurdan ji wî re, delîveka (firsendeka) bênîşe bû ku cihê xwe li ber çavên Sultanê xwe bi giranî dagire û dijmintiya wî ji bo serekên Kurdan re hebû, lew hêzên wan di dema şerê wî de, bi Muhemed Alî Paşa re (waliyê Misirê) pişta wî negirtin û hêzên wî jarkirin.

Sultan Mehmûdê Tirk hêzeka din jî, bi serokatiya Samî Paşa amadekir bo piştgirtina Reşîd Paşa û ferman da wî, ku di Tirabzonê re berve gola Wanê here û herdu hêz Kurdistanê tarûmar bikin.

Çiyayên Dêrsim û kela wê a mekin bi dest Kurdan û Ermeniya da bûn Hêza Samî Paşa bêhtirî mihekê hertim êriş bir ser Dêrsimê, dît ku çiyayên wê nayin standin, rêya xwe guhart û berve deştan çû.

Hêza Reşîd Paşa ji ji xwe re rêya Samsonê, Sêwasê û Melatiyê dabû ber xwe û armanca wê a paşîn ew bû, ku bigihe Mîr Muhemed mîrê Soran û zora wî bibe.

Havîna 1834'an, çil hezar serbazên Osmanî êriş birin ser welatê Kurdan ji aliyê jor ve. Biryara wî ji ew bû, ku leşkerê wî bêwijdan û mirovatî li Kurdan xîne, bi armanca ku çavên wan bişkîne û tirseke mezin têxîne dilê gelê Kurd. Di rêya xwe de talankirin, wêrankirin, arkirin û herivtin belav dikirin. Bi hezaran jin û zaro dan kuştin û xwîna gelek kesên bêguneh rêtin. Ji tirsa berbadkirinê, hindek serekên eşiran li Bêtlîsê rahêjtin çek û debanên xwe û li hember leşkerê xwînî rawestin.

Li Sêrtê, Reşîd Paşa zordariyeka bênîşe (bêmîsal) li Kurdên Yezîdî û li Ermeniya kir, ji ber ku wan di dema cenga 1828-1829'an de, di navbera Osmaniyan û Ûrisan de, alikariya Tirkan nekirin û ji ber ku Şêx Mîrzayê serokê Yezîdiyan li wê heremê amadekariya xwe ji serleşkerê Rûsî ê Qefqasê re li Paskivic nişandabû.

Û piştî peymana Tirkan û Rûsan, di sala 1829'an de, armanca Reşîd Paşa her ew bû, ku Şêx Mîrza û keşeyê (keşîşê) Ermeniyan Bogos bide kuştin û zora Yezîdî û Ermeniyan bibe.

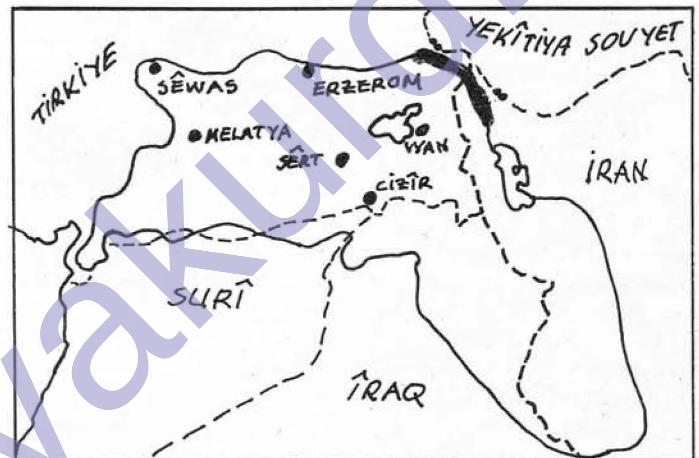
Berî ku Reşîd Paşa êrişa xwe bibe ser Kurdên Rewandizê li hêla Sêrtê xebata xwe kir, ku Kurdên musilman bîne aliyê xwe û bi rêya wan bi êrişa xwe destpêbike, lê bizava wî neçû serî û biserneket.

Ji ber zordariya leşkerê Tirk Kurdên Yezîdî û Ermeniyan cih û warên xwe berdan û berve sinorê Rûsiya koçkirin. Hindek ji wan ji berve Îranê reviyan û gelek ji wan di şerê heyînê û tunebûnê de hatin kuştin.

Di dawiya wê salê de hêzeka Osmaniya ji 10.000 siwaran û 60 topan êriş birin ser senceqa Hetakê, gelê Kurd li wê heremê bi serokatiya Receb Begê ji zû de seriyên xwe li pêş Tirkan hildabûn û dizanîn ku wê Tirk carekê êrişê binin ser wan. Topên Tirkan nikarîn zora Kurdan bibirana, leşkerê Reşîd Paşa ji ber Kurdan reviya û şûn ve çû. Lê piştî demekê Reşîd Paşa bi piştgirtiya hêza alikar êrişeka din ajot ser Kurdan. 1000 Kurd di şer de girtin, Reşîd Paşa Receb Beg girt û şand Stanbolê.

Lê bêguman şerê Hetakê zirareka mezin gihande leşkerê Tirk û çend mihan bi rê ve hiştin.

Zivistan hat û şerê partîzanan destpêkir. Gelê Kurd her tiştek ji ber Tirkan vedizî bû, xwarin nedida serbazên Tirk û di nav xwe de roj bi roj ji wan serbazan dikuştin. Reşîd Paşa dizanî ku ew nema dikarê bi hêza xwe a leşkerî dest bi êrişa xwe ser Mîr Muhemed bike û lewma biryara xwe da bi rawestandina êrişê heya bihar tê.

Reşîd Paşa, li gor dokumentên Rûsî, bizavên xwe dikirin bo hemû Kurdistanê, Ermenistanê û Anadolê, ku têxîne bin zora xwe û dewleteka xwe têde avabike, sireka mezin di dîroka Osmanî de bileyze. Lewma wî paşayê Mûşê Esed Paşa da aliyekî û bi tenê, ma fermandarê wan welatan.

Di sala 1835'an de, gava Reşîd Paşa li Mêrdînê bû, hindek cengawerên zana ji welatên Ewrupî alîkariya wî dikirin. Pîlana Reşîd Paşa a tektîkî ev bû: Leşkerê xwe li gund û bajarên Kurdan belav bike û xwarinê bi darê zorê ji gundiyan bistîne. Di destpêka biharê de, tenê ji wilayeta Erzeromê 40.250 tûrê ard ji dest gelê birçî bi zorê derxistin.

Ji aliyê din ve, bi hezaran Kurd ji welatê wan derxistin û bi cihên dûr ve şandin, ku ewan nikanibin li hember Tirkan rawestin.

Leşkerê xwe di mihên zivistanê de pir kir, ji Erzeromê û ji bêlûkên (bölük) Faris û bi derxistina fermanên teze bo serbaziyê û leşkeriyê. Ji Stanbolê, ji wî re 3 bêlûk siwar û 30 top hatin. Sultan Mehmûdê Tirk ferman dabû waliyê Bexda û ê Mûsilê ku alikariya Reşîd Paşayê hov bikin.

Reşîd Paşa heya destpêka biharê amadekariya xwe bo êrişê berdewam dikir û bi biharê re fermana êrişê da. Cenga wî a zordar û hovber heya dawiya salê berdewam kir, lê wî çare û rê nedîtin, ku Kurdan bişkîne an ji Rewandizê bistîne.

Li dawiya 1835'an, Mîr Muhemed dît ku Reşîd Paşa nikare hêza wî bibe, lewma biryara xwe da ku hindek heremên Kurdistanê têxîne bin destên xwe û hêza xwe a leşkerî xort bike. Êriş bir ser herema Soldizê li Kurdistana Rojhilat, ewa ku di rewşeka aborî a jar de bû û hêviya wî ew bû, ku leşkerê Îranê pêş wî neraweste. Tiştê din ku li ber çavê Mîr Muhemed bû, jarbûna hêzên îranî bû û wêranbûna rewşa wan a aborî, û piştgirtina Kurdên wî welatî ji wî re û berî her tiştekî din zivistana ku li derî bû, ji ber ku di zivistanê de hêzên Farisî qels dibûn û liva wan di Kurdistanê de giranbû.

Bi rastî tektîka Mîrê Kurd neşaş bû, leşkerê Farisî gelek sist bû, di Kurdistanê de nedikarî biliviya û çi şer di nava wan û Kurdan de wê salê pêyda nebû. Mîr Muhemed hêjmartinên xwe dikirin, ku Reşîd Paşa êrişeka din destpêka bihara 1836'an wê bajo ser Cizîrê, Amêdê û Rewandizê û berxwedana Kurdan xurttir bibe, jê re amadekirin giringe, lewma kela avakirin û gelê Kurd ji bo şerê heyîn û mirinê amade dikir.

Dumayik hêjmara bê de

LENİNİZMİN ZAFERİ EKİM DEVRİMİ

Emperyalizmi en zayıf halkasından kopararak dünyanın 1/6'inde proletarya iktidarını gerçekleştiren, insanlık tarihinde yeni bir çağ açan Ekim Devrimi ve bu devrimin yaratıcısı durumundaki Leninist Bolşevik Partisi'nin rolü sadece belirli bir süreçle ve belirli bir ülke ile sınırlı değil, tarihi ve evrenseldir.

Proletarya devriminin teori ve pratiği olduğu gibi aynı zamanda ulusal kurtuluş devrimlerinin de teori ve pratiği olan Leninizm, emperyalizm çağının ve Ekim Devrimi temelinde gelişen proletarya devrimleri çağının Marksizmidir. Çağın güçlü ve doğru bir tahliliyle işe başlayan Lenin, emperyalizmi 'can çekişen kapitalizm' olarak belirlemiş ve dünyada proleter devrimlerin objektif şartlarının ortaya çıktığını saptamıştır. Ancak kapitalizmin gelişmesinin düzensiz ve her ülkede farklı oluşu nedeniyle sosyalizmin bütün ülkelerde ve aynı anda zafere varmayacağı, devrimin önce emperyalizmin en zayıf halkası durumundaki ülkelerde gerçekleşeceği vurgulanmıştır. En önemli özelliklerinden birisi de, emperyalizmin tahlil edilmesinden proleter devrimi için bu doğru sonuçları çıkarmak olan Leninizm, tüm pratik devrimci faaliyetini bu anlayış temeli üzerinde geliştirmiştir.

Devrimci savaşımlara yol açabilmek için doğru bir çağ değerlendirmesinin yapılması, yani objektif koşulların varlığı gerektiği gibi döneme uygun mücadele ve örgüt biçimlerinin yaratılması da gerekli ve önemlidir. İşte Leninizmin önemli bir özelliği de, devrimin objektif şartlarının gelişmesine eşlik eden subjektif koşullların önemini ortaya koyması ve bununla da yetinmeyerek subjektif koşulları bizzat yaratmış olmasıdır.

Marx ve Engels, diyalektik materyalist anlayış temelinde bilimsel sosyalizmi ortaya çıkarmışlardır. Lenin ise, objektif koşulların olgunlaşmasıyla birlikte daha çok devrimin subjektif koşullarının yaratılmasına ve bu amaçla devrim taktiğinin saptanıp örgüt ve mücadele biçimlerinin geliştirilmesine ağırlık vermiştir. Bunun neticesinde ve devrimin sözü edilen uzak bir düş, geleceğin bir meselesi değil; güncel, acil, pratik bir mesele olarak görülmesi inancı ve anlayışının bir ürünü olarak ortaya çıkan Bolşevik Partisi, Marksizmin devrimci karakterini örtbas etmeye çalışan sapmacı anlayışlarla amansız bir mücadele vererek gelişip güçlenmiştir.

Daha 1890'lardan başlayarak Ekim Devrimine kadar Narodnikler, Ekonomistler, Menşevikler, Otzovistler, Likidatörler, II. Enternasyonal oportünistleri sosyal-şovenler vb. sapmalarla kararlı bir mücadele verilirken, Leninist devrimci taktikler, temel örgütlenme ve mücadele yöntemleri de netleşip berraklaşmıştır. Ekim Devriminin çok öncesinde, hatta 1905 Devriminden bile önce Lenin, emperyalizm çağında burjuvazinin devrimciliğinin kalmadığını, bu nedenle demokratik devrimi burjuva önderliğine bırakmamak gerektiğini, proletarya önderliğinde gerçekleşecek olan burjuva demokratik devrimden kesintisiz olarak sosyalist devrime geçilmesi gerektiğini açıkça ortaya koymuştur. İşte **Leninist Kesintisiz Devrim** anlayışından hareket eden Bolşevik Partisi, daha örgütlenir örgütlenmez önüne görev olarak en geniş bir işçi-köylü ayaklanmasının geliştirilmesini koymuş ve bu yönlü çalışmalar çok kısa sayılabilecek bir sürede 1905 Devrimini ortaya çıkarmıştır. Tüm oportünist, revizyonist görüşlere rağmen Lenin, Çarlığı devirip demokratik cumhuriyeti kurmak için en önemli araç olarak halkın zafere giden silahlı ayaklanmasını öneriyordu. Ve bu temelde demokratik devrim gerçekleştirildikten sonra, yarı yolda kalmayıp kesintisiz olarak sosyalist

devrim uğrunda savaşıma geçmek gerektiğini vurguluyordu.

Her devrimci hareketin, kendisine, ülke koşullarına göre temel bir örgütlenme ve mücadele biçimi seçmesi gerektiği ortadadır. Rusya koşullarında temel örgütlenme bir **gazete** etrafında yapılmaktaydı (Iskra). Temel mücadele yöntemini ise daha 1902'de Lenin, **silahlı ayaklanma** olarak belirlemiştir. Derin bir öngörü ile belirlenen bu yöntemler ışığında sergilenen kısa bir pratik faaliyet ardından 1905 Ayaklanmasına varılmıştır.

Leninist teori ve taktiklerin ilk kez pratikte sınandığı 1905 Ayaklanmasını, sadece 1917 Ekim Devriminin bir provası olarak değil, daha sonraki halk savaşları ve halk ayaklanmalarının da temelinde yer alan, Marksizm-Leninizmin devrimci şiddet anlayışının bir kilometretaşı olarak yorumlamak gerekir. 1905 Devriminin zafere varamayışının nedeni, seçilen yöntemin yanlışlığından değil, örgütlenme ve ayaklanmanın teknik hazırlığının iyi yapılmaması ve ittifak etmesi gereken güçlerin birleştirilmesindeki eksikliklerden kaynaklanmıştır. Yine de dönemin her türlü uzlaşmacı burjuva anlayışına, onların işçi sınıfı hareketi içerisindeki küçük-burjuva uzantılarına ve II. Enternasyonal pasifizmine karşılık geliştirilen bu ayaklanmadan çıkarılan derslerin, daha sonraki mücadelelerin zafere gitmesinde rolü ve önemi büyük olmuştur.

1905 Devriminden alınan derslerle Bolşevikler, karanlık baskı döneminde de devrimci faaliyeti sürdürerek doğru örgüt ve çalışma anlayışını kararlılıkla hayata geçirmişlerdir. İşte bu çalışmalarla Rusya'da 1912'den itibaren devrimci dalga yükselmiş, I. Emperyalist Paylaşım Savaşının yarattığı iç ve dış şartlardan yararlanılarak Şubat ve Ekim Devrimlerine ulaşılmıştır.

Ekim Devrimi, bir yandan emperyalist zincirin en zayıf bir halkası olan Rusya'nın emperyalist savaş içinde en çok tahrip olması ve sarsılması, diğer yandan işçi sınıfının devrimci mücadelesine önderlik eden Bolşevik Partisi'nin doğru teorisi ve taktiği temelinde başarılı devrimci çalışma yapması koşullarında ortaya çıkmıştır. Emperyalist savaşın yarattığı çöküntü ortamında Bolşeviklerin, "emperyalist savaşa karşı iç savaş" sloganıyla II. Enternasyonal döneklerini, sosyal-şovenlerini teşhir etmesi ve gerekli tüm ittifakları tamamlaması temelinde, Çarlığın en zayıf olduğu anda bir ayaklanma ile yıkılmasıyla 1917 Şubat Devrimine varılmıştır. Ve Leninist kesintisiz devrim anlayışı gereği, kısa bir süre sonra sosyalist devrim için gerekli çalışmalar yapılarak proletarya ayaklanmasına, 1917 Ekim Sosyalist Devrimine geçilmiştir.

Tarihte ilk kez sınıfsız bir topluma doğru gitmenin yolunu açan, bir sömürücü sınıfın yerine başka bir sömürücü sınıfın iktidarını değil, sömürülen sınıfın kendi iktidarını kurması demek olan Ekim Devrimi, aynı zamanda işçi sınıfının devrimci hareketiyle, ezilen halkların kurtuluş hareketlerinin birleştirildiği ve zafere götürüldüğü bir devrim olmuştur.

Yeni bir çağ, proletarya devrimleri çağını açan Ekim Devrimi, aynı zamanda ezilen halkların ulusal kurtuluş devrimlerini de başlatmış ve bunların zafere gitmesinde belirleyici bir temel yaratmıştır.